

စိုးမိုး တပေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြောက်အိမ်

လိုးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဝှက်စကား

L လင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအားဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်

ရင်ဝှက်စကား

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၃၀၈၁၁
- ပျက်စားပုံစံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၉၂၀၉၁၁
- အပုံးအိမ် - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ငေါ်မိုးသိတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်သက်
၆၈၊ စကားဝါလမ်း။
အင်္ဂုပြနယ်၊ ရန်ကင်း။
- အတွင်းပလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၅)

“သမီးကညာ အခါမလင့်တဲ့”

မာမိ ဒီစကားစပြီဆိုထဲက ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးဖြင့်တော့ မည်ဟု ရွေး သိလိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲ ကြီးတော် အပျိုကြီးနဲ့ နေကြတာ ဘယ်လောက်အေးချမ်းလဲ။ အခုတော့ မာမိ က ရွေးကို သူသဘောတူသည့် ဒယ်နီဆိုသည့်လူနှင့် အိမ်ထောင် ချပေးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ လူချင်းတော့ မမြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မာမိ သူငယ်ချင်း၏သားဆိုတာနဲ့ပဲ မာမိက ရွေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူသည်။ ချစ်သူပင် မရှိသေးသည့် ရွေးက သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် တစ်ဘဝလုံး

၈၉၅ - ၈၃

မြပုလဲသွယ်
ရင်ဝှက်စကား/မြပုလဲသွယ်။-ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၈၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ရင်ဝှက်စကား

ပေါင်းဖို့ဆိုတာ လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ စိတ်ကူးထဲမှာလည်း မရှိ။ ဒါကြောင့်လည်း မာမိ သဘောတူသည့်လူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ရွေးကလက်မခံ။ မာမိနှင့်ရွေးကြားက အလွဲမှားက ထိုနေရာမှ အစပြု ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မာမိဆို သမီးအရွယ်မှာ သမီးဒက်ဒီနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ပဲလေ၊ ဒါကို သမီးက ငယ်ပါသေးတယ်ဆိုတော့”

“အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ရွေး စိတ်မဝင်စားလို့ပါ မာမိ”
သည်တစ်ခါတော့ မာမိကို ရွေး မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် အသနားခံ ပြောလိုက်တော့ မာမိက ရွေး မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“လာဘ်ဦးဆိုတာ ငြင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ တော်ကြာ သမီးအဒေါ်လို နေရွေညရွေ လုပ်ရင်းက အပျိုဟိုင်းကြီး ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အလိုလေး...မရွေမိ၊ ညည်းသမီး ဆုံးမတဲ့ကိစ္စ ဘာဖြစ် လို့ ကျုပ်အကြောင်းက ပါလာရတာလဲ၊ ဒီမှာ ကျုပ်က ရတာမလို၊ လိုတာမရလို့ အပျိုကြီးဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ လိုကိုမလိုချင်လို့ တမင် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာငြင်းခဲ့လို့ ဒီဘဝရောက်ခဲ့တာ သိလား”

“ညည်းသမီး ညည်းဘာသာ အိမ်ထောင်ချပေးတာ ကျုပ် ဘာမှမပြောဘူး၊ အေး...အပျိုကြီးဆိုတာကိုတော့ လာလာမထိနဲ့၊ နောက်ဆို နည်းနည်းမှ သည်းမခံဘူး မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ နောက်ဆို မိ စကားပြောဆင်ခြင် ပါ့မယ်”

မာမိက ကြီးကြီး ကျေနပ်အောင် ချောလိုက်တာကို ကြည့် ပြီး ရွေး ပြုံးလိုက်၏။ ကြီးကြီးက အပျိုကြီးပီပီ ဒေါသကလည်း ကြီးသည်။ မဟုတ်မခံဆိုတော့ စကားမမှားရဲ့။

“မာမိစီစဉ်တာကို လက်ခံပါကွယ်”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာမို့ မာမိစကား အဆုံးမှာ ပါးဂျိုင့်လေး ခွက်ဝင်သွားသည်အထိ ရွေး ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးရွေး ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မာမိသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ ကိုယ်က မိန်းမသားဖြစ်နေ တော့ တစ်ဘဝလုံးအတွက် လက်တွဲဖော်ကို စဉ်းစားမှဖြစ်မှာပေါ့ ကွယ်”

မာမိက သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့သဘောတူသူနှင့် ဇွတ်အောင်း လက်ထပ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ရွေး၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ဒီလို

အလွယ်နှင့် မပြီးနိုင်။ ရွေး တကယ်ချစ်တဲ့သူမှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

“ရွေးကို နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေးပါဦး မာမီရယ်”

“ဘယ်လောက်အချိန်ယူဦးမှာလဲကွယ်၊ တစ်ဖက်က လောလှပြီ”

“ဒါတော့ လွန်တာပေါ့ မာမီရဲ့၊ သူ့အကြောင်း ကိုယ့် အကြောင်းဖြင့် မသိသေးဘဲနဲ့”

“အဲဒီအတွက်ဆိုရင် သမီးစိတ်မပူနဲ့၊ သမီးစိတ်ကြိုက် အကဲခတ် လေ့လာလို့ရအောင် သမီး ရန်ကုန်လာမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဒယ်နီကို မာမီ ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

“အာ...မာမီကလဲ၊ ဒီလိုကြိုသိသွားလို့ကတော့ သူ့ဘက် က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ထားရင် သမီးက ဘယ်လိုအကဲ ခတ်လို့ရမှာလဲ၊ သမီးဘာသာ ဟိုရောက်မှ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ဒါဆိုလည်း သမီးသဘောပဲ”

ရွေး သဘောကို မာမီက အလွယ်ပင် ခေါင်းညိတ်သဘော တူလိုက်၍ ရွေး ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည်။ မာမီက နာမည်ကြီး စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်။

ရွေးက မာမီတစ်ဦးတည်းသောသမီး။ ရွေး ဒက်ဒီက ရွေး ငယ်စဉ်ထဲက ဆုံးပါးသွားပေမယ့် မာမီက နောက်အိမ်ထောင် မပြု။ မာမီက ရွေးကို ရတနာပစ္စည်းတွေအကြောင်း အရောင်း အဝယ်ကိစ္စအားလုံး သင်ပေးထားပေမယ့် ရွေးက မာမီအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်ချင်သည်။

ဒေါ်လာကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျောင်းပြီးကတည်းက လိုအပ်သော စာတွေဖတ်သည်။ သင်တန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်၏။ ရွေးမှာ လေ့လာသင်ယူစရာတွေက အများကြီး။ မာမီ ကို အကြောင်းပြကောင်းအောင် သတိသားလောင်း သွားကြည့်မည် ဟု ပြောထားပေမယ့် ရွေးစိတ်ထဲ ထိုလူ့အကြောင်း ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ လေယာဉ်ကွင်းရောက်မှ သူငယ်ချင်း မေညှိထံ လှမ်းဖုန်းဆက် ပြီး လေဆိပ်က လာကြိုဖို့ ပြောရသည်။ ဘာမှ ပြဿနာမရှိ။ အားလုံး အိုကေ။ ဖြစ်ချင်တော့ လေယာဉ်ရှိရာကိုသွားဖို့ ကြိုပို့ကား ပေါ်အတက်...

“ဒုတ်”

“အမလေး”

ဂစ်တာထည့်ထားသည့် အိတ်အမည်းကို လွယ်ထားသည့်

လူ၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် သူ့အိတ်က ရွေးကိုယ်လေးကို ပစ်တိုက်မိ သလို ဖြစ်သွား၍ ရွေး နောက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး တရားခံကိုအရာ...

“ဆောရီး”

လူချောတစ်ယောက်က ရွေးနောက်နားမှာ ကပ်လျက် နေရာယူထားသည်။ ပုံစံက ထောင့်မကျိုး။ ဒါပေမဲ့ နောက်မှာ လူတွေက တန်းစီပြီး စောင့်နေတာမို့ ရွေးကို ဆောရီးတစ်ခွန်းပြော ပြီး ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့်လူကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုး ပြီး ကားပေါ် ဆက်တက်လိုက်သည်။ ကိစ္စက ထိုမျှနှင့်မပြီး။ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်တော့ ရွေးဆားကခုံမှာ ထိုင်ရသူက စောစော က ရွေးနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည့် ကိုလူချော။ ရွေးစိတ်ထဲ မကြည် တာနှင့် လှည့်မကြည့်။ သူကလည်း ခပ်တည်တည်။ ရွေးကို သူ့နားမှာ ရှိသည်လိုပင် သဘောထားပုံမရ။ ရွေး စာအုပ်ဖတ်နေ ချိန်မှာ သူကလည်း နားကြပ်ကို တပ်ထား၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားကြပုံခြင်းက အတူတူ။ လေယာဉ် မယ်လေး ကော်ဖီယူလာပေးချိန်မှာ မထင်မှတ်တာတစ်ခု ဖြစ်သွား ၏။ ရွေးက အပူနှင့်အအေးဆိုရင် အပူပိုကြိုက်သည့်အတွက်

လေယာဉ်မယ်လေးက ဘာသောက်မလဲ မေးချိန်မှာ ကော်ဖီဟု မှာလိုက်ပေမယ့် သူကတော့ ဘာမှမမှာ။ ရွေးနေရာက ပြတင်း ပေါက်နားမှာဆိုတော့ ကော်ဖီခွက် လာပေး၍ လှမ်းအယူ...

“ဟာ”

“ဆောရီး”

ရွေးလက်ထဲက ကော်ဖီခွက်က ချော်ပြီး အနားမှာရှိနေ သည့် ကိုလူချောပေါ် သွန်ချသလို ဖြစ်သွား၏။ ရွေးက သူမကို တောင်းပန်သလို အနားကလူကို ဆောရီးလို့ ပြောပေမယ့် သူက ကျေနပ်ပုံမရ။ ဒေါသမျက်နှာနှင့် ရွေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ခုနတုန်းက အဖြစ်ကို မကျေနပ် လို့ လက်စားချေတာလား”

တစ်ဖက်လူထံမှ မထင်မှတ်သော အမေးစကားကြောင့် ရွေးရင်ထဲ ပျင်းခနဲဖြစ်သွားကာ အိုးရွဲကိုစလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးချင်လာ၍ မထိတရီ ပြုံးလိုက်ကာ သူ့ကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက် ၏။

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ရုတ်တရက် ဒေဝါ ပါးစပ်ပိတ်သွားကာ သူ့နားက မိန်းမ

လှလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ခုနကအဖြစ်က တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘယ်သူကရော ရှင့်ကို တမင်ပြန်လုပ်နေလို့လဲ၊ ကိုယ့် အလှည့်ကြတော့ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး သိတတ်နေလိုက်တာ”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဗမာစကား”

မိန်းကလေးပီပီ အလျော့ပေးဖို့ မပြင်ဘဲ ခပ်မာမာပြန်ပြော လိုက်၍ ဒေဝါ မျက်နှာနီရဲသွားကာ ဒေါသဖြစ်သွားလျက်...

“မင်းကို မိန်းကလေးခို့ သည်းခံလိုက်တယ်မှတ်ပါ”

“အဲမယ်...သည်းမခံချင်လို့ ရှင်က ရွေးကို ဘာလုပ်ချင် သေးလို့လဲ”

“ဖက်နမ်းချင်တာ”

“ဘာ...ရှင်...ရှင်”

ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ရွေး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ စကားဆက်ရ ခက်နေစဉ်မှာ ဒေဝါက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ဘောင်းဘီပေါ်က ကော်ဖီရည်တွေကို သုတ်နေ၏။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အလကားလူ”

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြောနော်၊ နောက်မှ ကျုပ်ကိုအဆိုး မဆိုနဲ့”

ကြည့်စမ်း...။ ဒီလူ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်ပြန်တွေ့ နေလိုက်တာ။ ဒီလိုလူမျိုးနှင့် ခရီးအတူသွားမိတာကိုက ရွေး ကံဆိုး လွန်းသည်။ တော်ရုံယောက်ျားဆို ကြည့်မရ။ အထင်မကြီးသည့် ကြားက အခုတော့ ပိုပြီး မုန်းစရာနှင့် လာတွေ့နေသည်။ ဆက်စကားပြောလျှင် ရွေးပဲရုံးမည်။ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် ရွေးမျက်နှာလှလှလေး ကို တစ်ဖက်ကို လှည့်ထားလိုက်၍ ရန်ပွဲက ငြိမ်းအေးသွားပြီဟု ထင်ရကာမှ...

“မိန်းမတွေများ ဘာတစ်ခုမှကို ကောင်းကျိုးမပေးဘူး”

မကျေမချမ်း ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် ရွေး ဆက်ပြီး ငြိမ်မနေနိုင်၍ ထိုလူဘက် ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“သဘောထားကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေ မိန်းမ ထက် သဘောထားသေးသိမ်မှန်း အခုမှသိရတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ရန်စနေတာလား”

“ဘယ်သူက အရင်ရန်စတာလဲ”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အကြာကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူကမှ အကြည့်ကိုမလွဲ။ ရန်လိုခေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်နေသည့်ကြားက တစ်ယောက်၏ အချောနှင့် တစ်ယောက်၏အလှက ကိုယ်စီမျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေရာယူသွားကြသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမှ မရိပ်မိ။

“တောက်...နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ မိန်းမဖြစ်ပြီး ဒီလောက်စွာ နေတာ”

ဒေဝါ စိတ်ထဲပြောပြီး အရင်အကြည့်လွှဲလိုက်၏။

“ဟွန်း...ယောက်ျားဖြစ်နေပြီး”

ရွေးလည်း မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းရွယ်သည်။ လေယာဉ်ဆိုက်တာနှင့် များပြားလှသော လူတွေကြားထဲမှ ရွေး သူငယ်ချင်း မေညိုကို ဟိုတုန်းကအတိုင်း အလှမပျက် ဘဝမပျက် တွေ့ရသဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းသာစွာ ပွေဖက်လိုက်ကြသည်။

“သိပ်လှလာတာပါလား ရွေးရယ်”

“မေညိုလည်း သိပ်ဝလာတယ်”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မိသည်။ အခုတော့လည်း

မေညိုက ရန်ကုန်သူ၊ ရွေးက မန္တလေးသူ။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညီမလိုချစ်ကြ၏။ တက္ကသိုလ် တတ်ယနှစ်မှာ မေညိုတို့မိသားစုက ရန်ကုန်ကို ပြောင်း လွှားသည်။ ကျောင်းပြီးမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြတော့ မျက်မဆုံး။

“မေညိုအိမ်မှာပဲ လိုက်နေပါလား ရွေးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေညို”

“ရွေး ရှာခိုင်းထားတဲ့ အိမ်ခန်း အဆင်မပြေလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ရွေးနဲ့ခွဲပြီး မနေချင်လို့ ပြောတာပါ။ ပြောမဲ့သာ ပြောရတယ်၊ မေညိုတို့က မိသားစုများတော့ ရွေးလို တစ်ဦးတည်းသောသမီးက ဘယ်နေတတ်မှာလဲနော်”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ရွေးကိုက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ကြိုက်လို့ပါ”

ရွေးပစ္စည်းများကို အလုပ်သမားခေါ်ကာ မေညိုကားဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ရွေးနှင့်မေညို နောက်မှလိုက်သွားသည်။ ကားပေါ် ရောက်တာနှင့် လေယာဉ်ပေါ်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့တာ မေညိုကို ရွေးက အစအဆုံးပြောပြလိုက်သည်။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့ဟယ်၊ ရွေးနေရာမှာဆို မေညီဆို ရွေးလိုမလုပ်ဘူး သိလား”

“ဘယ်လို ရွေးလိုမလုပ်ဖူးဆိုတော့ မေညီက ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ”

ရွေးက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသည်။

“ရွေးလူက လူချောဆို”

“အင်းလေ”

ရွေးစကားအဆုံးမှာ မေညီက ပြုံးသည်။

“ရွေးနေရာမှာ မေညီဆို ရန်မဖြစ်ဘူး”

“အေးလေ...ရန်မဖြစ်ဘဲ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပြန်ချစ်မှာပေါ့၊ မိရွေးရဲ့၊ တကယ်ပဲ”

“မေညီစုတ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အားပါးတရ ရယ်မိကြသည်။ ရွေးမျက်လုံးထဲမှာလည်း သူမနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သော ကိုလူချော မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ လူကတော့ တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနှင့် မှတ်မိချင်နေစရာရုပ်မျိုး။ လူက တကယ်လူချော။ ရွေးနှင့် ပြဿနာ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့။ အခုတော့ ရွေးအတွက်

ထိုမျက်နှာက မုန်းစရာဖြစ်သလို အမြင်ကပ်စရာလည်း ဖြစ်နေ၏။

ဟွန်း...ပြောတော့ဖြင့် ယောက်ျားတဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်တာ ယောက်ျား တစ်ယောက်အလုပ်လား။ မုန်းစရာကောင်းသည့်လူကို အတွေးထဲက မျက်ချင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အလကား ယောက်ျားတွေ”

“ယောက်ျားတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရွေးလူတစ်ယောက်ထဲ ဆန်းနေတာ”

“ဘာ ရွေးလူလဲ၊ မေညီနော် အဲဒီလူနဲ့ ရွေးကို လာမစ စမ်းပါနဲ့”

“ဆောရီး...ဆောရီး”

ရွေးနှင့်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်စကားများသည့် ယောက်ျားကို လုံးဝ အထင်မကြီး။ အထင်သေးသည်။ ဒီလိုလူကိုမှ မေညီက ရွေးရဲ့လူ လို့ ပြောလိုက်တော့ ရွေး ဆတ်ဆတ်ခါနာသွား၏။ ဒီလိုစကားမျိုး သာ ဟိုလူကြားရင် နေရင်းတိုင်ရင်း ဘယ်လောက်များ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်မြင့် အထင်ကြီးနေမည်မသိ။

“မေညီပြောတာက ရွေး တွေ့ခဲ့တဲ့လူက အဆန်းလို”

ပြောတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိပ်လှတဲ့ရွေးကို တွေ့တဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်းက မိတ်ဖွဲ့ကြ၊ ခင်ချင်ကြ၊ ဇာတ်လမ်းရှာချင် ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲလေ။ ဒီလူကြီးမှ ရွေးအလှကို အသိအမှတ်မပြု တဲ့အပြင် ရန်တောင်ဖြစ်လိုက်ကြသေးတယ်ဆိုလို့ပါ။”

“အို...သူ့လိုလူမျိုး ရွေးကို စိတ်မဝင်စားတာ ကျေးဇူး တောင် တင်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်၊ အစထဲက ရွေးက ဘယ်ယောက်ျားကို မှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့ဟယ်”

“သူပုံစံကလည်း ရွေးလိုပဲ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကြည့်မရတဲ့ ပုံ မေညိုရဲ့”

“ဒါဆို ရွေးတို့က ကံတူအကျိုးပေးပေါ့”

“ရွေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အေးပါ၊ မေညိုကလည်း ဆိုင်တယ်လို့မပြောသေးပါ ဘူး”

ပြီးနေသည့် မေညိုမျက်နှာကို မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက် သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မေညိုက ရွေးကို အခုထက်မက ပိုစနောက် ချင်နေတာ ရွေး သိသည်။ မေညို ပြောသလို ရွေးအလှကို လုံးဝ

ကရမစိုက်သည့် မိန်းမ၊မကောင်းကြောင်း ပြောသွားသည့်လူကို ရွေးစိတ်ထဲ လုံးဝမကျေနပ်။ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုး ရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမ နဲ့ ညားပါစေဟု ရွေးစိတ်ထဲ ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဪ...ဖူးစာ၊ ဖူးစာ”

“ဘာဖူးစာလဲ၊ မေညိုနော် အိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ရွေးအတွက် ငှားထားတဲ့ အိမ်အခြေအနေကို အရင်ပြော”

“အားလုံး အိုကေပါတယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ကြည့်၊ ဘားလုံး သန့်သန့်လေးချည်းပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“ရွေးက ယောက်ျားတွေကို ကြည့်မရသလို ရွေးလိုပဲ မေညိုတို့ မိန်းကလေးတွေကို နေရင်းထိုင်ရင်း မုန်းနေတဲ့ ယောက်ျား မျိုးလည်း ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိသေးတာပဲနော် ရွေး”

“သူရည်းစားက ထားသွားလို့နေမှာပေါ့၊ ရုပ်တော့ချောပါ ရဲ့၊ ပုံစံကိုက လူဆိုးလိုလိုနဲ့၊ ဟိုကထားသွားတာတောင် နည်းသေး တယ်”

မေညို ရွေး၏မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ရွေးက ဘယ်လိုနေနေ လှသည်။ ချစ်စရာကောင်း

သည်။ ပြီးတော့ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူ။

“ကဲပါ ဒေါသတွေ သိပ်ထွက်မနေနဲ့၊ ဒါမျိုးဆိုတာ မဆံ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ ဆံ့ရတတ်တာမျိုးနော်”

“မေညိုနော်”

“ခစ်...ခစ်”

မေညိုက ရွေးစကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ် သည်။

“တိ...တိ”

နောက်ပါးမှ ဆူညံသောကားဟွန်းသံနှင့်အတူ ရွေးတို့ပါ ကားကို နောက်မှ ကားတစ်စီးက အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်ကျော်သွား သည်။ အမှတ်မထင် တစ်ဖက်ကကားကို ရွေး ကြည့်မိတော့ ကားပေါ် လိုက်ပါသွားသူက လေယာဉ်ပေါ်မှာ ရွေးနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့သည့်လူ။

“ဟင်...ဟိုလူ”

“ဘာလဲ ရွေး၊ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ခုနက ကားပေါ်ပါသွားတဲ့လူက ရွေးနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူ ဆိုတာ”

“ဟယ်...တကယ် အဲဒါ ဒေဝါတို့အဖွဲ့ပဲ၊ မေညိုနဲ့

ဒီတယ် ရွေးရဲ့”

“ဘယ်လို မေညိုနဲ့သိတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“အို”

မေညို ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ လုံးဝ ထင်မှတ်မထား သည့် တိုက်ဆိုင်မှုကို ရွေးကိုယ်တိုင် အံ့သြသွားသည်။ လောကကြီး မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးလည်း ရှိပါသေးလား။

“သူနာမည်က ဘယ်သူ”

“ဒေဝါ”

“ဘာ”

“ဒေဝါလို့ပြောတာ”

ဒေဝါ။

ထိုအမည်ကို ရွေးစိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ သည်။

“သူကဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ မေညို”

“အမလေး...ဖြည်းဖြည်းမေးပါ ရွေးရယ်၊ ရွေးရဲ့ ဒေဝါ

ဆိုတဲ့ ရွှေမင်းသားက နာမည်ကြီးရှင်”

“ဘာရွေးရဲ့ ရွှေမင်းသားလဲ၊ မေညိုနော်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရွေးရယ်၊ မေညိုက ရွေးနဲ့ဒေဝါကို သဘောတူလွန်းလို့ပါ။ ရွေးတို့နှစ်ယောက်က ပုံစံတူ၊ စရိုက်တူ၊ သိပ်လိုက်တယ်သိလား”

ဒေဝါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မဖြေဘဲ မေညိုက သူထင်ရာ တွေ စွတ်ပြောနေ၍ ရွေး ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“မေးတာပဲဖြေစမ်းပါ မေညိုရယ်၊ အပိုစကားတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“အပိုစကားမဟုတ်ဘူး ရွေးရဲ့၊ လိုတောင်လိုဦးမှာ၊ ဒေဝါ က ရွေးလိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ရုပ်ချောတယ်၊ စာတော် တယ်၊ ရွေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့”

“တော်ပြီ...ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ မကြားချင်ဘူး”

“အခုမှတော့ မရဘူး၊ မေညိုက ရွေးမေးလို့ ဖြေမှာပဲ”

မေညိုက ရွေးကို တမင်စ၊ ချင်၍ ရွေးက မကြားချင်ဘူး ဆိုသော ဒေဝါအကြောင်းကို ပိုပြောချင်နေသည်။ ဒါကလည်း ဒေဝါနှင့် ရွေးတို့ အကျင့်စရိုက်ချင်းလည်း တူ၊ ရုပ်ရည်ချောမော

တာခြင်းလည်းတူ၍ ကြံဖန်ဆုံရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သဘောကျ၍ ဖြစ်သည်။

“ရွေးက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်လောက် မာနကြီးတယ်ဆိုတာ မေညို သိပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဒေဝါတို့အုပ်စုက လည်း မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မာနကြီးတယ်ကွ”

စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဆိုပေမယ့် မေညိုစကားကြောင့် ရွေး ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသလို စိတ်ထဲကလည်း မခံချင်စိတ် လည်း ဖြစ်သွား၏။

မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မာနကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာကို မပြောတာလဲ ဆိုတာကို ရွေးနှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် မေညို ဆက်ပြောမှာကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေမိသည်။

“ဒေဝါတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကို သဘောကျလို့ စာတ်လမ်းရှာချင်တဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပေမယ့် သူတို့မှာ အခုချိန်ထိ ဘယ်သူမှ ချစ်သူရည်းစားမရှိဘူးကွ”

“သူတို့နားကပ်တဲ့ မိန်းမတွေကိုလည်း လုံးဝ ဂရုမစိုက် ဘူး”

ရွေးကတော့ မယုံချင်ပါ။ သူတို့ပုံစံတွေက ပျော်ပျော်နေ

မည့်ပုံပါ။ ပြီးတော့ ယေဘုန်းလေးတွေ မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတွေ ကဲသည်းနေကြတာသိလို့ တမင် စတန့်ထွင်ပြီး လူစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“မယ့်မရှိနဲ့ ရွေးရေ၊ သူတို့ဘာသာ ပျော်ပျော်နေတတ်တာ လွဲပြီး ကျန်တာ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ချစ်သူရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ သူတို့အတွက် အပိုအလုပ်တဲ့”

“မတွေ့ခင်တော့ ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲလေ”

“ဘာကိုလဲ ရွေးရဲ့”

“သူတို့ကြိုက်တဲ့လူကို ပြောတာပေါ့ မေညီရဲ့”

“ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ တခြားသူတွေတော့ မသိဘူး၊ ဒေဝါဆိုရင်တော့ မိန်းမတွေက သည်းသည်းလှုပ်ပဲ”

“အဲဒီလို မိန်းမတွေကြောင့် ဒေဝါဆိုတဲ့လူက ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေတာ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဘယ်မိန်းမကိုမှ အထင်မကြီးဘဲ သူ့ကိုယ်သူပဲ ဘဝင်မြင့် အထင်ကြီးနေတဲ့ ရောဂါလေ”

“ပြောတော့မယ် ရွေးရယ်၊ ခစ်...ခစ်”

မေညီက ရွေးစကားကို သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မိန်းကလေးတွေက ဒေဝါကို ပိုစိတ်ဝင်စားကြတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်လေ ရွေးရဲ့၊ ရွေး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဘယ်လောက်မိုက်လဲ၊ ပြီးတော့ ဒေဝါက အရမ်းချမ်းသာတာကွ”

“ဟင်...လူဆိုးရာဇာပုံကိုများ အလန်းဇယားထဲ ထည့်နေမသေးတယ်”

“ဒီစကားသာ ဒေဝါကြားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေမရှိတဲ့ ချောင်းထဲ ခုန်ချမယ်ထင်တယ်”

“ခစ်...ခစ်”

မေညီက အစထဲက အရယ်သန်သူဆိုတော့ ရွေးဘာပြောပြော ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

“သူ့ကိုယ်သူ လူချမ်းသာဆိုပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကရုမစိုက်ဘဲ နေပြတာနေမှာပေါ့”

ထိုစကားကို ပြောရင်း ရွေးစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ ပိုက်ဆံ ဂျမ်းသာတာနှင့် မိန်းကလေးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိမဲ့မြင် ဖော်ကား ဖျင်သူအဖြစ် မြင်သည်။

ရွေးလို မိန်းကလေးမျိုးသာဆိုလျှင် သူ ဘယ်လောက်

ချမ်းသာပါစေ ဒီလိုလူစားမျိုး လုံးဝစိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်သလို လှည့်ကြည့်မည်မဟုတ်။

“ရွေး ပြောသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒေဝါနား မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း ဒေဝါတို့လို မျက်နှာကြီး အသိုင်း အဝိုင်းတွေပါပဲ”

“အားလုံးက ဒေဝါကို စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့အထဲမှာ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့အပြင် ဒေဝါရဲ့ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်တဲ့စိတ်နဲ့ တင်းတင်းပြတ်ပြတ် နေတတ်တဲ့ မာနနဲ့စတိုင်က ပိုခိုက်တယ်ထင် တာပဲ”

“တခြားမိန်းမတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ရွေးတို့ကို ဒီလိုပုံစံ လာမစမ်းနဲ့၊ မရဘူး”

“သိပ်တော့အပြောမကြီးနဲ့နော် ရွေး၊ ခုပဲ ဒေဝါနဲ့ ရွေး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံနေပြီ”

“ကံတရားက ဒီလူကို ရွေးက သင်ခန်းစာပေးဖို့ ပြန်ဆုံ ပေးတာနေမှာပေါ့၊ မေညို”

တကယ်လည်း ဒေဝါလို လူမျိုးကို ရွေး သင်ခန်းစာပေး ချင်၏။ ရွေးကိုယ်တိုင် ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးပေမယ့်

မိန်းမတွေကို စော်ကားတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုတော့ ဆုံးမချင် သည်။

“ရွေး ပြောသလိုပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ရွေးနဲ့ ဒေဝါ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို သင်ခန်းစာပေးမလဲဆိုတာ မေညိုတော့ စောင့်ကြည့်ရ မှာပဲ”

“ကဲ...ပြောရင်းဆိုရင်း ရွေး နေရမယ့်အခန်းကို ရောက်ပြီ”

“အိုကေ”

မေညိုက သူ့ကားလေးကို ဆိတ်ငြိမ်သော ရပ်ကွက် အထပ်မြင့် အဆောက်အဦးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။

“ပထမထပ် ဘယ်ဘက်အခန်းပဲ ရွေး၊ ညာဘက်အခန်း မှာ လူငှားရှိတယ်တဲ့၊ အောက်ထပ်မှာ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးရှိတယ်”

မေညို ရှင်းပြတာကို ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများချရင်း ရွေးမှာ နားထောင်နေလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိမ်းစိုစိုဆိုတော့ မျက်စိ ထဲ အေးသွားသည့်အတွက် သဘောကျသွားသည်။

နှစ်ယောက်သား ပစ္စည်းတွေကို အပေါ်တင်သည်။ အခန်း က ရွေးတစ်ယောက်တည်းအတွက် ကျယ်ပါ၏။ ပြတင်းပေါက်

တွေအားလုံး ဖွင့်လိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လင်းသွားသလို ရှင်းလည်းရှင်းသွား၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်တာပဲနော်၊ ရွေး အကြိုက်ပဲ”

“ဒါကိုသိလို့ ရွေးအကြိုက် မေညိုက သေချာရွေးငှားထားတာ”

တစ်ဖက်မှ အခန်းကို သော့ပိတ်လျက် တွေ့ရသည်။

“ဒီအခန်းက လူကလည်း အမြဲခရီးသွားနေတာတဲ့၊ ရွေးလို တစ်ယောက်တည်းသမားလို့ ပြောတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ရွေးအတွက် အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနေရမှာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှလည်း ရွေးလို တစ်ယောက်တည်းနေသည်ဆို၍ ရွေး ဝမ်းသာသွားသည်။ ခြံကျယ်ကျယ်၊ တိုက်ကျယ်ကျယ်နှင့် နေလာသော ရွေးအတွက် ဆူညံရှုပ်ထွေးတာတွေလည်း မကြိုက်။ နေလည်း မနေချင်ပါ။

“ကဲ...ရွေး လာမယ်ဆိုလို့ ဒီနေ့ညနေစာကို တို့အိမ်က ချိုင့်နဲ့ယူလာခဲ့တယ်၊ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကိုလည်း မေညိုတို့အိမ်က

ကောင်မလေးနဲ့ ရှင်းတားပြီးသား၊ ဘယ်လိုလဲ မေညိုလက်ရာ သဘောကျရဲ့လား”

“သိပ်ကျ၊ မေညိုကို ဒါတွေကြောင့် ရွေးက ချစ်နေရတာပေါ့”

သပ်ရပ်ရှင်းလင်းနေသော အခန်းကိုကြည့်ရင်း ရွေးက တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်မိ၏။ မေညိုက ရွေးပစ္စည်းများကို ကူညီ၍ နေရာချပေးရင်း...

“အခုတော့ မေညိုကိုချစ်တယ် ပြောဦးပေါ့၊ ရွေးချစ်တဲ့ သူနဲ့မှ မတွေ့သေးတာကို၊ နောက်တော့မှသာ ရွေးချစ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ပြီး”

“ဘယ်တော့မှ ရွေး ချစ်ရမဲ့သူ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူးစိတ်ချ”

“ဟွန်း...ယုံချင်စရာကြီး၊ အဲဒီလို လူမျိုးတွေပဲ ယောက်ျားမြန်မြန်ရတတ်တာ”

“ရွေးတို့က လုံးဝသန့်သန့်လေး”

ရဲဝံ့စွာ အာမခံနေသော ရွေးကို မေညို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်။ ရွေးက သိပ်လှသည်။ အရပ်မန်မဲ့မမြင်

အချိုးကျလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝင်းနှစ်ဖြူဖွေးနေသော အသား အရေနှင့် တင်ပါးထိအောင် ရှည်လျားသော ဆံပင်များကလည်း ပြောစဉ်က တောက်ပနေ၏။ သိပ်လှသည့် ရွေးကို တစ်နေ့တော့ သိပ်ချစ်ရမည့်လူပေါ်လာမှာကို မေညို သိသည်။

“ဟေ့...လူကို ဘာကြည့်နေတာလဲ မေညို”

“ရွေးက သိပ်လှလို့”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေတယ်ဆိုတာ”

“မေညို တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ ရွေးမှာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးလေး ရှိမှာသေချာပါတယ်ကွယ်”

“ရွေးကိုတော့ ပြောတယ်၊ သိပ်လှတဲ့ မေညိုမှာရော ဘာလို့ အခုချိန်ထိ အချစ်မရှိသေးတာလဲ”

ရွေးစကားအဆုံးမှာ မေညိုမျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွား၏။ ပြီးမှ မျက်နှာခပ်နှမ်းနှမ်းနှင့် သက်ပြင်းကျိတ်ချကာ ရွေးမျက်နှာ လှလှလေးကို ပြုံးကြည့်သည်။

“မေညိုတို့မှာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိပါတယ် ရွေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေညိုချစ်တဲ့လူက မေညိုအချစ်ကို လုံးဝအသိ အမှတ်မပြုဘူးလေ”

“မေညိုရယ်”

ထင်မှတ်မထားဘဲ မေညိုထံမှ နှလုံးသားစကားကို ကြား လိုက်ရတော့ ရွေး စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ မေညိုမှာ ဒီလို နှလုံးသား ဖတ်ရာ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့။

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မေညိုရယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ရွေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်တဲ့ လူကိုမှ ကိုယ့်နှလုံးသားက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သွားမိတာကိုး၊ ကံပေါ့ ရွေးရယ်”

“ကဲပါ...မေညိုအကြောင်း ဒီမှာပဲရပ်လိုက်ကြပါစို့၊ လာ.. ဒီမှာ စားစရာရှိတာစား၊ မေညို ထမင်းပွဲပြင်ထားပြီ”

မေညိုက ရွေးအတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးရင်း သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အတူစားကြသည်။

“အားလုံး မေညိုလက်ရာတွေချည်းပဲ စားနော် ရွေး”

“အများကြီးပဲ မေညိုရယ်”

“ဟင်...ဒါတောင် မေညိုက ဒီလောက်ပဲ ချက်နိုင်လို့၊ ပြုစုနိုင်ရင် ဒါထက်မက ပိုယူလာချင်တာ”

“ဪ...ဒါနဲ့ အန်တီတို့၊ ကြီးကြီးတို့ရော နေကောင်”

တယ်မဟုတ်လား ရွေး”

“ကျန်းမာရေးကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ မေညိုရေ၊ တစ်ခုပဲ”

“ဘာလဲဟင်”

“ရွေးကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာလေ”

“အန်တီက စေတနာနဲ့ နေမှာပါဟယ်”

“မာမို့စေတနာက ရွေးအတွက် ပူလောင်မယ့်စေတနာကွ”

“ဘာလဲ...ပူလောင်မှာကြောက်ပြီး ကြီးကြီးလို အပျိုကြီးလုပ်ဦးမလို့လား”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘယ်လောက် ငြိမ်းချမ်းအေးမြလဲ၊ ကိုယ့်ကို တခြားသူမပိုင်ဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကိုယ့်သဘောချည်းပဲ”

“အန်တီက ဒါတွေသိလို့ သူ့သမီးကို မြန်မြန်ယောက်ျားပေးစားချင်တာနေမှာ”

“အမှန်ပဲ မေညိုရေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ကြသည်။ မေညို ပြန်သွား

တော့ ရွေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ခရီးပန်းလာ၍ ရေချိုးလိုက်မှ လူကလန်းသွားသည်။ မေညိုက ရွေးအတွက် အားလုံးစီစဉ်ပေးထား၍ ဘာတစ်ခုမှ ရွေးမပူရ။

အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်လေးတွေမှာ ခန်းဆီးလှလှလေးတွေ တပ်ထားတာကအစ အားလုံး ရွေး စိတ်ကြိုက်။ ရွေး လိုချင်သည့် ပုံစံအပြည့်ဖြစ်၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အိပ်ရာပေါ် လှဲလျောင်းရင်း မေညိုကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ခဏဆိုပြီး လှဲလိုက်သော ရွေးမှာ ဘယ်အချိန်အထိ အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိ။

ရွေးနားထဲ ဆူဆူညံညံ စကားပြောသံတွေကြားမှ အိပ်ပျော်ရာက လန်နီးလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားစွင့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်နေပြီ။

“ကဲ...တို့သွားပြီဟေ့”

“အိုကေ”

ပထမဆုံး ရွေးနားထဲ ရောက်လာသည့် အသံက ကျယ်လောင်သော သီချင်းသံ။ နောက်တော့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုနှုတ်ဆက်သံ။ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်။

ရွေး စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ သော့ပိတ်ထားသည့် ရွေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်က အခန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။

ခရီးအမြဲထွက်နေသည်ဆိုသည့်လူ။

ဆူညံသံများမှာ တစ်ဖက်ခန်းမှ နေမှာပဲဟု တွေးလိုက် တော့ ရွေးမျက်ခုံးလေး တွန့်သွား၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကလူ ခရီးသွားနေရာက ပြန်လာတာပဲဖြစ်မည်။ ရွေး အတွေးမဆုံးသေးခင် မှာပဲ တစ်ဖက်ခန်းက အခန်းတံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ လေချွန်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

ဒါဆို ရွေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက လူဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပေါ့။ မေညိုကို ထိုအခန်းမှာ ဘယ်လိုလူငှားနေတယ် ဆိုတာ ရွေး မမေးလိုက်ရ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ပထမထပ်တစ်ခု လုံးမှာ ထိုလူနှင့်ရွေး နှစ်ယောက်တည်း။

အို...ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်နေတာပဲ။ ဘာမှ ကြောက်စရာမလို။ အရေးကြီးတာက ထိုလူနှင့် မပတ်သက်ဖို့ဖြစ် သည်။

အင်း...ကြည့်ရတာ ထိုလူသည် ရွေးလို အကောင်းအသန် ကြိုက်သူဖြစ်မည်။ ဒါကြောင့်သာ ဒီလိုနေရာမျိုးရွေးကာ အခန်းငှား

တာဖြစ်မည်။ ပြောရလျှင် ဒီတိုက်ခန်း၏ လခက တော်ရုံပိုက်ဆံရှိ လူပင် မတတ်နိုင်ပါ။ သည်လောက်တတ်နိုင်မှတော့ ထိုလူလည်း ယီးသန့်နေထိုင်တတ်သူဖြစ်မည်ဟု ရွေး ယုံကြည်လိုက်သည်။

ထိုအတွေးဖြင့် ရွေးမျက်ဝန်းလေးများ မှိတ်ကာပြန်အိပ်မည် ဟုပြု...

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“ဟင်...ဘာလဲ၊ အို ကက်ဆက်သံပါလား”

ကျယ်လောင်မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံ ကြောင့် ပြန်အိပ်ရန် စိတ်ကူးနေသော ရွေး ဘယ်လိုမှ ဆက်အိပ်လို့ မရတော့။ အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

ပြဿနာပါလား။

တစ်ဖက်ခန်းမှာ လူရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ကိုယ့်ကြောင့် တခြားသူ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ ဒီလူ မသိဘူးလား။ တော်တော် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့လူပဲ။ ဒီလိုလူနဲ့ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း မရွေး စိတ်ညစ်သွား၏။ တစ်ဖက်ခန်းမှလူက ဖွင့်ထားသော သီချင်း သံနှင့်အပြိုင် သူကပါ လိုက်အော်ဟစ်ဆိုနေလိုက်သေးသည်။

တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်ခဏချင်း ဆူညံသွား၍
ရွေးမှာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လိုက်ရင်း တစ်ဖက်ခန်းက လူထံသို့ သွားရန်
တွေ့ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကိုယ်က မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ ဒီအခန်းမှာ ရွေး
တစ်ယောက်တည်းရှိတာ သိသွားလို့ မဖြစ်သေး။ တော်ကြာ အရက်
သမားဆိုလျှင် အခက်။ မူးရူးပြီး သူပြောချင်ရာလျှောက်ပြောနေမှ
နစ်နာချင်းနစ်နာ ကိုယ်ကမိန်းကလေး။

ထိုအတွေးကြောင့် စိတ်ကိုပြန်လျော့ပြီး အိပ်ရာပေါ်က
ထလိုက်သည်။ ဆူညံသော ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံနှင့်အပြိုင်
ဟစ်အော်ဆိုနေသည့် တစ်ဖက်ခန်းက သီချင်းသံက တိတ်ဆိတ်
သော ဝန်းကျင်အနှံ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေနှင့် လွင့်မျောစီးဆင်းလျက်။

အခန်း (၂)

“ဘယ်လိုလဲ၊ ညက အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား ရွေး”
မေညို့စကားကြောင့် ရွေး အကြည့်တွေက အခုချိန်ထိ
ကာသံမှ မကြားရသေးသော တစ်ဖက်ခန်းရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်
လွှား၏။ ညက လူရော ကက်ဆက်ရော အပြိုင်ကျချင်တိုင်း
ကျနေသမျှ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ပြီး ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။

ဟွန်း...ခုကြတော့လည်း ဟိုဘက်အခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်
နေလိုက်တာ လူမှရှိလားဟု သံသယဖြစ်ချင်စရာ။ ညကတစ်ည
လုံး သောင်းကျန်းထားသမျှ မနက်နေမြင့်မှ အိပ်ရာက နိုးမည့်ဟန်
ဖြစ်သည်။

“ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဘယ်သူနေတာလဲ မေညို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တစ်ဖက်ခန်းကို မေးဆတ်ပြရင်း ရွေး မေးတော့ မေညိုက နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီလူပေါ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ လူရော ကက်ဆက်ရော အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်ပြီး ရွေးကို နှိပ်စက်ထားတာလေ”

“ဟယ်...ဟုတ်လား၊ အိမ်ရှင်အဘွားပြောတော့ ဒီလူခရီးသွားနေတာ ကြာလှပြီတဲ့၊ ဒါဆို ညက ပြန်ရောက်တာဖြစ်မယ်”

“သူပြန်ရောက်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး မေညို၊ ဒီအပေါ်မှာ သူနဲ့ရွေးအခန်းပဲရှိတာ၊ ဒီလို အမြဲဆူညံနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဘွားပြောတုန်းကတော့ ဒီလူက သူ့ဘာသာအေးဆေးနေတာတဲ့၊ လူကောင်းတစ်ဦးလို့ ပြောတယ်”

“ဟွန်း...လူကောင်းမို့ တော်သေးတယ်၊ လူဆိုးသာဆိုရင် ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရွေး အိပ်ရေးပျက်ပြီး သေလိမ့်မယ်သိလား”

ရွေး စိတ်ပျက်စွာပြောရင်း မှန်ရေ့မှာ မေညိုနှင့် အပြင်

ထွက်ရန် အလှပြင်နေ၏။ မေညိုကတော့ ရွေးပြောသော တစ်ဖက်ခန်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ခုတော့လည်း တိတ်နေတာပါလား”

“ရှင့်လူက ညက တစ်ညလုံး သောင်းကျန်းထားတာ အချိန် ဘယ်ထိုင်ဦးမလဲ”

“ရွေးနော်...ဘာရှင့်လူလဲ၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် အဲဒီလူက ရွေးရဲ့လူပဲ ဖြစ်မယ်၊ နေရတာကိုက အခန်းချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်”

မေညိုစကားကြောင့် ရွေး ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“တော်စမ်းပါ မေညိုရယ်၊ ရွေးဖြင့် ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေကို စိတ်ကုန်သွားလို့”

“ဒီလို အလိုက်မသိတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ နောက်ထပ်ဘယ်နေရာမှလည်း ထပ်မဆုံချင်ပါဘူး၊ မေညိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာလည်း ဟိုလူတွေစနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်၊ ခုလည်း အခန်းမျှင်းကပ်လျက် နေရတဲ့လူက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်စရာကောင်းလဲ”

တကယ်လည်း ရွေး စိတ်ညစ်ပါသည်။ ရွေး နေချင်တာ

က ဒီလိုပုံစံမျိုးမဟုတ်။ စိတ်ရှုပ်သည်။

“ကဲ...အားလုံးပြီးပြီ၊ သွားကြစို့ မေညို”

“အိုကေ”

ရွေး အခန်းတံခါးသော့ပိတ်နေစဉ် စပ်စုသော မေညိုက တစ်ဖက်အခန်းရှေ့ သွားရပ်၍ အထဲက ဘာသံကြားမလဲဟု နားစွင့်သည်။

“အခုတော့လည်း အိပ်နေလိုက်တာ၊ ကာလနဂါးကျနေတာပဲ”

မေညိုအပြောကြောင့် ရွေး တစ်စုံတစ်ခုကို အကြံရသွားသည်။

“ဒီမှာ ခဏစောင့်နေဦး မေညို”

အခန်းသော့ ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ရွေး အထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွား၏။ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ကက်ဆက်ထဲ အခွေတစ်ခွေ ထည့်ကာ အသံကို အစွမ်းကုန်ကျယ်လိုက်ပြီး အမြန်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“လာ...မေညို သွားကြမယ်”

သော့ပိတ်ပြီးတာနှင့် မေညိုလက်ကို ဆွဲကာ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ မေညိုကား လမ်းပေါ်ရောက်ချိန်မှာတော့ လူမရှိသော

ရွေးအခန်းမှ ကက်ဆက်သံက တစ်လမ်းလုံး လွှမ်းမိုးမတတ်။

“ဘာလဲ...ဒါ ဟိုလူ့ကို လက်စားချေတာလား ရွေး”

“ဒါပဲလေ၊ ဒါမှ ရွေး ခံစားရသလို သူလည်း ပြန်ခံစားရမှာ၊ ဟွန်း ခုချိန်ဆို ဟိုလူ အိမ်ရာက ခုန်ထလောက်ပြီး ဘယ်လောက်များ ဒေါပြနေမလဲမသိဘူး၊ အဟင်း...ဟင်း”

ရွေး ကျေနပ်စွာပြောရင်း ရယ်လိုက်၏။

“ဒါမှ ရွေး ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားမှာပေါ့ မေညိုရဲ့”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ဒါမှ ကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သူသိသွားရင် နောက်ဆို သူ့ဘာသာ ဆင်ခြင်သွားမှာ”

“ရွေး ထင်သလို ဖြစ်မလာရင်ရော”

မေညိုအမေးစကားကို ရွေး မဖြေတတ်၍ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ရွေးရဲ့၊ နောက်ကို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကက်ဆက်အကျယ်ကြီး မဖွင့်ဖို့ လူချင်းတွေ့ပြီး ပြောလိုက်ရင်ရော”

“အို...ဒီလိုပြောမှ သိမယ့်လူစားမျိုးဆို အစကတည်းက

ကိုယ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင်နေမှပေါ့ မေညိုရယ်”

“ရွေးကတော့ ပြောနေတာထက် လက်တွေ့တုန့်ပြန်လိုက် တာ အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆတယ်”

“ဒီအတိုင်းဆို ရှင်နဲ့ အဲဒီလူ လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ တော်ကြာ သူကလည်း ရှင်လိုခေါင်းမာပြီး လက်တုံ့ပြန်တတ်သူ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အိုး...ဘာဖြစ်ဖြစ် ရွေးဘက်ကတော့ အဲဒီလိုလူမျိုးကို လုံးဝအလျော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်က မိန်းကလေးနော် ရွေး၊ တော်ကြာ”

“မေညိုတို့ ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးဖြစ် ရတာနဲ့ပဲ ယောက်ျားတွေ လူပါးဝသမျှ ရွေးတို့မိန်းမသားတွေက ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလား”

မခံချင်စိတ်နှင့် မေညိုကို ပြန်ပြောရင်း ရေရှည်မှာ ဒီလို အလိုက်မသိတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ဆက်နေဖို့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိ၏။

“မေညို ပြောတာက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ရွေးရယ်”

“ဒါဆို ရွေးကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

ရွေးတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောနေချိန်မှာ နှစ်ဦးကွာ အိပ်ပျော်နေသော ဒေဝါတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံး ပွင့်သွားသလို လူကလည်း သူ့အလိုလို ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိလျက် သား ဖြစ်သွား၏။

အား...ဆူညံလိုက်တာ။

ဒါ ဘယ်က ကက်ဆက်သံလဲ။ ဖွင့်ထားတာ တစ်ရပ် ကွက်လုံး လွမ်းမိုးမတတ်...တောက်။

ဒေဝါ ဒေါသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းကာ အသံလာရာ အရပ်ကို မျက်ခုံးထူထူများ ကျုံ့ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။ ကမ္ဘာပျက် မတတ် ဆူညံနေသံက ဒေဝါနားလာပြီး ပေါက်ကွဲနေသလို တကယ့် ကို နီးနီးကပ်ကပ်။ ဒေဝါက သူ့အခန်းတံခါးကို ဝန်းခနဲ ဖွင့်လိုက် သည်။

ဒါ...တစ်ဖက်ခန်းက အသံပဲ။

သိကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ဒီလောက် နားကွဲမတတ်ဖွင့်တာ ဘယ်ကောင်လဲဆိုတာ။ ဒေါသနှင့် ဝန်းဒိုင်းကြဲကာ တစ်ဖက်ခန်း ရှေ့မှာရပ်ပြီး လူခေါ်ဘဲလဲကို အဆက်မပြတ် နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ နေချင်လို့ ဒီအခန်းကို ဈေးကြီးပေးကာ စိတ်ကြိုက်ငှားထားခြင်းဖြစ်၏။ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ ဆူညံမည့်လူ မရှိ။

အခု ဒေဝါကို ပြဿနာရှာမည့်သူ ပေါ်လာပြီ။ ဒီကောင် ဘယ်သူလဲ။ ဘဲလ်နိုပ်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ တံခါးလာမဖွင့်။ အခန်းကို သော့ပိတ်ထားတာ အခုမှ မြင်သည်။ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သော့ပိတ်ထားလျက်နဲ့ အထဲမှ ကက်ဆက်သံက ဘယ်လို ထွက်လာပါလိမ့်။

ကြည့်ရတာ ကက်ဆက်ဖွင့်ထားပြီး လူ အပြင်ထွက်သွားပုံရသည်။ သည်လူ အတော်ပေါ့ဆတာပဲ။ အပြင်ထွက်သွားတာကို ကက်ဆက်ပိတ်ဖို့ မေ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွတ်”

ဒေဝါနှုတ်ဖျားက မကျေမနပ် အသံထွက်သွားသလို မျက်နှာကလည်း မကြည်။ တစ်ဖက်ခန်းကလူ ပေါ့ဆတာအရေး မကြီး။ ဒေဝါ ဘယ်လိုမှ ဆက်အိပ်လို့မရတော့။ မိုးကုတ်ကို ဒေဝါအဘွား လှမ်းခေါ်၍ ကမန်းကတန်း မိုးကုတ်ကို ဒေဝါ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ ဒေဝါ ရောက်ပြီးမှ အဘွားက နေမကောင်းဖြစ်

တော့ ဒေဝါ ဘယ်မှမသွားဖြစ်တော့။ နေ့ရောညပါ အဘွားနားမှာ လူနာစောင့်ပေးခဲ့ရ၍ အိပ်ရေးဆက်တိုက်ပျက်ခဲ့၏။

အဘွားက နေကောင်းတော့ သူ့ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချ။ အတွေးတစ်မျိုးနှင့် ဒေဝါကို မိန်းမပေးစားဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်သည်။

“အဘွားမှာ ချစ်စရာဆိုလို့ မြေးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မင်းအသိနော် ဒေဝါ၊ အဘွား မင်းကို ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ထားလဲ၊ အားလုံး မင်းစိတ်တိုင်းကျ မင်းသဘောချည်းဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားမြေးလေးကို ဘွားစိတ်တိုင်းကျ မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးမယ်”

“ဘွား သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတုန်း ပတ္တမြားစံအိမ်အတွက် အမွေဆက်ခံဖို့ မြေး မိန်းမယူရမယ် ဒါပဲ”

“ဟောဗျာ...ဘွားကလည်း သားမှ မိန်းမမလိုချင်သေးတာ၊ နောက်မှပဲ”

“ဘာနောက်မှပဲလဲ၊ တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီမြေးအဘွားပဲရှိတာကွဲ့၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာကလည်း မရှိသလောက်ပဲ၊ ဒီလိုအခြေအနေမှာ မင်းက ပတ္တမြားမျိုးဆက်တုံးအောင် လုပ်ဦးမလို့လား”

ကားသောယူပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကလူတော့ အပြန်မှတွေ့မယ်ဟု

စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

“ ဝိုး ”

“ ဟဲ့...ဟဲ့ ရွေး ”

“ အို...အမေ ”

အဖြစ်အပျက် မြန်ဆန်လွန်း၍ ရွေးမျက်လုံးထဲ ပြာခဲနဲ့ ဖြစ်သွား၏။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းအဆင်း မေညီနှင့်အတူ လျှောက် လာခိုက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကားတစ်စီး အရှိန်ဖြင့် ရွေးနားမှ ဖြတ်ကျော် အသွား ရွေးကို တိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၍ မေညီက ရွေးကိုယ်လေးကို အမြန်ဆွဲချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကံကောင်းလို့ ရွေးရယ်၊ ရှင့်ကို တိုက်မိတော့မလို့ သိလား ”

မေညီပြောမှ သတိဝင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိတော့ ရွေးနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သော ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေ ပြီဖြစ်သည်။

“ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ မေညီရယ်၊ လူတစ်ယောက်အသက်

ကို ဖက်ရွက်လေး မှတ်နေလားမသိဘူး ”

ဒေါသမျက်ဝန်းများနှင့် မကျေမနပ် စကားဆိုနေစဉ်မှာပဲ ရွေးနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည့် ကားက ပြန်ကွေ့လာတာ မြင်လိုက်ရ၍ ရွေးနှင့်မေညီ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကားက အနီရောင်ပြိုင်ကား။ ကျွီးခနဲ ရွေးတို့နားကို ထိုးရပ် ပြီး ကားပေါ်က မြင့်မားထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ ၏။ ပုံစံက ရုပ်ရှင်ထဲက လူဆိုးပုံစံ။ မျက်မှန်အမည်းတပ်ထား တော့ ပိုဆိုးသည်။ ရွေးတို့အနီး ရောက်လာမှ မျက်မှန်အမည်းကို ဖတ်ခနဲချွတ်ကာ...

“ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ”

ပီသကြည်မြသော အသံနှင့် အနီးကပ်မြင်ရသော မျက်နှာ ကိုမြင်မှ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်ကို ရွေး ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသလို မေညီ ထံမှလည်း အသံတိုးတိုးထွက်လာ၏။

“ ဒေဝါ ”

“ ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့ ရှင်ကိုး၊ ဘာလဲ ရှင်က လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပြဿနာဖြစ်တာ မကျေနပ်သေးလို့ ဒီအထိ

လိုက်ပြဿနာ ရှာနေတာလား”

“ဟင်..မင်း”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မပဲ”

ဒေါ်ကလည်း အခုမှ ရွေးကို မှတ်မိသွားကာ မျက်ခုံး ထူထူနှစ်ဖက် ဆတ်ဆန် တွန့်သွား၏။ တစ်ဖက်မိန်းမလှလေးက ဒေါ့မျက်နှာကို ခပ်မိုက်မိုက်ကြည့်နေပုံက လှသည်။ သူငယ်ချင်း နှင့် ချိန်းထားတာ နောက်ကျ၍ ကားကို အရှိန်မြင့်မောင်းလာခဲ့ရာမှ ရွေးတို့ကို သတိမပြုမီ ဝင်တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့ကားနှင့် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သူက လေယာဉ်ပေါ် မှာ ဒေါ့နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့် မိန်းမချော။ လှသလောက် စွာသည်။ စွာသလောက်လည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ့သဖြစ်နေတာကို သဘောကျ၍ သူမဒေါ့သဖြစ်အောင် ပြောတာကိုပဲ ကျေနပ်နေ၏။

“ပြဿနာရှာနေတာက ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်း”

“ဘာရှင်”

“အခုဖြစ်တာက မတော်တဆပဲ၊ ဒါကို မင်းက”

“ဘာမတော်တဆလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး သေသွားနီ”

တယ် သိလား”

“အခု မင်း မသေသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင်”

ကြည့်စမ်း။ ဒီလူ ရုပ်ရည်နဲ့မလိုက်အောင် မိုက်ရိုင်းလိုက် တာ။ သူ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကို သူက မတောင်းပန်သည့်အပြင် ရွေးကို စော်စော်ကားကား ပြန်မေးနေလိုက်သေး၏။ လှပသော ရွေးမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါ့သကြောင့် ရဲရဲနီသွားသလို သူမမျက်စိ ရှေ့က လူကိုလည်း ခံပြင်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ရှင်လောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့လူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးသိ လား၊ ကျွန်မသာ သေကြည့်ပါလား ရှင် တစ်ခါတည်း ကြိုးစင် တက်ရပြီသာမှတ်”

ဒေါ့ ဆတ်ဆန်ပန်းတွန့်လိုက်ကာ ရွေးကို မထီတရီကြည့် ၏။

“ဒီမှာ မင်းသိထားဖို့က ကျုပ်လိုကောင်မျိုးက လုပ်ရဲရင် စံရပြီးသားဗျ၊ ဘယ်အရာကိုမှ ကြောက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“ခုလည်း မင်း ဘာဖြစ်သွားလဲ ပြန်ကြည့်တာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ကျုပ် တာဝန်ကျေပြီ၊ ကဲ ကျုပ်သွားမယ်”

မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လျက် ချက်ချင်း ကားကို ဝေါခနဲ ပြန်မောင်းထွက်သွားပုံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ဒေဝါအပြုအမူစကား များကြောင့် ဒေါသဖြစ် ကျန်ခဲ့သူမှာ ရွေးဖြစ်သည်။

“ဟင်...သင်း သိပ်လူပါးဝတယ် မေညို”

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ကို ရွေးကိုယ်တိုင် ထုရိုက်အပြစ်ပေးချင် ၏။ ရွေးတစ်သက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလို အရှုံးပေး လိုက်ရတာ ဒါပထမဆုံးဖြစ်သည်။ ရွေးစိတ်ထဲမှာ ဒေဝါဆိုသည့်လူ ကို လုံးဝမကျေနပ်။ တစ်ခုခုလက်တုံ့ပြန်ချင်သည်။

“စိတ်ကိုလျော့ပါ ရွေးရယ်၊ မေညိုတော့ တကယ်အံ့ဩ တယ်၊ ဒေဝါနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ရတယ်လို့”

မေညိုမှာလည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို အံ့ဩကာ ဒေဝါနှင့်ရွေး အခြေအတင်ဖြစ်နေတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

“ဘယ်ဘဝအကျိုးပေးကြောင့်များ ဒီလူနဲ့မှ လာဆုံရတယ် မသိပါဘူး မေညိုရယ်”

ရွေးအပြောကြောင့် မေညို ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါ တော်ရုံအကျိုးပေးမဟုတ်ဘူး ရွေး၊ ရှင်တို့

နှစ်ယောက် တကယ့်ကို ရှေးဘဝက ရေစက်ပါလို့ဖြစ်မယ်”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘာရေစက်လဲ၊ ဒီလူမျက်နှာ တစ်ခါမြင်

တိုင်း ရွေးရင်ထဲ မီးလိုပူလွန်းလို့၊ ဒါမျိုး ရေစက်များတော့ ဝေးဝေး ကရှောင်တယ်သိလား ဟွန်း”

ရွေး ပြောရင်း ဒေဝါမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။ နဂိုက

မှ ယောက်ျားဆို ကြည့်မရတဲ့အထဲ ဒေဝါလူမျိုးနဲ့က တွေ့ရတာ များ ကံဆိုး၍ပဲဖြစ်မည်။

“အေးပါ...ရွေးကသာ ဒေဝါကိုမှန်းနေတာ၊ ရွေးနေရာ

မှာ တခြားသူတစ်ယောက်ဆိုရင် အခုချိန်ဆို ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေ လောက်ပြီ”

“ဒီလူမိုက်ရိုင်းအကြောင်း ထပ်မပြောစမ်းပါနဲ့ မေညို

ရယ်”
ရွေးပုံစံက ဒေဝါကို တကယ်ရွံ့မှန်းတီးနေဟန်မို့ မေညို

စက်မပြောတော့ပါ။

“ကဲပါ...ရွေး မကြိုက်ရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး၊

တော်ကြာ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေပဲ မတည့်အတူနေ ဖြစ်တတ်တာနော်”

“မေညို ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာပြီ၊ ဘာကိစ္စ ရွေးက

ဒီလိုလူနဲ့ အတူနေရမှာလဲ”

“ဪကွယ်...မေညိုက ဖြစ်တတ်တာလေးတွေ ပြောပြ
တာပါဟယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ လာ သွားမယ်”

မေညိုက ရွေးလက်လေးကို ဆွဲပြီး ကားရပ်ထားရာဆီသို့
နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့ မေညို
က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ရွေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
ပြီး...

“ရွေး”

“ဟင်”

“ယူ ဒယ်နီကို သွားမတွေ့ဘူးလား”

“အိုး...ဘာကိစ္စ ရွေးက သူ့ကို သွားတွေ့ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရွေးမာမိက အဲဒီအိမ်အတွက် ပစ္စည်း
တွေ ပေးခိုင်းလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“မာမိကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ၊ ပစ္စည်းထုပ်
လမ်းမှာပျောက်သွားပြီလို့ မာမိဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ”

“ရွေးကတော့ လုပ်ပြီ”

မေညို ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရွေးကို သဘောကျစွာ

ရယ်မောရင်း ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“အလကား ယောက်ျားတွေ”

ရွေးထံမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်သံကြောင့် မေညိုပြုံးတော့

မရွေး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မေညိုက ရွေးကို ဘာပြုံးတာလဲ”

“ရွေးကို သဘောကျလို့”

“ကဲ...ပြောပါဦး၊ ရွေး သဘောကျမယ့် ယောက်ျားက

ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဘယ်လိုပုံစံမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်...ခစ်...ခစ်”

“ကဲပါ အိုတွေပြောမနေနဲ့၊ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရအောင်
City Mart လိုက်ပို့”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ မမဘုရား သဘောအတိုင်းပါ”

မေညို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားကို City Mart ဘက်သို့
ပြန်တည်လိုက်၏။ City Mart ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား လိုအပ်
တာတွေ ဝယ်သည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် ရွေး၊ ရှင်ဝယ်တာတွေက

အိမ်ထောင်တစ်စုစာ ဖြစ်နေပြီ”

“ထင်လို့ပါဟယ်၊ ရွေး ဝယ်တာက လိုတာလေးတွေ ပါ”

“မေညိုတော့ ဒီလို အချက်အပြုတ်တော့ လုံးဝစိတ်မဝင် စားဘူး”

တကယ်လည်း မေညိုက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ လုံးဝစိတ်မဝင် စား။ လှည့်မကြည့်ဖူး။ မေညိုတို့မှာ မောင်နှမများ၍ လှည့်ကြည့် စရာလည်းမလို။ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေက မေညိုကို အလိုလိုက် ကြသည့်။ ဈေးဝယ်ပြီးတာနှင့် ရွေးတို့အိမ်ပြန်ကြတော့ တစ်ဖက် ခန်းက သော့ခတ်ထား၏။

“ဟိုလူ အပြင်ထွက်သွားပြီထင်တယ် ရွေးရေ၊ အခန်း သော့ခတ်ထားတယ်”

မေညိုက တစ်ဖက်ခန်းကို စိတ်ဝင်စားနေပေမယ့် ရွေးက စိတ်မဝင်စား။ သူမအခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနှင့် သူ နေရာတကျ ချနေ၏။

“ဟား...အခုတော့လည်း အားလုံး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း လို့ပါလား ရွေးရဲ့”

“အခုတော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ တစ်နေ့လုံး နားအေးပါးအေးနေ ရလို့ ဝမ်းသာမနေနိုင်ပါဘူး၊ ညကြမှ ဘာထသောင်းကျန်းဦးမယ် မသိဘူး”

“ဟိုဘက်ခန်းက လူကို ပြောတာလား ရွေး”

“အဲဒီလူအပြင် တခြားဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ မေညိုရဲ့”

“ဒေဝါ ရှိသေးတယ်လေ”

“မေညိုနော်”

“ဒီလူနဲ့ မဆုံချင်ပါဘူးဆိုမှ လာတွေ့နေတယ်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ရွေးရဲ့၊ ကံတရားဆိုတာ သိပ် ယန်းကြယ်တာမျိုး”

မေညိုအပြောကြောင့် ရွေးမျက်နှာလေး တည်ခနဲဖြစ်သွား ၏။

“အဲဒီကံမျိုးတော့ ရွေး မလိုချင်ပါဘူး”

“ဪ...ရွေးရယ်၊ ကံတရားဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲကွယ်”

“ဒီလူနဲ့ဆုံဖို့ ကံပါလာရင် ပါလာမှာပေါ့”

“မောရတဲ့အထဲ ဒေါသဖြစ်စရာတွေ ထပ်ပြောမနေစမ်းပါ

နဲ့ မေညိုရယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရွေး အမောပြေအောင် ညှိကပဲ အအေးဗူး
ဖောက်ပျံ့မယ် ဟုတ်လား”

မေညိုက ရွေးတို့ဝယ်လာသော အအေးဗူးကို ကိုယ်တိုင်
ဖောက်လိုက်သည်။ အနားယူပြီး ရွေးက မေညိုအကြိုက် ထမင်း
ဟင်းချက်ကျွေးသည်။ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းကအကြောင်းတွေ ပြောပြီး
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်ကြသည်။ မေညိုက သူ့အိမ်ကုန်းဆက်
မှ ပြန်သွား၏။

ရွေးလည်း ပင်ပန်းလာသမျှ အနားယူရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့်
အစီအစဉ်များကို တွေးနေ၏။

အခန်း (၃)

“ကျွီး”

“ဝုန်း”

ကားရပ်သံ၊ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံနှင့်အတူ ပြိုင်ကား
နီးလေးပေါ်က ဆင်းလာသူက ဒေဝါ။

ခန့်ညားချောမောသော မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ အလို
မကျခြင်းတွေကြောင့် ဒေဝါမျက်ခုံးတွေက တွန့်လျက်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေဝါ”

“ပြဿနာဖြစ်လာတာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ကသစ်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေး၏။

“လေယာဉ်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့”

ဒေဝါလေသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ မဖြေချင်ဖြေချင်။ ဒါ ဒေဝါစတိုင်မို့ ကသစ်က ပြုံးသည်။

“မင်းပြောတော့ တော်တော်ချောတယ်ဆို”

“လှသလောက် စွာတယ်ကွ၊ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာကိုက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးတဲ့ပုံစံ”

“မင်းလိုပေါ့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကသစ်က ဒေဝါနှင့် ပြိုင်မငြင်းဘဲ အကြောင်းသိချင်းမို့ ပြုံးနေ၏။ ဒေဝါဆိုသည့်ကောင်ကလည်း မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကြည့်ရသူမဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရုပ်ချောချော၊ ဂျစ်ကန်ကန် အမူအရာနှင့် ရည်းစားဆို မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိသည့်လူမျိုး။

မဟုတ်မခံစိတ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဒေဝါက ဖြစ်သမျှ ကသစ်ကို ပြောပြသည်။

“ပူးစာဆိုတာ ဒါလားမှမသိတာ”

ကသစ် စကားအဆုံးမှာ ဒေဝါမျက်နှာ တင်းသွားလျက် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“အဲဒီလိုပူးစာမျိုးတော့ နီးပဲ၊ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတဲ့ မိန်းမကွ၊ မင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ မယားနေစ ကြောင်သေမှတဲ့”

“ဘာလဲ မင်းလိုချင်တာ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးလား”

“အေး”

ကသစ် အမေးစကားကို တမင်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဒေဝါ မျက်ဝန်းထဲမှာ လှပသောမျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။ လှပ ပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ ရှိနေသည့် အကြည့်တွေက ဒေဝါအပေါ် မုန်းတီးသော အကြည့်။ မကျေနပ်သော အကြည့်။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိ သူမနဲ့ချည်း ပြဿနာဖြစ် နေရတာ နှစ်ကြိမ်တိတိ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်တာ ထူးဆန်း တယ်”

ကသစ်ထံမှ မှတ်ချက်ချသံကို ဒေဝါ မသိသလို ဖန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာတော့ ထပ်မဖြစ်နိုင်ဟု ဒေဝါ ယုံကြည်သည်။ ဒီကြားထဲကမှ သုံးကြိမ်

www.burmeseclassic.com

သုံးခါ တိုက်ဆိုင်လာလျှင်တော့ ကသစ်ပြောသလို ထူးဆန်းလို့ပဲ ဖြစ်ရမည်။

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ။ အခု ဒီကို ငှက်ကြီးတို့ လာမှာလား”

“လာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျမှရောက် လာမှာ”

“ဘာလဲ၊ ငှက်ကြီးမှာ အတွဲရနေပြီလား”

“အေး”

“ဟ...ငါလည်း ဘာမှမသိလိုက်ရပါလား”

“အခုသိပြီမဟုတ်လား၊ မင်းက မင်းအဘွား မိန်းမပေးစား တာ မယူချင်လို့ စိတ်ညစ်နေ၊ ငှက်ကြီးက မိန်းမယူချင်လွန်းလို့ ပျာယာခတ်နေတာကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲဖို့ကောင်း တယ်”

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ထောင်ကျတာပဲကွ လွတ်လပ်မှုတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားတာ”

ဒေဝါ စိတ်ပျက်သလို ညည်းတာကို ကသစ်က ပြုံးသည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားကြတာပဲကွ”

“ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ရောက်လာသူက ငှက်ကြီး။ ဘီယာဖူးတွေ ကို အိတ်နဲ့တစ်လုံးအပြည့် ထည့်ဆွဲလာရင်း ဒေဝါတို့စကားဝိုင်းထဲ မရောက်လာ၏။

“ကားသံမကြားဘဲ မင်းက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ငှက်ကြီး”

“ဒယ်နိုကားနဲ့ လိုက်လာတာကွ၊ ငါ့ကားပျက်နေလို့၊ ခုန က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒေဝါကွ၊ လေယာဉ်ပေါ်က သူ့မချောနဲ့ ထပ်ဆုံလာလို့”

“ဟ...ဒါမှ ဖူးစာကွ”

“ငါလည်း အဲဒါပြောနေတာ”

“တွေ့တိုင်း ကျွိုင်နေတာကွ”

“မင်း မကြားဖူးဘူးလား ချစ်ခြင်းအစ မှန်းခြင်းကတဲ့” ငှက်ကြီးအပြောကြောင့် ဒေဝါမျက်နှာ ပိုတင်းသွား၏။

“သွားစမ်းပါ”

“မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးနဲ့နော်၊ တော်ကြာ မှားပါပြီဖြစ်

နေမယ်”

“ဒေဝါဘဝမှာ အမှားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး”

ငှက်ကြီးနှင့် ကသစ်က ဒေဝါကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒေဝါက လူတစ်မျိုး
ဆိုတော့ ပြောရခက်သည်။ မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေဝါမှာ
အခုချိန်အထိ ဘာအမှားအယွင်းမှမရှိသူ။

“ရည်းစားထားရတာ အပိုအလုပ်ကွ၊ ကိုယ် တကယ်
မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်သလိုဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့နားမှာ နေရမှာကို စိတ်မဝင်
စားတာ”

ဒေဝါဆိုတာ ဒီလိုလူစားမျိုး။ ပြောသလို လုပ်တတ်သူ။
မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် အခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိ။
ဒေဝါက သီချင်းအကျယ်ကြီး ဖွင့်တာ ဝါသနာပါသည်။ ငှက်ကြီး
နှင့်ကသစ်က ဘီယာသောက်ရတာလောက် ချစ်သူရည်းစားထား
ခြင်း အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လက်တွဲညီခဲ့သည်။ ဘယ်မိန်းက
လေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ဒီနေ့အထိ သုံးယောက်စလုံး ချစ်သူ
ရည်းစားမရှိ။ အခုတော့ ငှက်ကြီးမှာ ရည်းစားရှိနေသည်ဆိုတော့

ဒေဝါအကြည့်တွေက ငှက်ကြီးထံ ရောက်သွား၏။

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိနေပြီဆို ငှက်”

“Yes”

“ဘယ်ကလဲ”

“ဒီကပဲ၊ ဒီမှာလေ”

ဒေဝါနှင့် ကသစ်အကြည့်က ဘီယာဗူးတွေကို လက်ညှိုး
ထိုးပြနေသည့် ငှက်ထံ ရောက်သွား၏။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ငှက်”

“Yes”

“မင်းကွာ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့”

ကသစ်က ရယ်လိုက်၍ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူ
ရယ်ဖြစ်သွား၏။

လွတ်လပ်သောဘဝ။ ဘာအပူအပင်မှမရှိ။ အနှောင်အဖွဲ့
ကင်းတာကို သူတို့ သဘောကျမဆုံးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမသိသူ
တွေက သူတို့သုံးယောက်ကို နှလုံးသားမဲ့သူများအဖြစ် ဆိုသော်
လည်း စိတ်မဆိုးပါ။ ကိုယ့်လွတ်လပ်မှုနှင့်ကိုယ် နေတတ်ဖို့ပဲ
အရေးကြီးသည်။ အချစ်ဆိုတာ အခုချိန်ထိ သူတို့ဘဝထဲ ရောက်

မလာကြသေး။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဒေဝါကို သူ့အဘွားက အိမ်ထောင်ချ ပေးရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေသည့်အတွက် စိတ်ညစ်နေသူက ဒေဝါ။

“မင်းကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ ဒေဝါ”

“ငါလည်းမသိဘူးကွ”

“ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သမျှ ခုတော့ ဒေဝါ တစ်ယောက် ဘုမသိ ဘမသိ အိမ်ထောင်ကျရတော့မယ်ထင် တယ်”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်ကွ၊ တော်ကြာ အဘွား လိုက်လာတော့မှာ”

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပေမယ့် ဒေဝါကိုယ်တိုင် တစ်ခုခုလုပ်ရ တော့မှာကို သိသည်။

“မင်းက ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ ဒေဝါ”

“မင်းအဘွားရဲ့ ကျန်းမာရေးက ရှိသေးတယ်နော် ဒေဝါ၊ တော်ကြာ မင်းကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှ နောင်တရနေမယ်”

ငှက်ကြီးစကားကြောင့် ဒေဝါ စိတ်ညစ်သွားသည်။ အဘွား ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ဒေဝါ အသိဆုံး။ ထို့အတူ

ဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ထောင်မပြုချင်နှင့် ဒေဝါပြဿနာက မသေး။

“မင်းအဘွားပြောတဲ့ တွယ်တာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းသွားတွေ့သင့်တယ် ဒေဝါ”

“မတွေ့ဘူးကွာ၊ အလကားရှုပ်တယ်”

“ဒါဆို မင်းအဘွား လိုက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွတ်”

ဒေဝါ စိတ်ရှုပ်ကာ ဆံပင်ရှည်များထဲသို့ လက်ငါးချောင်း ထိုးသွင်းကာ ဆွဲဖွဲ့လိုက်၏။ ဘွားနဲ့သူ့ကြားက ပြဿနာကို ပြေလည် စေကာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကိုမသိ။

“သိပ်စိတ်ရှုပ်ခံမနေနဲ့ ဒေဝါ၊ ဒီကိစ္စကို ငါရှင်းမယ်၊

မင်းအဘွား လာမဲ့နေ့ကို ကြိုပြော”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ငှက်စကားကို ကသစ် ပြန်မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေဝါက မကွဲ မျက်ခုံးတွန့်ထား၏။

“ဒီကောင်ကို မိန်းမပေးစားမလို့ကွ”

“မိန်းမ မယူချင်ပါဘူးဆိုမှ မင်းကွာ”

ငှက်ကို ကသစ်က ဟောက်သည်။

“သိတယ်လေ၊ သိလိုပြောနေတာ”

“ဒီမှာ ငါပြောတာ မင်းတို့ သေချာနားထောင်၊ မိန်းမယူ
တယ်ဆိုတာ တကယ့်မိန်းမကို ယူခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုဘာလဲ”

“အတုကွ...အတု”

“ဟာ...အခြောက်ကြီးလား”

ဒေဝါ အလန်တကြား မေးလိုက်ရင်း အတွေးနှင့် အသည်း
ယားကာ သူ့ကိုယ်ကြီးပင် ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

ကသစ်ကလည်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားသည်။

“ငှက်ရာ...မင်းအကြံပေးမှ ပိုဆိုးကုန်ပြီ”

“ဟ...ငါပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဘွားလာရင်
လေ မင်းကို ဟောဒီ ကောင်ကို”

“ဘာလဲ ငှက်ရာ၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငှက်က ကသစ်ကို မေးဆတ်ပြု၍ ကသစ် အလန်တကြား
ဖြစ်သွားသလို ဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း ကသစ်ကို ဘာများ မှားယွင်း
နေလဲဟု ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိုက်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဒေဝါ၊ မင်း ကသစ်ကို သေချာကြည့်စမ်း
ဒီကောင်မချောဘူးလား”

“ချောသားပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

ဒေဝါအမေးစကားကို ငှက်က မိန့်မိန့်ကြီးပြီးသလို ကသစ်
က ငှက်ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။ ကသစ်အကြည့်က ငှက်
ဘာကြောင်နေပြီလဲဆိုသည့်အကြည့်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ ဒေဝါ၊ ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာ
ကသစ်က ဖြူဖြူရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းမချောချောတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဒေဝါ
အဘွားလာရင် ခဏ မိန်းကလေးဟန်ဆောင်ခိုင်းလိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်
တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါများငှက်ရာ အစထဲက ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ပြီးနေတာ
ကိုများ၊ ငါ့မှာ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ”

“အေး...ကိစ္စက မင်း လုံးရာက ပြားသွားမယ့်ကိစ္စ”

အခုမှ သက်ပြင်းကိုယ်စီချရင်း သုံးယောက်သား
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အော်ရယ်မိကြသည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ နေကြဦးကွ၊ ငှက်ပြောတာက လွယ်
လွယ်လေး၊ ငါက ငှက်ပြောသလို တစ်ခါမှ လုပ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

ကွ၊ တော်ကြာ ဘွား ရိပ်မိသွားမှ ပြဿနာ”

ကသစ်ပုံစံက အလန့်တကြား။

ဒေဝါနှင့် ငှက်ကတော့ သိပ်စိတ်မပူ။

“ဖြစ်ပါတယ်ကွ၊ မင်းအတွက် ဆရာ ငါရှာပေးမယ်၊

ဘယ်လိုလဲ ဒေဝါ၊ ငါပြောတာ သဘောတူရဲ့လား”

“သိပ်တူတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခုလို ကူညီပေးကြတဲ့ သင့်နှစ်ယူး”

“ကဲ...ဒါဆို ဒေဝါက ဒီနေ့ ငါနဲ့ကသစ်ကို ဘီယာ အဝတိုက်တော့”

“အိုကေ...မင်းတို့သာ ဘွားလာရင် ပီပီရီရီ သရုပ် ဆောင်ဖို့ မမေ့နဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ငှက်ကြံရင် ပိုင်ပြီးသားပါ၊ ကိစ္စ အောင်မြင်ရင်တော့ ဘီယာလောက်နဲ့ မရဘူးနော် ကိုယ့်လူ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကောင်းကောင်းပြုစုရမယ်”

“အဲဒီအတွက်ကတော့ စိတ်ချ၊ အရေးကြီးတာ ဘွား စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ပြီး ပြန်သွားဖို့ပဲ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။ စိတ်ကျေနပ် မှ ဒေဝါ ပြန်လာသည့်အချိန်က မိုးစုံစုံချုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

ဝုန်း ထုလိုက်သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

“ဟ...ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စ တံခါးကို ဒီလောက်ထုနေရတာလဲ”

လူခေါ်ဘဲလဲသံရော၊ အခန်းတံခါးထုသံရော သီချင်းသံနှင့်အပြိုင် ဝုန်းဒိုင်းကြွတာကို ဆက်မခံနိုင်၍ သီချင်းသံကို တိုးပြီး အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဟေ့...ဘာကိစ္စ ဒီလောက်”

“ဟင်...မင်း”

“ဟင်...ရှင်”

“ဪ ဘယ်သူများလဲလို့ ရှင်ကိုး”

မီး၏အလင်းရောင်အောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တိုက်ဆိုင်စွာ ဖန်တီးလာသော ကံကြမ္မာကို အံ့ဩရသူက ရွေးနှင့်ဒေဝါ ဖြစ်သည်။

ရေစက်ဆိုရင်တော့ ဒါ တော်ရုံရေစက် မဟုတ်နိုင်။ များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ လူဟာ ရွေး ကြည့်မရအောင် ဖုန်းနေသည့် ဒေဝါဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သလို ဒေဝါ

အခန်း (၄)

ပထမ လေချွန်သံ၊ ဒုတိယ တံခါးဖွင့်သံ၊ ထို့နောက် ဆူညံသော သီချင်းသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့မရတော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်မိ၏။ တစ်ဖက်ခန်းက လူလာပြီ။

အချိန်က အချိန်မတော်၊ ရောက်ပြန်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထည့်မတွက်။ တစ်ကိုယ်တည်း ထင်တိုင်းကြံနေသည်။

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ပြီး ရွေး ခြေလှမ်းတွေက ထိုလူအခန်းရှေ့ သွားရပ်လိုက်ပြီး ပိတ်ထားသောတံခါးကို တဝုန်း

ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ လူဆိုတာ သူနှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြဿနာဖြစ်လာသည့် မိန်းမလှလေးဟု မထင်ခဲ့။

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့အောက်တွင် ညဝတ်အင်္ကျီအိအိ ပန်းနု ရောင်လက်ရှည်လေးနှင့် ဆံပင်များ လွတ်လပ်စွာ ဖြန့်ကျဲလျက် အလှကြီးလှနေသော တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာလှလှလေးကို အံ့ဩမယုံနိုင်သလို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည့် အဖြစ်ကို သူကိုယ် တိုင်လည်း မယုံချင်။

“သုံးခါတိတိဆိုရင်တော့ အဲဒါ မင်းတို့ ဖူးစာပါလို့ပဲ ဆိုတာ လုံးဝသေချာတယ် ဒေဝါ”

ကသစ်အသံက ဒေဝါနား ကပ်ပြောလိုက်သလား ထင်ရ သည့်အတွက် ဒေဝါကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ...ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဒီလောက် သီချင်းကျယ်ရ အောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှင့်လိုလူတွေနေတယ်ဆိုတာရော သတိရ ရဲ့လားဟင်”

မိန်းမလှလေး ရန်တွေ့သံကို ဒေဝါ ကြားပေမယ့် မကြာ သလို သူ့မျက်စိရှေ့က မိန်းမလှလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသူက

ဒေဝါ။

“ရှင်...ကျွန်မပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“မင်းဘာပြောတာလဲ”

“ရှင်ဟာ လူရိုင်း၊ အလိုက်မသိတဲ့လူလို ပြောတာ၊ ကဲ နားလည်ပြီလား”

“မင်း ကျုပ်ကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော် အမိ”

“ဘာရှင့်”

ဒေဝါအပြောကြောင့် ရွေးလက်နှစ်ဖက် ခါးကျဉ်းကျဉ်း လေးပေါ် ထောက်မိသွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့် လိုက်၏။

“ရှင်ကများ လူကို ပြဿနာမရှာနဲ့လေး ဘာလေးနဲ့၊ တကယ်ပြဿနာရှာနေတာက ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်...ရှင် သီရဲ့လား၊ ရှင့်သီချင်းသံ အကျယ်ကြီးဖွင့်ထားလို့ ကျွန်မ အိပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်း အိပ်ပျော် ထောင် လာချောသိပ်ရမှာလား”

“ဟင်”

“ရှင်စကားပြောတာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ လူကို ဘာထင်နေလဲ”

ဒေဝါထံမှ မထင်မှတ်သည့် တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ဧည့်သည်အဖွဲ့ ဒေါသဖြစ်သွားသည့် မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားမိသူ ဒေဝါ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဒေဝါစိတ်ထဲက ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရန် မရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ဖက်က မိန်းမလှလေးက သူ့နဲ့ နှစ်ကြိမ်တိတိ ပြဿနာဖြစ်ရုံမက သုံးကြိမ်တိတိဆိုတော့ ဒေဝါစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာကာ အခုလို မထိတရိ စကား တမင်ပြောဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းက ကျုပ်ကိုသာ ပြောနေတယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ရော မနက်က လူမရှိတဲ့အခန်းထဲ သီချင်းအကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားခဲ့တာက ရော”

“အိုး...အဲဒါက ရှင်လိုလူကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် တမင်ပညာပေးတာ သိလား”

“ဒါဆို မင်းကလည်း ငါနဲ့အတူတူပဲပေါ့”

“ဘာရှင်”

မီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာ ကပိုကရီ အလှကြီးလှပေ

သော မိန်းမလှလေးကို အမှတ်မထင် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မထိတရိ ပြောလိုက်သူ ဒေဝါ။

အင်း...လှတာတော့ အတော်လှသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်မဆင်ဘဲ ဒီလောက်လှနေရင် ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ လှမည်မသိ။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကယ်တုန်းကမှ မတွေးဖူးသော အတွေးအဖြစ် ဒေဝါဘဝမှာ ပထမဆုံး တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

ရွေးကတော့ သူမမျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည့် ဒေဝါမျက်ဝန်းတွေကို မုန်းမုန်းနှင့် တုံ့ပြန်ကြည့်ရင်း ဒီလိုလူနှင့် ရှုဆက်စကားပြောလို့ အကျိုးမထူးမှန်း သိလိုက်၏။

“ဒီမှာ...ရှင် နောက်ကို သီချင်းဖွင့်ရင် တိုးတိုးဖွင့်ပါ။

ပါပဲ”

တစ်ဖက်အခန်းတံခါး ဝှန်းခနဲ ပိတ်သွားမှ သူ့အခန်းတံခါးကို ဒေဝါ ပိတ်လိုက်၏။ အဖြူရောင် မီးခိုးငွေ့များကြားမှ လှပသော မျက်နှာလေးကို ခြင်ယောင်နေမိသည်။ ဒေဝါကပဲ မိန်းမတွေကို သတိမထားမိခဲ့၍လားမသိ။ ပထမဆုံးအကြိမ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို နီးကပ်စွာ ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ခြင်းက

ပဲ သူစိတ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းပြားနေသလိုလို ဘာလိုလို။

အဘွား မိန်းမပေးစားမှာကို မလိုချင်၍ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်
နေကာမှ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံတွေ့နေရသည်။
သည်တစ်ကြိမ်ကတော့ နောင်မှာ အမြဲဆုံရမည့်အဖြစ်။

ငှက်နှင့်ကံသစ်သာ ဒီအကြောင်းသိရင် ဒေဝါတို့အဖြစ်ကို
ဘယ်လောက်အံ့ဩကြမလဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုရော ဘယ်လောက်
ကျီစယ်နောက်ပြောင်လိုက်ကြမလဲ။

အဖြစ်ကတော့ တကယ့်ကို မလွယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
ဘဲ ဒေဝါ သွက်ပြင်းချနေမိသလို...

ရွေးမှာလည်း အိပ်ရာပေါ်ရောက်သည့်တိုင် ချက်ချင်း
အိပ်မပျော်နိုင်။ တစ်ဖက်ခန်းက လူအကြောင်း တွေးနေပြီး ဒေါသ
တွေ အလိပ်လိုက်ထွက်နေ၏။

ဟွန်း...လူကိုများ အိပ်မပျော်ရင် လိုက်ချောသိပ်ပေးရ
မလား ဘာလားနဲ့။

ပြီးတော့ ရွေးကို သူနဲ့တူတဲ့သူအဖြစ် ပြောဖြစ်အောင်
ပြောလိုက်သေးသည်။

ဟား...အခုမှ တကယ့်ကို ပြဿနာပါလား။ ဒေဝါဆို

သည်လူနဲ့မှ ကြိဖန်ပြီး တိုက်တစ်ခုထဲမှာ အခန်းချင်းမျက်နှာချင်း
ဆိုင် ဖြစ်နေ၏။

ဆန်းကြယ်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်၏။ နောင်ဆို သည်လူနဲ့
အမြဲဆုံတွေ့နေရမည့်အဖြစ်ကိုလည်း ရွေးစိတ်ထဲက အလိုမရှိ။
မျက်နှာကိုလည်း ထပ်မမြင်ချင်။

အခန်းပြောင်းဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ခြောက်လစာ
ဓမ္မပြတ်ပေးပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ဒီနေရာလေးက သွားလာ
ရတာ လွယ်ကူရုံမက အတော်လေး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ကာ
လည်းသန့်ဆန်၏။

ဒီနေရာမှာ ဒေဝါဆိုသည်လူသာ မရှိလျှင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ။ မေညိုသာ ဒီအကြောင်းသိလျှင် ရွေးကို ဘာပြော
မည်မသိ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။
အခုမှ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

ရွေး စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ တစ်ဖက်ခန်းက ဘာသံမှမကြား
ရဘဲ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလို ထင်မိ၏။ လူပုံစံက ဂျစ်ကန်
ကန်။ စကားပြောတော့ သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားဆိုပြီး အသာစီးနဲ့။

ပြီးတော့ သူ့အကြည့်တွေက တစ်မျိုး။ မည်းနက်တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးတွေမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲအားပါနေသလိုလို။ စူးရှသည့် အကြည့်တွေက တစ်ဖက်သားရင်ကို ထွင်းဖောက်သွားသည့် အတိုင်း။ သေချာတာက ထိုအကြည့်တွေအောက်မှာ ရွေး ကြာရည် မနေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတချချနှင့်ပင် ညဉ့်နက်မှပဲ ရွေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ မေညို အစောကြီးရောက်လာပြီး နှိုးမှ နိုးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရွေးရဲ့၊ အိပ်ပုပ်ကြီးလှချည်လား၊ ညက တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ညက ရွေးနဲ့ဟိုဘက်ခန်းကလူ ပြဿနာဖြစ်လို့”

“ဟယ်...ရွေးနဲ့ ဟိုဘက်ခန်းကလူ တွေ့ပြီးပြီ ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်လိုလူလဲဟင်”

“အင်း”

မေညိုအံ့မေးကို ရွေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မေညို ဝယ်လာသည့် သျှမ်းခေါက်ဆွဲနှင့် တို့ဟူးကြော်သုပ်ကို ပြင်ဆင်ပြီး ကော်ဖီဆက်ဖျော်လိုက်သည်။

“ကဲ...စား၊ စားရင်းနဲ့ ရှင်မေးတာဖြေမယ်”

“အစားက ဘယ်အချိန်စားစားပါဟယ်၊ တစ်ဖက်ခန်းက လူအကြောင်းသာ မေညိုကိုပြောစမ်းပါ၊ လူကြီးလား၊ လူငယ်လား၊ ရွေးနဲ့ စကားပြောရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“လူကြီးမဟုတ်ဘူး၊ လူငယ်၊ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး”

“ဟယ်...ရွေးလို မိန်းမလှလေးနဲ့တောင် အဆင်မပြေဘူး ဟိုတော့ သူက ဘယ်လိုလူမို့လဲ”

“ဒေဝါဆိုတဲ့လူမို့လို့ပေါ့”

“ဘယ်လို...ဒေဝါ ဟုတ်လား ရွေး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူပဲ”

“ရွေးရယ်...မေညိုတော့ အံ့သြလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် တကယ်ဖူးစာ”

“မေညိုနော်...ဒီစကားကို ဒီမှာပဲရပ်၊ ဘာဖူးစာလဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စကားပြောတာကိုက တမင်အစီးအကျောကြီးနဲ့၊ တယ်လောက်မှန်းစရာကောင်းလဲဆိုတာ မေညိုသိရဲ့လား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလိုလူနဲ့ကို တစ်တိုက်ထဲ အတူမနေချင်တာ”

“ဖြစ်မလားရှင်၊ မေညိုက ရွေးကို ဒီလိုနေရာမျိုးရဖို့ မနည်းကြီးစားရာထားရတာ သိလား၊ ဒီကပြောင်းဖို့တော့ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့နော် ရွေး”

“ရွေးလည်း အဲဒါကိုပဲ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ရွေးကံကိုက ဆိုးပါတယ်”

ဒေဝါကြောင့် ရွေး စိတ်ညစ်နေချိန် တစ်ဖက်ခန်းက ဒေဝါလည်း အိပ်ရာမှ ကြည်လင်စွာ နိုးထလာ၏။

“ဒုန်း”

“ခလွမ်း...ခလွမ်း”

“ဟ...ဘာလဲ”

တစ်ဖက်ခန်းက တစ်စုံတစ်ရာ ပစ္စည်းလွတ်ကျသံကြောင့် ဆူညံသွားသည့်အသံကို နားထောင်ရင်း ဒေဝါ အတွေးအာရုံထဲ ပထမဆုံး ရောက်လာသည်က တစ်ဖက်ခန်းက မိန်းမချောလေး၏ မျက်နှာဖြစ်၏။ လှတာကတော့ ဘာမှမပြင်မဆင်ဘဲနဲ့ကို တော်တော် လှသည်။ တစ်တိုက်ထဲမှာ အတူနေကြရမည့်သူတွေဆိုတော့ သူမ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ရမည်။ လောလော ဆယ်တော့ ဒေဝါအပေါ်မှာ စတွေ့သည့်အချိန်ထဲက ဆတ်ဆတ်ထိ

၁၆ ပြန်ရန်တွေ့တာကို တွေးပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ သိပ်တော့မလွယ်။

အိပ်ရာကထပြီး ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်၏။ ဘွားမလာခင် ယူမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ ဘွားကို လိမ်ညာရမည့်ကိစ္စ က ထင်သလောက်တော့မလွယ်။ ဘွားက ဒေဝါဘွားပီပီ လူတွေ မကြောင်း၊ လောကကြီးအကြောင်း ဒေဝါထက် ပိုသိသည်။ နားလည်သည်။ ဒေဝါ အလိမ်အညာကိစ္စ ဘွား ရိပ်မိသွားလို့ မဖြစ်။ ဒီနေ့ ဟိုကောင်တွေ ဒေဝါဆီလာပြီး စည်းဝါးကိုက်ဖြစ် ထောင် ပြောကြဆိုကြ လေ့ကျင့်ဆွေးနွေးကြမည်။

မနက်စာစားဖို့ အပြင်ကိုသွားရန် ဒေဝါ အိမ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်နေစဉ်မှာပဲ...

“ကဲ...သွားရအောင် မေညို၊ သင်တန်းနောက်ကျနေမယ်၊ ဒီနေ့ ဝယ်စရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်”

တစ်ဖက်ခန်းက ကြည်လင်ချိုအေးသည့် အမျိုးသမီးအသံ ကို နားထောင်ပြီး ဒေဝါ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလိုတော့လည်း ဒေဝါ ကို ရန်တွေ့သည့်အသံနှင့် တခြားစီပါလား။

ရွေးတို့ သော့ခတ်နေသည်အထိ အိပ်ရာထက်မှာ ဒေဝါ

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့...ရွေး ဟိုဘက်ခန်းက ကာလနဂါးကြီး မနိုးသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှိပ်စက်သေးတယ်၊ အလကားလူ”

ဒေဝါ မကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်သည့်အသံလေးက နားထောင်ပြီး ဒေဝါရင်ထဲ အောင့်သွားပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဒေဝါက လူကိုများ အလကားလူတဲ့။ ကြည့်ရတာ ရွေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ဒေဝါကို ကြည့်မရတာ သေချာသည်။

ဒေဝါ လှေကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် ဒေဝါထံလာသော သူ့ကို နှင့် ဆုံမိ၏။

“ဟ...ဒါကဘယ်လဲ”

“မင်းဆီလာမလို့”

“ဟာ...ဟိုမှာ အလန်းလေးတွေပါလား”

ငှက်က သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်မှန်ကို ဆတ်ခနဲချွတ်ကုတ် အပေါ်ထပ်လှေကားရှိရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလာ၍ ဒေဝါ

မကြည့်တွေက ထိုနေရာ ရောက်သွားသည်။ သူမြင်လိုက်ရသည်က သိပ်လှသည့် ရွေးနှင့် သူမသူငယ်ချင်း လှေကားက ဆင်းလာတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဝါလေးက မင်းအတွက်၊ အပြာလေးက ငါ့အတွက်”

“မင်းအသံကြီးနဲ့ စွတ်အော်မနေနဲ့ငှက်၊ တော်ကြာပါပြီဟုတ်ထင်ပြီး ဘဝင်မြင့်ကုန်ဦးမယ်”

“ငါကလည်း အတည်ပြောတာပဲကွ”

ငှက်ကလည်း တစ်ခွန်းမခံ။

“လာစမ်းပါ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကားပေါ်တက်”

ဒေဝါက ငှက်ကိုယ်ကြီးကို စိတ်မရှည်သလို တွန်းထိုးပြီး သူ့ကားပေါ် တက်ခိုင်းလိုက်ပေမယ့် ငှက် အကြည့်တွေကတော့ မျှော်တို့နှစ်ယောက်ပေါ်က မရွေး။ ဒါကိုမြင်သည့် ရွေးက ဒေဝါကားကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ မိန်းကလေး ချောချောလှလှမြင်တိုင်း ဖြစ်တတ်သည့် ယောက်ျားအများစုရဲ့ ရောဂါက ဒါပဲမို့ ယောက်ျားကို ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကြည့်မရ။ ဒါက ရွေးဘက်က ဖြစ်ပေမယ့် ငှက်ကတော့ ရွေးမျက်စောင်းကိုပဲ သဘောကျလျက် သွားက မပျော။

“ပဒိတ်ကောင် ဒေဝါ၊ မင်း အဝါလေးက မျက်စောင်းထိုး တယ်ကွ အဟီး”

“ဘာ မင်းအဝါလေးလဲ၊ မင်းမျက်နှာထားကို ပြင်ပြီး ခပ်တည်တည်နေစမ်းပါ၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ငါနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာ တာ သူပဲကွ”

“ဖူးစာဆိုတာ ဒါပဲကွ”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘာဖူးစာလဲ”

“မင်း မယုံဘူးလား”

“အေး”

သူတို့ကားကို တစ်ဖက်က ရွေးတို့ကားက ဝေါခနဲ ကျော် ဖြတ်သွား၍ စကားလမ်းကြောင်းက ပြတ်သွား၏။

“ဒေဝါ...လိုက်ကွာ၊ သူတို့ဘယ်သွားလဲ သိရအောင်”

“သိတော့ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သူတို့နေတာ

ငါ့အခန်းရှေ့မှာ အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့”

“ကျွီး”

ဒေဝါက သူ့သဘောအတိုင်း သူ့ကားကို ရွေးတို့ကားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သဖြင့် ၎င်းက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“လှတာကတော့ တော်တော်ကိုလှတယ် ဒေဝါ၊ ငါ ကွေးဖူးသမျှ မိန်းကလေးထဲမှာ မင်း အဝါလေးက အလှဆုံးပဲ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သိချင်ရင် မင်းဘာသာ သွားမေး”

ဒေဝါစကားကြောင့် ၎င်းက အော်ရယ်သည်။ ဒေဝါ ဖိုတာ ဒီလိုလူစားထဲကမို့ အကြောင်းမသိသူတွေက အပေါင်းရ မသင်းရခက်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်မှာ ဘာမှမဆန်း။ မိန်းမ ကွကို ကြည့်မရဖြစ်နေတာကိုက ဒေဝါရောဂါဟု ဆိုရမလောက်။

“မင်း စိတ်မဝင်စားရင် သူ့ကို ငါလိုက်မယ်ကွာ၊ ကယ်လိုလဲ”

“မင်းသဘောပဲ”

“အိုခေ”

“အင်း...ပြောသာပြောရတယ်၊ ငါလည်း ဘယ်မိန်းက လေးကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း အဝါလေးပုံစံက သိပ်တော့မလွယ်ဘူးကွ၊ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လို စုရရင် ကောင်းမလဲမသိဘူး”

“အဲဒါတွေ နောက်မှစဉ်းစား ၎င်းက အခု ငါ့ကိစ္စကို

အရင်စဉ်းစားဦး၊ ဘွားက ဒီလကုန်ရင် လာမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“လာစမ်းပါစေကွာ၊ မင်းဘွား လုံးဝ စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်၊ စိတ်ချ”

အခန်း (၅)

“ဂူး”

“ကျွီး”

“ဟောတော့...ကား ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး ရွေးရေ၊

ကံနှိုးလို့မရတော့ဘူး”

“ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ရွေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ

ဟင်”

ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားသော ကားကြောင့် မေညိုနှင့်

မူ့ကို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်း

မသိ ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကားသာမောင်းတတ်ပြီး ကားမပြင် တတ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကားပျက်သည့်နေရာက လူပြတ်သည့်နေရာ ဖြစ်နေ၏။ အခုမှ ခက်ပြီ။ ကားစက်ပုံးကိုဖွင့်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက် ကြည့်ပေမယ့်လည်း အကြောင်းကမထူး။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မေညို”

“လာတဲ့ကားကို တားပြီး အကူအညီတောင်းကြတာပေါ့ ဟယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အနီးအနားမှာ ကားဝပ်ရှော့ရှိရင် ကားဝှား ပြီး သွားခေါ်ကြမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လာသမျှကားကို တားဖို့ ကြိုးစား ပေမယ့် ခရီးသည်အပြည့်ပါသော ကားက မရပ်။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှစ်စီးက အရှိန်ဖြင့် မောင်းသွားသည်မှာ ပြန်ကိုလှည့်မကြည့်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေတုန်း နောက်ထပ်ကားတစ်စီး တွေ့လိုက်ရ၍ ရွေးတို့ ဝမ်းသာသွား၏။

“မေညို...ဟိုမှာ ကားတစ်စီးလာနေတယ်။ ဒီကားကို တော့ ရအောင်တားမှဖြစ်မယ်။ လာ...လာ”

“ဟိုး...ဟိုး ရပ်ပါဦး”

လမ်းပေါ်အထိ ပြေးတက်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား

ပြိုင်တူ လက်လေးများမြှောက်ကာ လာနေသည့်ကားကို တားလိုက် ၏။ ကားက အရှိန်လျှော့ပြီး ရွေးတို့နား ရပ်သွားသည်နှင့် ကားဖျား ကို အပြေးရောက်သွားကာ...

“ဒီမှာရှင့်...မေညိုတို့ကား ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့”

“ဟင်...ဒေဝါ”

မေညိုမှာ ကားပေါ်၌ ပါလာသူတွေကို သေချာကြည့်မှ ဒေဝါတို့ဖြစ်နေ၍ အံ့ဩသွားကာ ရွေးမျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိသလို ဒေဝါအကြည့်တွေကလည်း ရွေးမျက်နှာလှလှလေးထံ စူးရှစွာ ရောက်လာသလို စိတ်ထဲကလည်း ကြံဖန်တိုက်ဆိုင်လာ သော ဆန်းကြယ်သည့် ကံတရားကို အံ့ဩနေမိသည်။ ထို့အတူ ရွေးကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒေဝါမှန်းသိတာနှင့် မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲ လွှဲလိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်လိုက်ရသူက ဒေဝါ။

ဒါက ဘာသဘောလဲ။ သူ့ကားကို ဇွတ်အတင်းတား တုန်းကလည်း သူတို့။ ဟော...အခုလို ဒေဝါကို တွေ့ပြန်တော့ လည်း မခေါ်ချင်သလို။ မပြောချင်သလိုလို။ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာ လှဲသွားပုံက အသည်းယားစရာ။ ငှက်ကတော့ ရွေးတို့ကိုတွေ့ထဲက ပြီးနေသည့် မျက်နှာကြီးက ဝမ်းသာစိတ်ကို မပုံးမဖိနိုင် ပုံစံကြီးနှင့်

မေညါနှင့် ရွေးမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကားပျက်နေတာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ကျွန်တော့်မှာမည် ငှက်”

“ရှင်”

“ငှက်လို့ ပြောတာလေ၊ ဘာလဲ ကြားရတာ ထူးဆန်းနေလို့လား”

ငှက်ကပြောပြီး သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်နေပေမယ့် ဒေဝါမျက်နှာက ငှက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ရွေးရှိရာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

“ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူးရှင်”

ချိုသာယဉ်ကျေးသော မေညါကို ငှက်က သဘောကျသွားသည်။

“သူတို့ကားကို ငါ ကြည့်ပေးလိုက်ဦးမယ် ဒေဝါ”

“နေဦး ငှက်၊ မင်းက အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားဆိုပြီး ကူညီချင်နေတာက အရေးမကြီးဘူး၊ တော်ကြာ မင်းကို အလကား

ကောင်၊ မိန်းကလေးလှလှမြင်တိုင်း ကူညီချင်တဲ့သူလို့ ထင်နေဦးမယ်”

ဒေဝါစကားကြောင့် ရွေးအကြည့်တွေက ဒေဝါထံ ဆတ်ခနဲရောက်လာ၏။

ကြည့်စမ်း...ဒါ ရွေးကို စောင်းပြောလိုက်တာပဲ။ မနက်က ရွေးပြောခဲ့တဲ့စကားကို သူကြားသွားတာပဲဖြစ်မည်။ မေညါမှာလည်း အံ့အားသင့်ကာ ရွေးကိုတစ်လှည့်၊ ဒေဝါကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် ပုံစံနှင့် လှမ်းကြည့်၏။ ဒေဝါက သူပြောချင်တာပြောပြီးပြီမို့ မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နှင့် ရွေးကို ခပ်စူးစူးကြည့်လာ၍ ရွေးရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရှင်...ဘာစကားပြောတာလဲ”

ဒေဝါက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလာသည့် ရွေးမျက်နှာလေးကို ခပ်တည်တည် ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း အေးစက်စက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မေညါ သူတို့ဆီက ဘာအကူအညီမှ တောင်းမနေနဲ့”

“ကျုပ်တို့ကလည်း အမိတို့ကို ကူညီပါရစေလို့ မပြောမို့”

ပါဘူး”

“ရှင်...ရှင်”

“တော်ပါတော့ ရွေးရယ်၊ ဒီမှာ ရှင်တို့ သွားနိုင်ပြီ”

ဒေါ်နှင့်ရွေးတို့ အခြေအတင်ပြောနေတာကို ကြည့်ပြီး မေညိုက ရွေးဘက်မှ ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“လာ...ငှက် သွားမယ်”

ဒေါ်က ရွေးတို့ကားနားမှာ ရောက်နေသည့် ငှက်ကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ငှက်က မလာ။

“ခဏလေး ဒေါ၊ ဒီမှာပြီးတော့မှာပါ”

“ဘာကွ”

ငှက်စကားကြောင့် ဒေါ် ဒေါသဖြစ်သွား၏။ အကူအညီ တောင်းတဲ့သူတွေကတောင် မလိုပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို ဒီကောင် မကြားတော့ဘူးလား မသိ။ ဖျက်နေသည့် ကားကို ငုံ့ပြီးပြင်နေပုံက ထရိုက်ချင်စရာ။

“ဟိတ်ကောင် ငှက်၊ မင်းမလာရင် ငါသွားတော့မှာ နော်”

“သွားပါတော့ရှင်၊ မေညိုတို့ကား ထားခဲ့ပါ၊ ဟိုမှာ

ရှင်ကိုခေါ်နေပြီ”

မေညိုက ဒေါ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ငှက်ကို သူမကားနားက သွားဖို့ တိုက်တွန်းနေသလို ရွေးမှာလည်း ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ဤမျှ ကဲကဲဆတ်နေသော ဒေါ်ကို ကြည့်မရအောင် ဒေါသလေးများ ဖြစ်လာရခြင်းကြောင့် ကားပြင်ပေးနေသော လူကိုပင် ကားနားမနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ရှင်ကို သွားတော့လို့ မေညိုပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြီးတော့မှာပါဗျာ၊ ခဏလေး”

“ဘာခဏလေးလဲ၊ မလိုချင်ဘူး၊ ရွေးတို့ကားကို ရှင်ပြင်မပေးနဲ့”

“ပြင်ပါရစေဗျာ”

“အို...ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

ငှက်အပြောကြောင့် မေညို လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွား၏။ ဒါကို ငှက်က မြင်သွားကာ စချင်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ညို၊ ကိုယ့်ကို ကားပြင်ခွင့်ပေးမယ်မဟုတ်လား”

“အံမယ်”

စကားပြောပုံကိုက ညှိနှိုက်တဲ့။

ဟွန်း။ မေညို ရက်ရက်နှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့
ငှက်က လူအလစ်မှာ မေညိုကို မျက်လုံးတစ်ဖက် ခြိတ်ပြသည့်
အတွက် မေညိုပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“မင်းနေခဲ့တော့ ငှက်၊ ငါသွားပြီ”

“ဝူး”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင် ဒေဝါ နေဦးလေ၊ ငါလည်း မင်း
အတူ လိုက်မှာပေါ့ကွ”

“မေညို ကားကို စက်နှိုးလိုက်တော့ ရပြီ”

ငှက်က ဒေဝါကားထွက်သွားရာနောက်ကို ပြေးလိုက်သွား
ရင်း မေညိုတို့ဘက်ကို လှည့်အော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေဝါမှာ ငှက်ကို သူ့ကားပေါ်တင်လာရသော်လည်း
ကားဘက်မှန်မှတစ်ဆင့် ပျက်နေသည့် ကားနှင့်အတူ ကျန်ရစ်
သော ရွေးပုံစံလေးကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ စိတ်ဝင်
က ရွေးကို မခံချင်၍ တစ်ခွန်းမခံပြောနေမိပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့
ကားပျက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွေးအတွက် စိတ်ပူသလိုလို ဘာလဲ

လိုနှင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်သည့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာလည်း
နားမလည်။ ငှက်ဘက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငှက်က
မျက်လုံးတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်။ စောစောကကိစ္စမှာ သူနှင့်ဘာမှ
မဆိုင်သည့်ပုံစံနှင့်ဆိုတော့ ကားတကယ်ပြင်ပေးခဲ့ရဲ့လားဆိုသည့်
အမေးစကားကို ဒေဝါရင်ထဲမှာပဲ မျှသိပ်ထားလိုက်သည့်အချိန်
ထွက်သွားသည့် ဒေဝါတို့ကားကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်စီ သက်ပြင်း
မျှလိုက်မိကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ရွေး”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မေညို၊ ရွေးတို့ကိုက ကံဆိုးပြီး
လူတို့ကားကိုမှ တားလိုက်မိတာကို၊ ပြောသမျှခံရတာပေါ့”

“အေးဟယ်...ဒေဝါဆိုတဲ့လူကို အဲဒီလောက် အပေါင်းရ
မသင်းရ ခက်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ အခု မေညိုကိုယ်တိုင်ကြုံမှပဲ
လူ့စာဆိုတဲ့စကားက သူလိုလူကို ပြောတာပဲဖြစ်မှာလို့ တွေးမိတဲ့
ထိပဲ”

မေညိုထံမှ မှတ်ချက်ချသံကို ရွေး ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ
မှတ်ဆိုတာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ရွေးနဲ့ဒေဝါကတော့ ဘယ်ဘဝ
က ရေစက်မှန်းမသိ ကြိဖန်တွေဆုံကြပြီး တွေ့သည့်အချိန် တွေ့သည့်

နေရာမှာ ရန်ဖြစ်စကားများနေရတတ်သည်။

“မေညိုတို့ကိုကလည်း ညံ့တာပါ ရွေးရယ်၊ ကားသာ
စီးပြီး ကားမပြင်တတ်တာကိုက သူများပြောစရာဖြစ်နေတာ”

မေညိုက ပြောပြောဆိုဆို ကားစက်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်
ခဏ...

“ဝူး...ဝူး”

“ဟယ်...ကားက ကောင်းသွားပြီရွေးရေ၊ လာ သွားကြ
မယ်”

ကားကောင်းသွား၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး ပျော်
သွားသည်။

“ငှက်ဆိုတဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်ရမယ် ရွေးရေ၊ သူ့ကြော
သာပေါ့ ရွေးလူ ဒေဝါနဲ့သာဆိုရင်...”

“ဘာ...ရွေးလူလဲ၊ မေညိုနော်”

ရွေးက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဝင်ပြောတော့ မေညို ပြုံးလိုက်
၏။

“ဆောရီးပါရှင်...ဒေဝါဆိုတဲ့လူကို ပြောတာပါ၊ က
ခစ်...ခစ်”

“ဪ...မေညိုက ရယ်နိုင်သေးတယ်ပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ဟယ်”

“ဒါကတော့ လုပ်မနေနဲ့၊ ငှက်ဆိုတဲ့လူသာ ဝင်မကူရင်
တယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရွေးကိုမြင်လို့ သူတို့ချင်း စည်းဝါးကိုက်ပြီး တစ်ဖက်
လှည့်နဲ့ ဒေဝါက ကူညီခိုင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ရွေးရဲ့”

“စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ မေညိုရယ်၊ သူလိုလူလား
မိမိလိုလုပ်မှာ”

ရွေးကို တမင်ရန်စကားပြောပြီး ဒေါသမဖြစ်ဖြစ်အောင်
လုပ်သော ဒေဝါ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ရွေး နှုတ်ခမ်းလေး
ကင်းတင်းစေသွားသည်။

ဒီလူကို ရွေး ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်။

“ဒေါသတွေလျော့ပါ ရွေးရယ်၊ မေညိုလည်း ဒီလိုပဲ
ကြိမ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာလေးတွေ တွေးရတာပေါ့”

“မေညိုပဲ တွေးနေ”

“အေးပါ၊ ကဲ ရှေ့မှာရောက်ပြီ၊ ကားပေါ်ကဆင်းကြနို့”

ရွေး ငှားထားသည့် တိုက်ခန်းရှေ့ ရောက်ပြီမို့ ရွေး ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရှေ့က ဦးဆောင်သွားနေသည့် မေညိုနောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ရင်း ရွေးအခန်းရှေ့ အရောက်မှာ ပိတ်ထားသည့် ဒေဝါအခန်းကိုကြည့်ကာ မျက်စောင်းနာနာထိုးပစ် သည်။

အခန်း (၆)

ဟား...အခုမှ ပြဿနာပါလား။ မွန်ထူပြီး လိုမ့်ဝင်လာ သည့် ညောင်နံ့က ရိုးရိုးညောင်နံ့မဟုတ်။ ငရုပ်သီးကို အိုးကင်းပူတိုက် ထားသလား ထင်ရအောင် တူးခြစ်မွန်ထူနေသည့်အတွက် ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်နေလို့ပင် မရတော့။

“ဟပ်...ချိုး”

နာချေသံနှင့်အတူ သွားကပါ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာတော့ ဒေဝါ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့မရတော့။ ဒီလောက် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ ညောင်ကြော်နေသူ ရွေးအခန်းရှေ့ရပ်ကာ အခန်းတံခါးကို တဝန်း ဝန်း ထုလိုက်၏။ သိပ်မကြာလိုက် ဖျတ်ခနဲ အခန်းတံခါးပွင့်လာ

ပြီး ရွေးဖျက်စာလှလှလေး ပေါ်လာ၏။ ဒေဝါကိုမြင်တော့ မျက်နှာ
ထားက တင်းသွားသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ခင်ဗျားညှော်နဲ့ကြောင့် ဒီမှာသေတော့မယ်ကွ။ နားလည်
လား”

“ဒါဆိုလည်း သေလိုက်”

“ဘာကွ”

“ဒီမှာ ဒါ ကျွန်မအခန်း၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ကြိုက်
သလိုလုပ်မယ်၊ ဒါပဲ”

“ဒုန်း”

“ဟာ”

“ဟိတ်...နေဦး၊ မင်းတံခါးကို အခုပြန်ဖွင့်စမ်း”

အခန်းအပြင်က ရွေးတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထပ်ထပ်ပေမယ့်
ရွေးအခန်းတံခါးက ထပ်ပွင့်မလာတော့။ ဒေဝါ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ဒေဝါပြောတာ မှန်ပေမယ့် ဒေဝါ
စိတ်ထဲမှာ ဒါ သူ့ကို တမင်လုပ်နေတာဟု ထင်နေသည်။ ညှော်
ကြောင့် ဒေဝါ အောက်ထပ် ပြေးဆင်းခဲ့ရ၏။

ဒေဝါ ပြေးဆင်းသွားတာကို သူ မမြင်အောင် လိုက်ကြည့်
ရင်း ရွေး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

မှတ်ထား။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့ကို မကျေနပ်ခဲ့သမျှ ခုလို
ပညာပေး လက်စားချေခွင့်ရတာကို ကျေနပ်သွား၏။ ရွေးပဲကွယ်
နဲ့လိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

ရွေးစိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး ရှေ့တံနေစဉ်မှာ အောက်
ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသော ဒေဝါထံ ငှက်ရောက်လာ၏။

“မင်းတို့လာတာ အတော်ပဲကွာ၊ မနေ့ညကတည်းက
သွားကိုက်နေတာ၊ အခု ဟိုဘက်ခန်းက ညှော်တိုက်လွတ်လိုက်လို့
ပိုဆိုးသွားပြီ၊ ငါ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ကြစမ်းကွာ”

မေးရိုးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး ညည်းနေသည့် ဒေဝါ
ကိုကြည့်ပြီး ငှက်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးရင်း ရွေးနေသည့်အထပ်ကို
မပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းကြည့်သည်။

“ရွေးက မင်းကို အချစ်စမ်းလိုက်တာကွ ဒေဝါ၊ မင်း
သူ့ကိုပြန်ချစ်ဖို့ စဉ်းစားထား”

“ဘာကိစ္စ ငါက သူ့လိုမိန်းမကို ပြန်ချစ်ရမှာလဲကွ။
မှန်းစရာကောင်းတဲ့မိန်းမကို မင်းတို့ပဲချစ်ကြ”

“တော်...တော်တော်စိတ်ပုပ်တဲ့ မိန်းမ”

“ကဲ...ကဲ နောက်မှ ဒေါသဖြစ် ဒေဝါ၊ ခု ကားပေါ် တက်၊ ဆေးခန်းသွားမယ်”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ဒေဝါမှာ တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် ကသစ်ကားပေါ် တက်လိုက်၏။ စိတ်ထဲကတော့ လှသလောက် စွာသော ရွေးကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။ သူတို့ကားပေါ်အတက်မှာ မေညိုကားလေး ရောက်လာ၏။

“ကိုငှက်တို့ပါလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒေဝါ သွားကိုက်လို့ ဆေးခန်းသွားပြမလို့ မေညို”

“ဪ”

ငှက်က ဒေဝါကို မေးဆတ်ပြရင်း မေညိုနား လျှောက် သွားကာ...

“မေညို သူငယ်ချင်းက တော်တော်ဆိုးတာပဲဗျာ၊ ဒေဝါ သွားကိုက်နေတာကို ညှော်တိုက်လွှတ်လိုက်တယ်”

“အို...မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာနေမှာ ပါ၊ မေညိုသူငယ်ချင်းက ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး”

သူငယ်ချင်းကို လာထိတော့ မေညိုကလည်း မခံ။ ပြန်လည်ကာကွယ်ပြောဆိုတော့ ဒေဝါမှာ ပိုဒေါသဖြစ်ရသည်။

“မင်း ဘာမှအပိုတွေပြောမနေနဲ့ ငှက်၊ မိန်းမဉာဏ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို မကျေနပ်လို့ တမင် ငါ့ကို ခုကွရောက်အောင် လုပ်တာ ရှင်းနေတာပဲ”

“အဲဒီလို ဇွတ်မပြောပါနဲ့ ဒေဝါ၊ ရှင်သွားကိုက်တာ ရွေးက ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ မေညိုသူငယ်ချင်းက အဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူးရှင်”

“မင်းသူငယ်ချင်းက အောက်တန်းမကျဘူးဆိုတော့ ငါက အောက်တန်းကျတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ မေညို မပြောဘူးနော် ဒေဝါ၊ ရှင်ဘာသာပြော တာ”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ငှက် လာကွာ ဒေဝါကို ဆေးခန်းသွားပြကြမယ်”

“မေညို ကိုယ်သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကသစ်က ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွား၍ မေညိုနှင့် စကား

ဆက်မပြောဖြစ်တော့သော်လည်း ဒေဝါမှာ ရွေး လုပ်ပုံကို မကျေနပ်။ သွားကိုက်လို့ သွားပြောတာကိုပဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဒေဝါ ကို လဲသေခိုင်းလိုက်သေးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဒေဝါ ကြည့်မရ။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ ချောတိုင်းလှတိုင်း ဘယ်လိုလူနှင့်မှ တူသည်၊ တန်သည်မထင်ဘဲ ဘဝင်မြင့်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ချောတိုင်း၊ လှတိုင်းဆိုသည့်နေရာမှာ ဒေဝါ မျက်ခုံးတွန့် သွားကာ သူ့အတွေးသူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလောက် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေသည့် မိန်းမကို ဒေဝါကိုယ်တိုင် ချောကြောင်း လှကြောင်း ဝန်ခံနေသလိုကြီး ဖြစ်နေတာကို မကျေနပ်။

ဒါပေမဲ့ ရွေး မျက်နှာလှလှလေး ဘာတစ်ခုမှ မပြင်ဆင်ဘဲ ဒီအတိုင်း လှချင်တိုင်း လှနေတာကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတိုင်း ဒေဝါစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်သွားရတာကိုလည်း ဝန်မခံလို့မဖြစ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိပေမယ့် ရွေးကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်တိုင်း ရွေးအကြောင်းချည်း တွေးနေမိသည်။

သွားဆရာဝန်က ဒေဝါကို ဆေးမထိုးချင်၍ သောက်ဆေး ပေးလိုက်သည်။

“ဒီဆေးသောက်ကြည့်၊ မသက်သာဘူး ပိုဆိုးလာရင် သွားနှုတ်သင့်နှုတ်ရမယ်”

“ဟာ...အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သွားတော့ မနှုတ်ပါ ရစေနဲ့”

“သဘောပြောတာပါကွ၊ မင်းကလည်း မလိုအပ်ရင် တာမှမလုပ်ပါဘူး”

ဆရာဝန်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်မှ ဒေဝါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေဝါ၊ မင်း အိမ်ပြောင်းတော့မလား”

ကသစ်အမေးကြောင့် ဒေဝါမျက်လုံးထဲ ရွေးမျက်နှာလေး မျှတ်နေ ပြေးဝင်လာ၏။

“ဘာကိစ္စ ငါကပြောင်းရမှာလဲ၊ ပြောင်းချင်းပြောင်း သူပဲ ပြောင်းရမှာ”

ဒေဝါစကားအဆုံးမှာ ကသစ်နှင့် ငှက်က တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရွေးက တော်တော်လှတယ်နော် ဒေဝါ”
“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါတို့ကို မင်းအတွားအတွက် အကူအညီတောင်းနေမယ့် အစား ရွေးကိုပဲ”

“တော်ကွာ...မင်းစကား ဒီမှာပဲရပ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ငါက အကောင်းပြောတာကို၊ မင်းတို့ အကြောင်း ငှက် ပြောပြလို့ ငါ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ရွေးက မင်းနဲ့တူ တယ်ကွ”

“ဘာမှမတူဘူး”

နှုတ်ဖျားက ဝန်မခံချင်၍ ငြင်းဖြစ်အောင် ငြင်းလိုက်သော် လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ရွေးက သူနှင့်တူတာကိုပဲ ဝန်ခံချင်သလို လို ဘာလိုလို။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ငှက်ကတော့ မင်းကို ရွေးနဲ့သဘော တူတယ်၊ တို့ပြောချင်တာ ဒါပဲ”

ကသစ်က သူပြောချင်တာပြောပြီး စကားကို တစ်ခါထဲ အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်၍ ဒေဝါ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ပင် ကားက ဒေဝါတို့တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် ဒေဝါတို့ကားနားက လှပသော အနီရောင်ပြိုင်ကားတစ်စီး ရပ်တန့်လာပြီး ကားပေါ်မှ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်

လူတစ်ယောက် ဆင်းလာကာ ဒေဝါတို့ရှေ့က လှေကားပေါ် မပ်တည်တည် တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲကွ ဒေဝါ”

“ငါလည်းမသိဘူး”

ငှက်အမေးကို ဒေဝါ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ တကယ် လည်း ထိုလူကိုမသိ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လှေကားအတိုင်း တက်သွားသည့်လူကို ကြည့်နေစဉ် ရွေးမှာလည်း သူမအခန်းမှ လူခေါ်ဘဲလဲသံ မြည်လာ၍ မှန်ပေါက်လေးမှ လှမ်းအကြည့်..

“ဟယ်တော့”

“မေညိုရေ...လုပ်ပါဦး၊ အပြင်မှာ အပြင်မှာ”

“အပြင်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွေးရဲ့”

“ဟိုလူ...ဒယ်နီ ရောက်နေတယ်၊ သူမေးရင် ရွေးဒီမှာ မနေဘူးလို့ ပြောလိုက်နော် မေညို”

ရွေးပြောရင်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် မေညိုမှာ ရွေးကိုယ်စား တံခါးဖွင့်ပေးရင်း...

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ကျွန်တော့်မှာမည် ဒယ်နီပါ၊ ရွေးနဲ့တွေ့ဖို့လာတာပါ

ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို လိပ်စာမှားနေပြီ၊ ဒီအခန်းမှာ ရွေးဆိုတာ မရှိဘူး၊

ရှင်”

“ဗျာ”

“ဒီအခန်းက ကျွန်မ ငှားနေတာ”

မေညိုအပြောကြောင့် ဒယ်နီ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်သွားသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်ရှင်း

“ဆောရီးဗျာ..သူ့မာမီ ပြောတာကတော့ ဒီလိပ်စာပဲ။

အခန်းနံပါတ်မှားတာလား မသိဘူး၊ ဒါနဲ့ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဘယ်သူ နေတာလဲ”

“ရှင်ပြောတဲ့ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျား

လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ အခုမရှိဘူးရှင်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒယ်နီ ထွက်သွားမှ မေညို တံခါးပိတ်ရင်း သက်ပြင်းမျှ

လိုက်၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ လွယ်လွယ်နဲ့ယုံလို့”

“ကဲ...ဒေါ်ရွေး၊ ထွက်ခဲ့ပါတော့၊ ရှင့်လူပြန်သွားပါပြီ”

သည်တော့မှ အခန်းထဲမှ ရွေး ထွက်လာ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ မေညို ရှိနေလို့”

“အန်တီသိရင် မလွယ်ဘူးနော် ရွေး”

“ဘာကိစ္စ မတွေ့ဘဲ ရှောင်နေရတာလဲဟယ်၊ ယူလူက မဆိုးပါဘူး၊ ချောသားပဲ”

“သူ့ကို ဆိုးတယ်လို့လည်း ရွေး မပြောပါဘူး မေညို

ရယ်၊ ရွေး အတွေ့မခံတာက နောက်လာတွေ့နေမှာ စိုးလို့”

“အန်တီမေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ ရွေး”

“ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ မာမီဆူလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“အင်း...ရှင်ကတော့ လုပ်ပြီ”

ရွေးအကြောင်း သိတာမို့ မေညို ဘာမှဆက်မပြော။ ညနေ ရောက်မှ မေညို ပြန်သွား၏။ ရွေးတစ်ယောက်တည်း အတွေး

ပေါင်းစုံနှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

“အို...မီးပျက်နေပြီ၊ ဒုက္ခပဲ”

ရွေး တရေးနိုးလာချိန်မှာ တစ်ခန်းလုံး မည်းမှောင်နေ၏။

အမှားမှာ အသင့်ရှိနေသည့် ဓာတ်မီးကို လက်နှင့်စမ်းနေချိန်မှာ

အခန်းအပြင်မှ တဂျစ်ဂျစ် ကြားနေရသည့် အသံကြောင့် လန့်သွားသည်။ သူခိုးများလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် အသံလာရာကို သေချာ နားစွင့်လိုက်တော့ အသံက နောက်ဖေးလှေကားဘက်က အသံဖြစ်နေ၍ ခြေသံခပ်ဖွဖုနင်းပြီး မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ အသာကပ်သွားတော့ ပိုသေချာသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်ဖြတ်နေသံ။ လက်ထဲက ဓာတ်မီးကို မဖွင့်ရဲဘဲ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ခန်းကို ပြန်လာရင်း နာရီကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်၏။ အချိန်က ညနှစ်နာရီခွဲ။ ရွှေးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ချွေးပျံလာသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူခိုးကို ဖမ်းရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားအောင် အော်ပြီး အကူအညီတောင်းရမှာလားဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာလည်း မဝေခွဲတတ်။

ဒီအတိုင်း ကြာနေလိုက်လည်း မဖြစ်။ ဟိုဘက်ခန်းကလူကို စိတ်ထဲက ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ပြီးမှ ညနေကပြဿနာကို ပြန်တွေးကာ စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဝုန်း...ဒုန်း”
 “ဟော”

နောက်ဘက်က တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျသံကြောင့် ရွှေ

ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူခိုးအိမ်ထဲ ရောက်လာမှ ဖြင့်။ အတွေးနှင့် ရွှေး အခန်းကို အသံမကြားအောင်ဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းက ဒေဝါအခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထလိုက်သည်။

“ဒီမှာရှင်...ဒီမှာ”
 “ဒုန်း...ဒုန်း”
 “ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”
 “ဒုန်း”

အခန်းတံခါး ထုရိုက်သံကြောင့် အခန်းထဲမှ အိပ်မှုနံ့ခံ့များ ထဲဖြင့် ဒေဝါ အော်ရင်း တံခါးဖွင့်လာ၏။

“ဟင်...ခင်ဗျား”

ရွှေးကိုတွေ့တော့ ဒေဝါ မျက်နှာတည်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အချိန်မတော် ညကြီး ဒီမိန်းကလေး ဘာပြဿနာလာရှာတာလဲ ဟိုသည့် အတွေးနှင့် ရွှေးမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး...

“ညကြီးသန်းခေါင် ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲဗျ”
 “ဟို...ဟို ကျွန်မအခန်းကို သူခိုးဝင်နေလို့ပါရှင်”
 “ဘာဗျ၊ ဘာပြောတယ်”
 “သူခိုးရှင်၊ သူခိုး၊ အရေးပေါ်လှေကားက တက်လာပြီး

ကျွန်မအခန်းကို ဖောက်နေတာ”

“ဟာ”

ကြောက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေသော ရွေး
ပုံစံလေးက အခုလိုကြတော့လည်း သနားစရာ။

“ရှင့်အခန်းက မီးလင်းနေသားပဲနော်၊ ကျွန်မအခန်းက
မီးမလာဘူးရှင့်”

“မီးပျက်သွားအောင် သူခိုးလုပ်တာလားမသိဘူး၊ ကျွန်မ
အခန်းကို တစ်ချက်လောက် လိုက်ကြည့်ပေးပါဦးရှင့်”

ကိုယ့်ရန်သူမှန်းပင် သတိမရနိုင်အောင် မှောင်မည်းနေ
သော အခန်းနှင့် သူခိုးရန်ကို ကြောက်ကာ သူမအခန်းကို
လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ရန် အကူအညီ တောင်းနေမိသူက ရွေး။

“မဖြစ်ဘူးဗျ”

ဒေဝါထံမှ ငြင်းဆန်စကားကြောင့် ရွေး မျက်နှာပျက်သွား
၏။

“နေ့လည်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ရွေး တောင်းပန်ပါတယ်၊
အဲဒါကို ရှင် မကျေနပ်လို့မဟုတ်လား၊ ဒါက တကယ့်ကို မတော်
တဆဖြစ်တာပါ”

ဒေါသတွေ၊ မာန်တွေ ဘေးချိတ်ပြီး ဒေဝါကို တောင်းပန်
စကားဆိုနေသည့်အဖြစ်ကို မေညှိသာသိလျှင် ရွေးကို ဘာပြောမည်
မသိ။ ဒေဝါကတော့ ရွေးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြုံးလိုက်
သည်။ မိန်းမဆိုတာ ဒါပဲ။ လိုရင်တစ်မျိုး မလိုရင်တစ်မျိုးဆိုတာ။

“ဒီမှာရှင့်...ရွေးပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညကြီးအချိန်မတော် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့အခန်းထဲကို လိုက်ဖို့ဆိုတာ”

“ဘယ်သူမှ ရှင့်ကို ကိုက်မစားပါဘူး၊ မတတ်သာလို့
ကလည်း ရှင့်ကိုခေါ်နေတာပါ”

စောစောက ကြောက်နေသော စိတ်ပင် ရွေးမှာ ပျောက်
သွားပြီး ဒေဝါကို ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ယောက်ျားကြီးဖြစ်
ပြီး သူကများ ရွေးကို တင်တင်စီးစီးနဲ့။ ရွေးကိုက မှားတာပါ။
ဒီလိုလူကိုများ အကူအညီသွားတောင်းရတယ်လို့။

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ရွေးဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင်လိုက်
ကြည့်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး”

ပြောပြီး ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မင်းအခန်းကို လိုက်မကြည့်ပေးဘူးလို့ ကျုပ်
ပြောရသေးဘူး၊ ပေး မင်းလက်ထဲက ဓာတ်မီး”

ပြောရင်း ရွေးလက်ထဲက ဓာတ်မီးကို ဆွဲယူပြီး ဒေဝါက သူ့အခန်းကိုပိတ်ပြီး ရွေးရှေ့က ဦးဆောင်ကာ ရွေးအခန်းထဲဝင်ပြီး မီးကြိုးများကို စစ်ဆေး၏။

“ဗျူးစ်ပြတ်သွားတာဗျာ၊ ဒါက ပြင်လို့ရပါတယ်”

“နောက်က သူ့ခိုးကိစ္စကရော”

“ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ရွေးက ဒေဝါနောက်မှ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကပ်လိုက် သွားပြီး သူ့ နောက်ဖေးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တာနှင့် ဒေဝါနောက် မှာ ဝင်ပုန်းပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဘာမှလဲ မရှိပါလား”

ရွေး ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပင် ဘာမှမရှိသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပါ။

“ခုနတုန်းကတော့ ရှိတယ်ရှင်”

ဒေဝါက ရွေးမျက်နှာလေးကို ငုံ့အကြည့် ရွေးကလည်း ဒေဝါကို မော့အကြည့် နှစ်ယောက် နီးကပ်လွန်းသော အနေအထား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲမိဘဲ ရှိနေရာမှ ရွေးမျက်နှာလေး နီလာ ပြီး အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ဒေဝါလည်း သူ့အကြည့်လွန်သွားသည့်အဖြစ်ကို သတိရသွားသလို ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်တို့အသံကြားလို့ သူ့ခိုးလည်း ပြေးရောပေါ့၊

စင်ဗျား အခန်းမီးကို ပြင်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွေးအခန်းက မီးကို ပြန်ပြင်ပေးရင်း မီးရောင်အောက်မှ အလှူကြီးလှနေသော ရွေးမျက်နှာလှလှလေးကို မကြာခဏ ခိုးကြည့် မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

“မီးလည်းလင်းပြီ၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး”

“အို”

ဂျစ်ကန်ကန်အပြောနှင့် ရွေး၏ ကျေးဇူးတင်စကားကို လက်မခံဘဲ ထွက်သွားသည့် ဒေဝါကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဒီတစ်ခါတော့ ဒေဝါကို ရွေး ဒေါသထွက်နိုင်တော့ဘဲ အခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

အခန်း (၇)

“ဟေ့...ကသစ်၊ လောကကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာ တကယ်ရှိလားကွ”

အားလုံး ငြိမ်နေချိန်မှာ ငှက်က ထမေးလိုက်၍ ဒေဝါစိတ် ထဲ ငှက်ကို အံ့ဩသွားသလို ကသစ်ကလည်း ငှက်ထံမှ ထူးဆန်းစွာ မေးလာသည့် အချစ်စကားကြောင့် မျက်ခုံးကိုတွန့်ရင်း...

“မင်းက ဘာကြောင်တာလဲ ငှက်”

လက်ထဲက ဂစ်တာကြိုးကို တစ်ချက်ဆွဲဖိချလိုက်ရင်၊ ကသစ်က ငှက်ကို ပြန်မေး၏။ ငှက်ထံမှ ဘာသံမှမကြားရဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ...

“အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို ဟိုတုန်းက ငါ လုံးဝမယုံခဲ့ဘူး ကသစ်”

“အခု မင်းက ယုံချင်နေလို့လား”

“အေး”

“ဟား...တယ်မှိုက်ပါလား၊ ပြောစမ်းပါဦး မင်းက ဘယ်သူ့ကို ချစ်မိတာလဲ”

“ချစ်မိပြီလို့တော့ မပြောသေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခဏခဏ သတိရနေတာကို ငါ့ကိုယ်ငါ နားမလည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေလို့ကွ”

ငှက်စကားကို နားထောင်ပြီး ကသစ်က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းတော့ ကြောင်နေပြီ ငှက်”

“ငါကြောင်တာ မဟုတ်ဘူး ကသစ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါတကယ်သိချင်လို့ မေးတာ”

“အချစ်...ဟုတ်လား”

“အံ့ဩစရာပဲကွ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ငါတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကြားရတာပဲ”

ကသစ်အပြောကြောင့် ငှက်မျက်နှာ အနည်းငယ် နီသွားသည်။ ကသစ်ပြောရလောက်အောင် သူတို့အဖွဲ့က တကယ်ပဲ အချစ်နှင့် ကင်းကွာခဲ့ကြသူတွေ။ ဒီလိုလူတွေထဲမို့ အချစ်အကြောင်း မေးလာတော့ ကသစ်ရယ်တာ မဆန်း။

“ဒီစကားကြားရတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ရယ်စရာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေမယ့် ငါ အတည်ပြောနေတာကွ”

“ဟေ”

ငှက်က အတည်ပေါက်ပြောလာတော့ ကသစ် တကယ်ပဲ အံ့ဩသွားလျက် ဒေဝါကို ဘယ်လိုလဲဟု မေးဆတ်ပြန်၏။ ဒေဝါ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ လောကကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိသလား ကသစ်”

“မင်းမေးခွန်းက အဆင့်မြင့်လွန်းတယ်ကွ၊ ဒီမေးခွန်းကို ဒေဝါကို မမေးဘဲ ဘာကြောင့် ငါ့လာမေးတာလဲ ငှက်”

ကသစ် မျက်နှာရှုံ့လျက်ပြောတော့ ငှက်က ခေါင်းခါ၏။

“ဒေဝါကို ဘာလို့မေးရမလဲကွ၊ ဒီကောင်က ကျောက်ရုပ်ပဲ၊ အချစ်အကြောင်းမေးလည်း အပိုပဲနေမှာ၊ လက်တွေ့ပဲကြည့်ပါ

လား ဒီလောက်လှတဲ့ ရွေးနဲ့တောင် ရန်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီကောင်မှာ နှလုံးသားမရှိဘူးကွ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲကွ”

ကသစ်က ငှက်စကားကို နားမလည်သလို မေးသည်။ ဒေဝါမှာလည်း ငှက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ဒေဝါမှာသာ အချစ်ဆိုတာရှိရင် ရွေးလို လှပတဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားမှပေါ့ကွ”

ဪ...ဒါနဲ့ပဲ သူ့မှာ အချစ်မရှိဘူးလို့ ငှက်က ထင်ထားသည်ကိုး။ ဒေဝါ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတော့ ကသစ်က ဒေဝါကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ငှက်ပြောတာ ဟုတ်လား ဒေဝါ”

“သူပြောသလိုပဲ ထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါက ကျောက်ရုပ် အသည်းနှလုံးဆိုတာ”

ငှက်က ဒေဝါ အဖြေစကားကို နားထောင်ပြီး ကသစ်ကို ‘ငါမပြောဘူးလား’ ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ကသစ်ကို ကြည့်၏။ ကသစ်က ငှက်ဘက် ပြန်လှည့်သွားသည်။

“နေပါဦး...မင်း ခဏခဏ သတိရနေမိတာက ဘယ်သူလဲ”

သည်တော့ ငှက်မျက်နှာ အနည်းငယ်နီလျက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရွေးသူငယ်ချင်း မေညို”

“မေညိုကို”

“အေး”

“မေညိုမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်တယ်၊ တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့အသံလေး ကြားချင်တယ်၊ အစုံပဲကွာ၊ အဲဒါ အချစ်လား”

“ငါသိချင်တာ ဒါပဲ”

ငှက်က သူခံစားသမျှကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည့်အခါမှာ တော့ ကသစ်ကိုယ်တိုင် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ရွေးကို ထူးခြားစွာ သတိရနေတတ်၍ ငှက်နှင့် အဖြစ်ချင်းတူနေသော ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ် စိတ်မလုံဘဲ ဖြစ်သွား၏။

မီးပြင်တဲ့ညက ရွေးမသိအောင် ရွေးအလှကို ခိုးကြည့်နေတုန်း ဒေဝါအကြည့်ကို သတိထားမိသည့် ရွေးမျက်နှာလေး နီရဲ၍

အရှက်သည်းသွားတာကို ဒေဝါ ဒီနေ့အထိ မမေ့။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲဟု ဒေဝါ မစဉ်းစားမိ။

အခုကြံမှ ငှက်ပြောမှ ဒါဟာ ‘အချစ်’လားဟု စဉ်းစားမိရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်၏။ မဖြစ်နိုင်။ အချစ်ဆိုတာကို ဒေဝါ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အင်း...ဒီလို သတိရနေတယ်ဆိုတာ အချစ်တော့အချစ်ပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖြစ်က အချစ်ရဲ့အစပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ ရောဂါနုတုန်း ကုလိုက်ရင် ပျောက်သွားနိုင်တယ် ငှက်”

ကသစ်ပေးသော အကြံကြောင့် ငှက်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အချစ်ပါဆိုမှကွာ၊ ပျောက်အောင် ကုလို့ရတယ်ရှိသေးလား”

“ဟာ...ရှိတာပေါ့၊ အခု မင်း မေညိုကို မကြာခဏ သတိရနေတယ်ဆိုတာ၊ ဒါကို မေ့ပစ်လိုက်ရင် သူ့အလိုလို ပျောက်သွားမှာပေါ့ကွ”

“မမေ့နိုင်ဘူးဟေ့၊ မမေ့နိုင်ဘူးကွ၊ မေ့ဖို့ ကြိုးစားမှ ပိုတောင်သတိရလာသေးတယ်”

ငှက်အဖြေကြောင့် ဒေဝါ ကြိတ်ပြီးလိုက်သည်။ သူလည်း ရွေးကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေ့ဖို့ကြိုးစားလေ ပိုလို့သတိရလာလေ။ ဘယ်လောက်ခက်လဲ။

“ဒါဆို မင်းရောဂါ အတော်ရင့်နေပြီ ငှက်၊ ဒီတော့ မေညိုကို ဖွင့်ပြောလိုက်၊ ကဲ...ဒီနေ့တော့ ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ မင်းက အချစ်အကြောင်း စပြောလို့ တို့ကို ဟိုတယ်မှာ အဝလိုက်ကျွေးတော့ ဒေဝါ ထောက်ခံတယ်မဟုတ်လား။”

“သိပ်ထောက်ခံတာပေါ့”

“ကဲ...ဒါဆို အိုကေ၊ သွားကြမယ်”

ငှက်က ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ဆိုပေမယ့် မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။ အချစ်ကြောင့် ဒဏ်ခတ်ခံရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေသလို လို။ ပျော်နေသလိုလို။

“မင်းတို့ကို အခု ငါကျွေးတယ်၊ ငါ မေညိုဆီ သွားဖို့ ခေါ်ရင်လည်း မင်းတို့ မငြင်းရဘူး မှတ်”

ငှက် ပြန်၍ အကျပ်ကိုင်၏။ ကသစ်ကတော့ ခပ်သွက် သွက်ပင်...

“အိုကေ...မငြင်းဘူးကွာ”

ဒေဝါက ဘာမှမပြောဘဲ အသာငြိမ်နေသည်။ မေညိုဆီ သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်။ မေညိုဘေး၌ အမြဲရှိနေသော စရွေးနဲ့ သူ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်မလဲ။

“ဟယ်...ဟိုမှာ ဒေဝါတို့ပါလား၊ သူတို့ ဘယ်သူ့ကို လာစောင့်နေလဲ မသိဘူးနော် ရွေး”

ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှ ဆင်းလာတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေဝါတို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရ၍ မေညို အံ့သြစွာ ရွေးဘက်ကို လှည့်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အရင်က ဒေဝါတို့အဖွဲ့ ဒီလိုနေရာမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၍ အံ့သြနေမိ၏။

“တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ မေညို၊ သူတို့ ဒီသင်တန်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို လာစောင့်နေတာထင်တယ်”

“မေညိုစိတ်ထင် ဒေဝါ လာစောင့်နေတာ ရွေးကိုနေမှာ”

“သွားစမ်းပါ၊ ပေါက်ကရဲတွေ”

“ခစ်...ခစ်”

မေညိုက ရွေးကို စရင်း တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ညိုက စတာပါ ရွေးရဲ့၊ သေချာတာကတော့

ဒီသင်တန်းထဲမှာ သူတို့အဖွဲ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်တော့ ရှိနေပြီ”

“တိတ်တိတ်နေ မေညို၊ သူတို့ ရွေးတို့ကို ကြည့်နေတယ်၊ ဘာပြဿနာရှာမလို့လဲ မသိဘူး”

ပြဿနာဆိုသည့် စကားကြောင့် မေညို နှုတ်ဆိတ်သွား သလို ရွေးကလည်း သူမမျက်နှာလေးကို တင်းထားလိုက်သည်။ ရွေးစိတ်ထဲကလည်း မီးပျက်ပြီး သူခိုးကပ်သည့်ညက ဒေဝါကို အကူအညီတောင်းခဲ့မိတာ အခုမှ နောင်တရနေ၏။ ဒေဝါဆိုသည့် လူက အစထဲက ကောင်းသည့်လူမဟုတ်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ရွေးအကြောင်း ဘာတွေပြောထား မှန်းမသိဟု တွေးပြီး မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားခိုက် မှာပဲ...

“မေညိုတို့ သင်တန်းဆင်းပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုငှက်တို့ရော ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

ငှက် စနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်၍ ညီက အလိုက်သင့် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“မေညိုတို့ဆီကိုပဲဗျာ”

“ရှင်”

မေညိုမှာ ငှက် အဖြေစကားကို အံ့ဩမယ့်နိုင်စွာ နားထောင်ရင်း ရွေးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ ရွေးကိုယ်တိုင် လည်း မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် အံ့ဩလျက် ဒေဝါတို့အုပ်စု ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဪ...ဒီလိုပါ၊ မေညိုတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေ တွေဖြစ်နေကြပြီပဲ၊ အဲဒါ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့လေ၊ ခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မေညိုနဲ့ရွေးတို့ကို မနက်စာနဲ့ ဧည့်ခံချင်လို့ လာစောင့်နေတာ”

“အို”

ငှက်အပြောကို နားထောင်ပြီး ဒေဝါနှင့်ကသစ်က ကြိတ် ပြုံးလိုက်သည်။ ငှက် မွေးနေ့က ပြီးတာကြာလှပြီ။ တမင် မေညို နှင့် ရင်းနှီးအောင် အကြံအဖန် လုပ်နေတာကို သဘောကျ၍ပါ။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား မေညိုနဲ့ရွေး”

ငှက် စကားအဆုံးမှာ ဒေဝါနှင့်ရွေး မထင်မှတ်ဘဲ အကြည့် မျင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံသွား၏။ ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်သား အကြည့် လွှဲသွားကြသည်။

“ဟို...ရွေးသဘောကို အရင်မေးကြည့်ပါဦးရှင်၊ ရွေးက

သဘောတူရင် မေညို လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟင်”

မိညို အစားပုပ်မ။ ပြဿနာကို ကိုယ့်ဘာသာ မဖြေရှင်းဘဲ ရွေးကို ဆွဲထည့်လာတော့ ရွေးလည်း မတတ်နိုင်။

“ခင်လိုဖိတ်တာပဲ မေညိုရယ်၊ ရွေးလည်း လိုက်မှာပေါ့ဗျာ၊ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ရွေး”

မေညိုက လိုက်မသွားဘဲ ရွေးကို အဖော်ခေါ်နေသေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ရွေး၊ လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

ငှက်ကပါ ဝင်၍တောင်းပန်နေ၏။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ရွေးက ဒေဝါနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်နေလို့ မေညိုကိုပဲ ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

ရွေးစကားကြောင့် ငှက်က မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဒေဝါကတော့ သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါ သူ့ကို တမင်ရှောင်မ

တယ်ဆိုတာ။ မေညိုက ချက်ချင်း ခေါင်းကိုက်သွားသော ရွေးကို စာနာနားလည်စွာ လှမ်းကြည့်၏။

“ရွေး ခေါင်းကိုက်နေရင် မေညိုလည်း မလိုက်တော့ပါဘူး၊ နောက်မှပဲ ဆုံကြတာပေါ့နော်”

“ရွေး နေမကောင်းရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ပါ ရွေးကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပါရစေ”

“ဟင်”

“အို”

အခုမှ တကယ့်ပြဿနာ။

ငှက်က မေညိုနဲ့ မတွေ့လိုက်မှာ ဝိုးရိမ်နေပုံနှင့် ရွေးမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တာမို့ ရွေး ရင်မောသွားသည်။

မေညိုကတော့ ရွေးမျက်နှာလေးကိုပဲ ကြည့်နေ၏။ မေညိုကိုယ်တိုင် ငှက်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတာ သိထားသော ရွေးပဲ ဆုံးဖြတ်ရမိသွားသည်။ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက ရွေးထံမှာ။ အခုချိန်မှာ ရွေး ဆုံးဖြတ်ချက်က အရေးကြီးဆုံးဖြစ်နေသည်။

“မေညိုကို အားမနာနဲ့နော်၊ မေညိုက ရွေး သဘောပါ”
မေညိုက ငှက်မျက်နှာကို တမင်မကြည့်ဘဲ နေနေတာကို

က ရွေးအတွက် ပိုအနေခက်ဖို့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါလား ရွေးရယ်”

ငှက်က ရင်ထဲကဝေဒနာကို အောင့်မထားနိုင်တော့သလို ရွေးနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်သည်။ ဒေဝါတို့ကို ငှက်က ကျောခိုင်းထား၍ ငှက် နှုတ်ခမ်းလှုပ်တာရော၊ အမူအရာနဲ့ တောင်းပန်တာရော ဒေဝါတို့က မမြင်။

“ရွေး”

မေညိုက ရွေးနာမည်ကို ခေါ်သည်။ ငှက်ကလည်း ဝင်တောင်းပန်။ ရွေး မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ စဉ်းစားနေ၏။ အမှန်လိုက်သွားရအခက်၊ မလိုက်ဘဲ နေပြန်လျှင်လည်း ငှက်တောင်းသလို အကူအညီကို မပေးသလို ဖြစ်မည်။

“ဒေဝါ...လာပါဦးကွ၊ ရွေးကို ကူပြောပေးပါဦး”

ငှက်စကားကြောင့် ဒေဝါအကြည့်က ရွေးထံ စူးလက် ရောက်လာ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အကြည့်ထဲမှာ ရန်လိုမှုမပါ။

“ကိုယ့်ကြောင့် မလိုက်ချင်တာဆိုရင် ကိုယ် ဒီမှာပဲနေမယ် ရွေး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုဘူးလား”

ရွေး ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ငှက်နှင့် ကသစ် အကြည့်တွေက ရွေးထံမှာ စူးစမ်းစွာ ရောက်နေသလိုနှင့် မေညို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရွေးထံမှ အဖြေကို ဒိတ်ဝင်စားနေ၏။

“ကိုယ့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ရွေး မငြင်းပါနဲ့လို့ ကိုယ်တောင်းဆိုပါရစေ”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ရွေးရယ်၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့ ရွေးတို့ကို ရိုးရိုးသားသား ဖိတ်တာပါ။ ဒါကိုတော့ ရွေး ယုံပါဗျာ”

ငှက်က မျက်နှာငယ်နှင့် ဝင်ပြောလာတော့ ရွေးမှာ အများ နှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေဝါကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဖိတ်ကြားတာကို ရွေး လက်ခံပါဗျာ၊ နော် မေညို၊ မေညိုသူငယ်ချင်းကို ကူပြောပါဦးဗျာ”

ငှက်က မေညိုကိုပါ အကူအညီတောင်းလာတော့ ရွေး နေလို့မရတော့။ ငှက် မွေးနေ့ဖိတ်တာကို လက်ခံလိုက်ရ၏။ ဆိုင် ရောက်တော့ သူတို့က စားစရာများ ကြိုတင်မှာထား၏။ မေညိုနှင့် မရွေးတို့ကို မွေးနေ့ရှင် ငှက်က ပျာနေအောင် ဂရုစိုက်သည်။

“မေညိုနဲ့ရွေး ကြိုက်တာထပ်မှာနော်၊ အခု မှာထားတာက ကျွန်တော်တို့အကြိုက်တွေချည်း ဖြစ်နေတာဆိုတော့”

“ထပ်မှာဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ဒီလောက် ဟင်းအများကြီး မှာထားတာကို မေညိုတို့ အကြိုက်တွေလည်း ပါပါတယ်”

“စားနော်...ရွေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်မသော ဒေဝါကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်၏။ ဒေဝါကတော့ ဘယ်သူမှမကြည့်ဘဲ စားစရာတွေကိုသာ ခပ်တည်တည် ယူစားနေသည်။

အံ့မယ်...သူကများ တည်တည်တင်းတင်းနဲ့။ ဟိုတစ်ဖက်က မီးပြင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်မိတာလေးတောင် နောင်တရချင်သူမလည်း သည်။ တကယ်ဆို ဒီပွဲက ငှက်နဲ့ မေညိုတို့ပွဲမို့ ရွေးက အလေးပေးလိုက်ရတာပါ။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တောင်းပန်းတာအားနာတာလည်းပါသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဒေဝါ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း စားမလို့ နဲ့လေ၊ ဟိုမှာ ရွေးပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးဦးမှပေါ့ကွ”

ငှက်အပြောကြောင့် ဒေဝါ ဖျတ်ခနဲ ရွေးကို ကြည့်လိုက်၏။ ရွေးကလည်း အကြည့်မို့ နှစ်ယောက်သား မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသွားသည်။ ငှက်ကတော့ မေညိုပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ တစ်မျိုး ပြီးတစ်မျိုး ထည့်ပေးနေ၏။

ကသစ်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပျင်း အစားတွေချည်း စားနေမိ၏။ သည်ပွဲက သူနဲ့မဆိုင်။ ဆိုင်သည့် နှစ်ယောက်သာ ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ် အာရုံများနေကြသည်။ ဒေဝါက ရွေးပန်းကန်ထဲကို သူ့အကြိုက် ပြည်ကြီးငါးသုပ် ထည့်ပေးလိုက်၏။

“အို...ပင်လယ်စာ ရွေး မစားဘူးရှင်”

“ဒါဆို ပုစွန်တန်ပူရာကြော် စားကြည့်ပါလား”

“ဟင့်အင်း...ရွေး ပုစွန်မစားဘူး”

ရွေးက သူမပန်းကန်ထဲ ဒေဝါ ထည့်ပေးသမျှ ဟင်းတွေ အကုန်ဖယ်ပစ်လိုက်၍ ဒေဝါ မျက်နှာနီသွား၏။ သူ့ကို တမင်အရွံ့တိုက်နေသည်ဟု ထင်ပြီး ရွေးမျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိမှာ ရွေးကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပင်လယ်စာ စားမဖြစ်၍ ငြင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရွေးက ပင်လယ်စာနှင့်မတည့်။ ဒါကို

ဒေဝါက မသိ။

“ဒေဝါ...ရွေးပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးလိုက်ဦးလေ”
ငှက်က ဘာမှမသိဘဲ ဒေဝါဘက် လှည့်ပြောသည်။
“တချို့က စေတနာကို စေတနာလို့ ထင်တာမဟုတ်ဘူး”

ကွ”

“ရှင်ဘာပြောတာလဲ”
“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”
“ဟင်”

ရွေးမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ ဒေဝါစကား
ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ လူတစ်ယောက်က ရွေးမျက်နှာလှလှလေးကို
မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၍ဖြစ်သည်။

ထိုလူက တခြားသူမဟုတ်။ ဒယ်နီဆိုသည့်လူ။ ရွေး၏
သတို့သားလောင်း။ မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေသည့်လူနှင့်မှ လာတွေ့
နေ၏။ ရွေးခေါင်းထဲ ပျက်ခနဲ အကြိတစ်ခုဝင်လာ၍ သူမမျက်စိ
ရှေ့က ဒေဝါကို အလှဆုံးပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“ရှေ့...ဒေဝါ၊ ဒီငါးကြော်လေးစားကြည့်၊ အရမ်းကောင်း
တယ် သိလား”

ပါးစပ်ကတင် ပြောတာမဟုတ်။ လက်ကပါ ငါးကြော်ကို
ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေး၍ ဒေဝါ အံ့သြနေချိန်မှာ ကသစ်က...

“ဟိတ်ကောင်...မင်းလည်း ပြန်ထည့်ပေးလေကွာ”

ကသစ်က ရသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဒေဝါ
ကို သတိပေးလိုက်၏။ သည်တော့မှ ဒေဝါ သတိဝင်လာကာ
သူ့ပန်းကန်ထဲ ရောက်လာသည့် ငါးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေဝါက
ငါးဆို ဘာငါးမှမကြိုက်။ အရိုးစူးမှာကို အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။
ငါးကိုသိလိုများ တမင် ရွေးက သူ့ပန်းကန်ထဲ ငါး လာထည့်ပေး
တာလားလို့ တွေးနေတုန်း...

“စားနော် ဒေဝါ”

ရွေးက ဒေဝါကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး ပြောနေပုံက နူးနူး
ညို့ညို့။ အကြောင်းမသိရင် ဒေဝါကပဲ ရွေးရဲ့ချစ်သူလိုလို ဘာလိုလို။
အမြဲတည်တင်းနေသော ရွေးမျက်နှာလေးမှာ ခုလို ရယ်ပြုံးလိုက်
တော့ ပိုလှသွားကာ ပိုချစ်စရာကောင်းသွား၏။

သူ့အပေါ်မှာ ရွေးပုံစံက ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲ
သွားတာလဲဆိုတာ ဒေဝါ နားမလည်ဘဲဖြစ်နေခိုက်မှာ ဒယ်နီဆိုသည့်
လူက ရွေးတို့နား ရောက်လာ၏။

“ရွေး...မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အားလုံးအကြည့်တွေက လူချောလူဖြောင့် ဒယ်နီထံ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခါမှ ရွေး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိလိုက်ကာ အခုမှ မြင်ဟန်ဖြင့်...

“ဪ...ဒေါက်တာပါလား”

“ဟာ...ရွေးရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရွေးကိုလိုက်ရှာလိုက်ရတာ၊ ခုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့တော့တယ်”

“ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာဒယ်နီမှာ ရွေးကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩ ဝမ်းသာနေသလောက် ရွေးကတော့ ဝမ်းမသာနိုင်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာ ကိုတော့ အလှဆုံး ပြုံးထားပါသည်။

“ရွေးရယ်...ရန်ကုန်ရောက်တာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ၊ အန်တီ ဖုန်းဆက်မှ ကိုယ်သိရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရွေးနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယ့်မှာ ပြောစရာစကားတွေ အများ ကြီးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာ အခုမှ ရွေး ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် အခြေအနေ ပြောင်းသွားတာကို သဘောပေါက်လိုက်၏။ ဒေါက်တာဆိုသည့်လူ က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ ရွေးမျက်နှာလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီး သူပြောချင်တာတွေ ပြောနေသည်။

“ရွေးလည်း ဒီရောက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေလို့၊ ဪ...ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ရွေးရဲ့ အရစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မေညိုတဲ့၊ သူက ငှက်၊ သူက ကသစ်၊ ရွေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

ရွေးက ဒေါက်တာဒယ်နီကို အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက် ပေးပြီးမှ သူမနားမှာ ရှိနေသည့် ဒေါ်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ကာ

“ဟို...သူကတော့ ရွေးရဲ့ အဟင်း”

“အားလုံးပဲ မှတ်ထားနော်၊ သူက ဒေါက်တာဒယ်နီ”

ရွေး ဒါပဲပြောပြီး ဒေါ်ဘက်သို့ အပြုံးလေးနှင့် မေးဆတ် ပြုရင်း ရှက်ပြုံးလေးနှင့် စကားဆက်မဆိုဘဲ ရပ်လိုက်တာကြောင့် ဒေါက်တာဒယ်နီ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသလို အားလုံး အကြည့်တွေကလည်း ဒေါက်တာဒယ်နီနှင့် ရွေးထံ ရောက်သွား ၏။ နောက်မှ ဟန်ဆောင်အပြုံးနှင့်...

“ဪ...အားလုံးကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာဒယ်နီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာနဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ကသစ်က ဒေါက်တာဒယ်နီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း အားလုံးကိုယ်စား ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေါက်တာဒယ်နီက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှ မေညို ရွေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ရွေး...ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“အားလုံး ဆောရီးပါ။ ရွေးအနေနဲ့ တိုက်ဆိုင်တုန်း ရှုပ်နေ တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ရှင်းလိုက်မိတယ်။ ဒီအတွက် ရွေး တောင်းပန်ပါ တယ်”

ရွေးအပြောကြောင့် ဒေဝါက မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ပြီး ရွေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ ဒေဝါလိုလူကို သူမ အသုံးချ ချင်သလို ချလိုရမလား။

“ကျုပ်ကတော့ မကျေနပ်ဘူး အမိ”

“ရှင်ကိုလည်း ရွေး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ခုလိုကိစ္စမျိုးဟာ တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူးကွ”

“အထူးသဖြင့် မိန်းမဆိုလို့ ယင်မတောင် အနားမခံတဲ့ ကျုပ်အတွက် ပိုဆိုးတယ်”

“ဟင်...ရှင်”

“ဘာလဲ...မင်းက စိတ်ဆိုးသေးလား၊ ခုဆို ဒေါက်တာ ဒယ်နီက မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုထင်သွားပြီလဲ”

“အဲမယ်...ရှင်ကများ နာရသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

စောစောက စိတ်လျော့ထားသော ရွေးမှာ ဒေဝါစကား ကြောင့် မခံချင်စိတ်ကလေးများ ချက်ချင်း ရန်စွာမိ၏။

“ဟာ...နာရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်”

“ဒီတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ”

တင်စီးလွန်းသော ဒေဝါစကားကြောင့် ရွေး ဒေါသဖြစ် လျက် မခံချင်စွာ မေးလိုက်၏။ ဒေဝါက ခဏငြိမ်ကာ စဉ်းစား ဟန်ပြုပြီးမှ...

“လုပ်ချင်တာတွေတော့ အများကြီးပဲ”

“လောလောဆယ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ပြောရရင် မင်းချစ်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကို မင်းအသုံးချသွားသလို ကိုယ်လိုအပ်တဲ့

အချိန်မှာ မင်းက ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ပဲ”

“ဘာရှင်”

ဒေါသဖြစ်လွန်းတာမို့ ရွေး နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်
၏။ ဒေဝါ လက်ကာပြုလျက်...

“သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ၊ ကိုယ်ပြောတာက
ကိုယ့်မှာလည်း မင်းလို အခက်အခဲကြုံလာတဲ့အခါ မင်းက
ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ပါ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ တရားမျှတပါတယ်နော်”

ရွေး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ်စမိတဲ့
ဇာတ်မို့ ခုမှ ခေါင်းခါ၍ မဖြစ်နိုင်။

“ကောင်းပြီလေ...ရွေးက ရှင်ကို အသုံးချလိုက်မိတာ
ကိုး”

“မင်း ကတိတည်ပါစေနော်၊ မင်း အခုပြောတဲ့စကား
အားလုံးကြားတယ်”

မကျေမနပ်နှင့်ပင် ဒေဝါ တောင်းဆိုမှုကို ရွေး သဘောတူ
လိုက်ရသည်။

အခန်း (၈)

ညသည် မြူးကြွသော တေးဂီတသံများဖြင့် တစ်ခြံလုံး
လွမ်းမိုးလာ၏။ ရောင်စုံဦးများကလည်း လင်းတစ်လှည့်
မှိတ်တစ်လှည့်ဖြင့် ညဏ်အလှကို ပို၍အားဖြည့်ထား၏။

သည်ပွဲကို ရွေး ရောက်လာတာ မေညိုကြောင့်ဖြစ်သည်။
မေညိုက ဇွတ်ခေါ်လာ၍ ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ရွေးကတော့ လူရှင်း
သော စားပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ
၏။ မေညိုကတော့ ဒီရောက်တာနှင့် ၎င်းနှင့် အတွဲဖြစ်သွားသည်။
အားလုံး လူငယ်တွေချည်းမို့ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။
ဒါပေမဲ့ ရွေးအတွက် မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ်ဖြစ်သည်။

အင်း...အစကတည်းက မေညိုနှင့် မလိုက်ခဲ့လျှင်
အကောင်းသားဟု တွေးနေစဉ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေဝါ ရောက်လာ
၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလိုပျော်စရာကောင်းတဲ့ ညမှာ
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ ပျင်းစရာမကောင်းဘူးလား”

“ဟင်...ရှင်”

ဒေဝါ လက်ထဲမှာ စားစရာများကို ဗန်းတစ်ချပ်အပြည့်
သယ်ယူလာတာ တွေ့ရသည်။

“ကိုယ်ရောက်လာလို့ မင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားပြီလား ရွေး”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ရှင် ဒီနေရာက ချက်ချင်းထွက်သွား
မှာလား”

ရွေးအပြောကြောင့် ဒေဝါ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“ကိုယ်လာတာ လှည့်ပြန်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို အဖော်ပြု
ဖို့၊ ရော...မင်းအတွက် ကိုယ် အအေးယူလာတာ၊ မပူခင်သောက်
လိုက်ဦး”

ပြောရင်း ဒေဝါက အအေးခွက်ကို ရှေ့သို့တိုးပေးလိုက်

၏။

ရွေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရွေး မသောက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်ယူလာပေးလို့ မသောက်တာ
လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရွေး တမင် အရွံ့တိုက်ပြောလိုက်တော့ ဒေဝါက ရွေး
မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ ရွေးပြောသလို
သူယူလာ၍မဟုတ်ပါ။ ရွေးကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ ထပ်ပြီး မစား
ချင်တော့၍ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်က ဇွတ်တိုက်ချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လိုလဲရှင်၊ ရွေး မသောက်ချင်ပါဘူးဆိုတာ ဇွတ်
တိုက်စရာလား”

ရွေး စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာနှင့်ဆိုတော့ ဒေဝါက
ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

“ဒီစကားက ကိုယ့်ကိုပဲ မင်းပြောတာပါ၊ မင်းချစ်သူနဲ့

ဆိုရင် ဒီလိုစကားပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်

မဟုတ်လား”

“ရှင်...ရွေးနားလာပြီး ပြဿနာမရှာနဲ့နော်၊ မူးနေရင် တခြားကိုသွားပါ”

“မင်းထင်သလို ကိုယ်က အမူးသမားမဟုတ်ဘူးကွ၊ မယုံရင် နမ်းကြည့်”

“ရှင် စကားပြောတာ မမှိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“သဘောပြောတာပါဗျာ”

“ဘာသဘောလဲ၊ အဲဒီမေးခွန်းကို ရှင့်ရည်းစား သွားပေးရမှာရှင့်”

“ကိုယ့်ရည်းစား ဟုတ်လား၊ နေခမ်းပါဦး ကိုယ့်ရည်းစားက မင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် အခု ရွေးနားက ထွက်သွား”

ရွေး ပါးပြင်နှစ်ဖက် ဖြန့်ခနဲ ပူရွေးသွားကာ ရွေးမျက်စိ ရှေ့ကလူကို ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ရွေးကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် ဒေါဝါ အကြည့်တွေက ခပ်လဲ့လဲ့။

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ မင်းပဲ ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ့်ကို မင်းချစ်သူအဖြစ် ဟိုလူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာမဟုတ်လား”

“အို...အဲဒါက ပြီးခဲ့ပြီရှင်၊ ရှင် ဘာမှအခွင့်အရေးယူရာမလိုဘူး”

ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်မိတာကိုက ရွေး အမှား။ အခုမှ ရွေး မောင်တတွေ တသီကြီးရနေ၏။ ထိုစဉ် သူက ရွေးနားကို ရုတ်တဖျက် ရောက်လာပြီး ရွေးပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ရွေးရယ်”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်၊ လူကို ဘာစော်ကားတာလဲ”

“ရှူး...တိုးတိုးပြောစမ်းပါ၊ ဟိုမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုယ်တို့ကိုကြည့်နေတယ်”

“ဟင်”

တကယ်ပဲ တခြားစားပွဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရွေးကို အကဲခတ်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်နေ၏။ နေပါဦး အမျိုးသမီး ကြည့်တာနဲ့ ရွေးတို့ကိစ္စ ဘာဆိုင်လဲ။ ထိုအတွေးဖြင့် ရွေး ဒေါဝါကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“သူကြည့်တာနဲ့ ရွေးတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်နော် ရွေးကို လျှောက်စမ်း”

“ဖယ်ဆို”

“ဟေ့...ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလေ၊ အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတဲ့ အမျိုးသမီးကွ”

“ဟင်”

“သူ့အမြင်မှာ မင်းဟာ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်နေဖို့ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်၊ မင်းမျက်နှာကို ပြုံးထားပါ”

အခြေအနေကို အခုမှ ရွေး သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကို နောက်တစ်ခေါက် သေချာပြန်ကြည့်မိသည်။ အင်း ဝတ်ထားတာကတော့ စိန်တွေညွတ်နေ၏။ ရုပ်လေးက ချောတာထက် ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူမကရော ရွေးနှုတ်ဒေဝါကို တွေတွေလေး စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက သနားစရာ။

“နေပါဦး...ရှင်က ဘာလို့ သူ့ကိုလက်မခံတာလဲ”

ဒေဝါ စူးခနဲ ရွေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းအတွက် တွန်သည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းလိုပေါ့”

ဒီတစ်ခါ ရွေး နှုတ်ပိတ်သွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးက ရှေ့တို့ကို တစ်ချက် စူးစူးကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွား၏။

“ကဲ...လွတ်ပါ၊ ဟိုက မကြည့်တော့ပါဘူး”

ရွေး ပြောရင်း ဒေဝါလက်ထဲမှ အသာရုန်းလိုက်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရွေးထွေးကျယ်ပြန့်သော ဒေဝါရင်ခွင်ထဲမှာ ရွေး အသက်ရှူကြပ်လျက် အနေခက်နေသမျှ အခုမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွား၏။ ဟန်ဆောင်ကာ နေပေမယ့် ရွေးဆိုတာ ဘယ်သူစိမ်းယောကျ်ားနှင့်မှ နီးကပ်စွာ နေဖူးတာမဟုတ်။ ဒီလို အခြေအနေဆိုတာ ရွေး အိပ်မက်ထဲမှာပင် မရှိ။

ဒေဝါက ရွေးကို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် အပေါ်မှ ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းတော်တော်လှတာပဲ”

“ဘာရှင့်၊ လူကို ဘာမှတ်လို့ ရိုသဲ့သဲ့ပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာကွ၊ တွေဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အလှဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးမရှိတာ ခက်တယ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဖယ်ပါ”

ရွေး ဒေဝါရင်ခွင်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေဝါမျက်နှာကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေကာ ကြည့်လိုက်

သည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော်အခွင့်အရေးယူတဲ့ လူပါလား။”

“ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးယူတယ် ပြောရအောင် ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဪ...ရှင် ရွေးကိုဖက်ထားတာ အခွင့်အရေးယူတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ဒါ...သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် လုပ်တာမျှ မကျေနပ်ရင် မင်းလည်းပြန်လုပ်ပေါ့”

“ဪ...တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ရှင်နဲ့ စကားမပြောတာပဲ ကောင်းတယ်”

ဒေဝါကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ရွေး နေရာမှ ဆတ်ခဲ ထရပ်လိုက်တော့ ဒေဝါမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်စ လှစ်ခနဲပေါ်လာ၏။ ထိုအပြုံးက ချစ်စနိုးအပြုံး။ ရွေး ရပ်လိုက်တော့ ဒေဝါပါ လိုက်ရပ် လိုက်သည်။

“မင်း ကံကောင်းပါတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ မင်းက ပထမဆုံးပဲ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ကံဟယ်”

ရွေး ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ခင်မှာပင် ဒေဝါပါးကို လှမ်းရိုက် လိုက်၏။ သို့သော် ရွေး လက်ဝါး ဒေဝါပါးပြင်ပေါ် မရောက် လိုက်။ လမ်းခုလတ်မှာပဲ ဒေဝါက ရွေးလက်ကလေးကို သူ့လက် များဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်တားမြစ်လိုက်၍ဖြစ်သည်။

“မင်းကို စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး ရွေး၊ အမှန်တရားကို ကိုယ်ပြောတာ”

“ဘာ အမှန်တရားလဲဟင်၊ ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ ပတ်သက်မိ တာကို ရွေး သိပ်နှောင်တရတယ်သိလား”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောင်တမရမိဘူး”

“ရှင်...ရွေးလက်ကို လွှတ်”

“ဆောရီး”

ဒေဝါက ရွေးလက်လေးကို လွှတ်ပြီး တောင်းပန်လိုက် ပေမယ့် ရွေးက လှည့်မကြည့်။ ဒေဝါနားက ကျောခိုင်းထွက်သွား ၍ ဒေဝါလည်း ရွေးနောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။

“ရှင် ဘာကိစ္စ ရွေးနောက်ကို လိုက်လာရတာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ရွေး အထင်လွှဲသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ တကယ် ဆို ကိုယ်နဲ့ရွေးက တစ်ယောက်လိုအပ်တဲ့ အတူအညီကို တခြား

တစ်ယောက်က”

“ဒီမှာ အခုချိန်ကစပြီး ရှင့်ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ရွေး
အကူအညီမယူဘူး၊ ရှင်လည်း နောက်ကို ရွေးနဲ့လာပတ်သက်ဖို့
မကြိုးစားပါနဲ့၊ ဒါပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ရွေး၊ ရွေးမှာ ချစ်သူမရှိဘဲ”

“အဲဒါ ရှင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်မှာလည်း ချစ်သူမရှိဘူး”

“အဲဒါ ရွေးကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဪ...ဘဝတူချင်းမို့ ပြောတာပါဗျာ၊ အချစ်ဆိုတာ
ကို ကိုယ်တော့မယုံဘူး၊ ငှက်ကတော့ မေညိုကို ချစ်တယ်ပြောတာ
ပဲ၊ အံ့တော့အံ့ဩစရာပဲ”

ဟင်း...သူ့မှာ အသည်းနှလုံးမရှိတိုင်း သူများတွေလည်း
မချစ်တတ်ဘူးလို့ ထင်နေသလားမသိ။

ဇယားကုံးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချစ်ကြ
တာ ဘာအံ့ဩစရာရှိလဲ။ အရွယ်ရောက်ပြီး လွတ်လပ်တဲ့လူငယ်တွေ
ပဲ။ ဘာမှ မဆန်းကြယ်။ ဒါကိုပဲ သူက အံ့ဩစရာတဲ့။ သူ့ကြံ
အထူးအဆန်းတွေ ကြားနေရသည်။

“ရွေးရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ရွေးက ဘာကိုထင်ရမှာလဲ”

“အချစ်ကိုလေ”

“ဒီမှာ အရွယ်ရောက်တဲ့လူတိုင်း ချစ်တယ်၊ ခံစားတတ်
ကြတာချည်းပဲရှင်”

“ဒါဆို ရွေးကရော”

“ဘာ”

ရုတ်တရက် အိုင်ကိမိသွားသော ရွေးမျက်နှာလေး ယန်းရှင့်
ရောင် ဖြစ်သွားကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်
ရွေးနောက်ကိုလိုက်ပြီး ရွေး မကြိုက်သည့်စကားတွေ ပြောနေသည့်
ဒေဝါမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ...

“ရွေးအတွက် အချစ်ဆိုတာ အပိုအလုပ်တစ်ခုရှင့်”

“ကြိုက်ပြီဗျာ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

အနှောင့်အသွားမလွတ် ဒေဝါစကားကြောင့် ရွေးမျက်နှာ
လေး နီရဲသွားသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ မင်းနဲ့ကိုယ် အယူအဆချင်းတူတာကို

ပြောတာ”

“ဟွန်း”

ဒေဝါ အပြောကြောင့် ရွေး နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့သွားသည်။

“ဒီမှာ ရှင် စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ့် အပြစ်ကို ဝန်မခံရဲတဲ့ ယောက်ျားလောက် မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ ကမ္ဘာမှာမရှိဘူး သိလား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ရွေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ”

“ရှင်လိုပေါ့”

“မင်းက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမှ စိတ်ဝင်စားမှာလဲ”

“သူများကိုသာ မေးနေတယ်၊ ရှင်ဆိုရင်ရော”

“ကိုယ့်အချစ်ကို လိုချင်တဲ့သူတွေက အများကြီး”

“ရွေးလို မိန်းကလေးမျိုးကတော့ ရှင် ဒူးထောက် တောင်းပန်နေရင်တောင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူးဆို တာပဲ”

“ဟင်...မင်း”

ဒေဝါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် ရွေးက သူ့ကို အနိုင်နှင့်ပိုင်၊

ပြီး ကျောခိုင်းသွားသဖြင့် မခံချိမခံသာမျက်နှာနှင့် အောင့်သက် သက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရွေးကတော့ မိန်းမတွေကို အထင်အမြင်သေးသည့် အမူအရာနှင့် ဒေဝါကို အနိုင်နှင့် ပိုင်းခဲ့ သည်။

ယောက်ျားတွေများ သူတို့အလှည့်ကြတော့ သိတတ်လိုက် တာ။

မိန်းမတွေကို မကောင်းကြံတဲ့ ယောက်ျား၊ အထင်သေး ဖော်ကားသူ၊ ရှင်တို့လို ယောက်ျားတွေကို ရွေးတို့လို မိန်းမတွေက လည်း အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ လက်တွေ့သိပြီမဟုတ်လား။ နောက်မှ ဒေဝါ တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်တော့ ရွေး ပြုံးလိုက်သည်။

ရွေးစကားက ဒေဝါကို တည့်တည့်ထိသွားတာ သေချာ သည်။

“ဆောရီးပဲ ဒေဝါရေ”

ရှင်လိုလူစားမျိုးကို ဒီထက်မက သင်ခန်းစာပေးသင့်တာ ရှင်သိလား။ ဒါမှ နောက်ဆို မိန်းမတွေကို အထင်သေးဖော်ကာ၊ ဖို မကြိုးစားရဲတော့မှာ။

ငှက်နှင့်မေညို ချစ်သူများဖြစ်ပြီးနောက် များသောအားဖြင့် ရွေးတစ်ယောက်တည်းလို ဖြစ်နေတတ်သည်။ မေညိုက ငှက်နှင့် လျှောက်လည်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ရွေးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရင် မေညိုနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား’ ဟု မေညိုခေါ်ပေမယ့် ရွေး မလိုက်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေညိုရယ်၊ ဆေးရိုးသည် မလုပ် ပါရစေနဲ့”

“ငှက်က နားလည်မှုရှိပါတယ် ရွေးရဲ့၊ သူတို့သူငယ်ချင်း တွေက သေချာပေါင်းကြည့်တော့ သဘောကောင်းပါတယ်”

“အထူးသဖြင့် ဒေဝါပေါ့၊ သူက ပိုတောင်သဘော ကောင်းသေးတယ်”

“အဆိုတွေပြောမနေပါနဲ့ မေညိုရယ်၊ ဒေဝါ ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲဆိုတာ မေညိုလည်း သိရက်နဲ့”

“အဲဒါကတော့ဟယ် အရင်က တစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ယောက်က သိမှမသိကြပဲကိုး ရွေးရဲ့”

“ဒေဝါအကြောင်း ပြောမှာဆိုရင် ဒီစကားကို ဒီမှာပဲရပ် တော့ မေညို”

“ရွေးနဲ့ ခက်လိုက်တာဟယ်၊ ဒေဝါလည်း အတူတူပဲ”

“ဘာတူတာလဲ”

“ရွေးက ဘယ်ယောက်ျားမှ ကြည့်မရသလို ဒေဝါက လည်း ဘယ်မိန်းမမှ ကြည့်မရတာကို ပြောတာ”

“ရွေးတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တကယ်ပဲ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ”

“မေညိုနော် မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“မေညိုက စေတနာနဲ့”

“ဘာစေတနာလဲ၊ သူ့လိုလူမျိုး ဝေးဝေးကရှောင်တာ ကောင်းတယ်သိလား”

“သိပါပြီတဲ့ရှင်၊ သိပါပြီတဲ့”

ရွေး မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်တော့ မေညို ပြုံး၏။

“အေးပေါ့လေ၊ ခုတော့ ပြောထားဦးပေါ့”

ရွေးနှင့်မေညို စကားပြောနေချိန်မှာ တစ်ဖက်မှလည်း ငှက်နှင့် ဒေဝါကလည်း အချီအချ စကားပြောနေကြပါသည်။

သူတို့ပြောနေတာက ရွေးအကြောင်း။

“မင်းကလည်းကွာ ရွေး ဒီလောက်လှတာ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“လှတာမြင်တိုင်း စိတ်ဝင်စားရင် ငါ အစောကြီးထဲက မိန်းမရနေပြီ ငှက်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒေဝါပြောတာ မှန်တယ်”

ကသစ် ဝင်ထောက်ခံတာကြောင့် ငှက်မျက်နှာ မဲ့သွား၏။

“ဒါပေမဲ့ ရွေးက တခြားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ မတူဘူးကွ၊ မင်းနဲ့တော်တော်တူတာ”

“ဘာတူတာလဲ”

“မင်းက ရွေးကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရွေးကလည်း မင်းလို လူကို ရှိတယ်လို့တောင် မထင်တာမျိုး”

“ဘာကွ”

“ငါက သဘောပြောတာ”

“မင်း ပြဿနာမရှာနဲ့နော် ငှက်၊ ဒေဝါအကြောင်း မင်းလည်းသိရက်နဲ့”

ကသစ်ပြောတာ အမှန်မို့ ငှက်က ပြုံး၏။ ဒေဝါက ရွေးသာ အဆင်ပြေရင် ငှက်က မေညိုထံ သွားရာမှာ အဖော်

မည်။ အခုတော့ ဒေဝါက ဒေဝါသင်္ကြီးဖို့ပဲ သိသည်။ ရွေး အလှပကို မခံစားတတ်သေး။

“ကသစ်...မင်းဟာလေ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မစွဲဘဲ လူများစွဲတာကို မနာလိုဖြစ်နေတာကိုးကွ”

“အောင်မယ်...ငါက ဘာလိုမစွဲရမှာလဲ၊ မိန်းမတွေများ ပျင်းလွန်းလို့၊ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပဲရှိတယ်”

“မင်းပဲအပြောကောင်း”

ကသစ် မခံချင်ဟန်နှင့် ပြောတော့ ငှက်က ပြုံးသည်။

“ဘာလဲ၊ ငါပြောတာ မယုံဘူးလား၊ ရည်းစားထားချင် ရင် အလွယ်လေးကွ”

“ဒါဆို မင်း ရအောင်လိုက်ပြ”

“ဟ...ဒါကတော့”

ကသစ်က စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဒေဝါကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေဝါ၊ မင်း သဘောကူလား”

“ဟ...ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မင်းတို့ဘာသာ လိုက်ချင် လိုက်၊ ကြိုက်ချင်ကြိုက် သဘောပဲ”

ဒေဝါမျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။ ဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဟန်နှင့်ဆိုတော့ ကုသစ်က လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ ထို့နောက် လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ရင်း...

“အိုကေ...ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ရွေးကို ငါ ရအောင်လိုက်ပြမယ်၊ ငါလိုက်လို့ရရင် မင်းဘာပေးမှာလဲ ငှက်”

ကသစ်အပြောကြောင့် ဒေဝါစိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

“ရွေးကိုရရင် မင်းလိုချင်တာ ပေးမယ်ကွာ”

“သေချာတယ်နော်၊ ပြီးမှ ဘွားမခတ်ကြေး၊ ဒေဝါ ငှက်ပြောတာ မင်းကြားတယ်နော်၊ အခုကစပြီး စိန်လိုက်”

“စိန်တယ်”

ငှက်နှင့်ကသစ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်လိုက်သံက ဒေဝါနားထဲ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်လာ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘဲ အလောင်းကစားသဘော အနိုင်အရှုံး စိန်ခေါ်တာကိုတော့ ဒေဝါစိတ်ထဲ သဘောမကျ။ ပြီးတော့ တခြားမိန်းကလေးကို စိန်ခေါ်တာမဟုတ်။ ရွေးလို မာနမင်းသမီးကို မှဆိုတော့ ဒေဝါရင်ထဲ ပျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ တကယ်တော့ ရွေးမှာ

ကာအပြစ်မှမရှိ။

ကသစ်တို့လုပ်ပုံနှင့် ယောက်ျားတွေကို ပိုမှန်း၊ ပိုအထင်သေးတော့မည်။

“မင်းတို့က ရွေးမာနကို ချိုးချင်တာလား ငှက်”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ဒါဆို မင်းတို့ ဒီလိုလောင်းကစား မလုပ်သင့်ဘူးကွ၊

ရွေးကို တကယ်ကြိုက်မှလိုက်”

“ဟ...ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒါက ငါတို့ကိစ္စပဲ၊ သူ့ဘာသာ

တာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ဆိုလား”

ငှက်က ဝင်နှက်တော့ ဒေဝါကလည်း မခံ။

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာ ငါမပြောဘူး၊ သူနဲ့ငါက အခန်းချင်းကပ်ရက်ကွ၊ မင်းတို့က အပျော်အပျက် လုပ်သွားရင် ငါတို့ကို ဘာကောင်တွေလို့ ထင်မလဲ”

“သူ့ဘာသာ ဘာထင်ထင်ကွာ”

ငှက်က ဇွတ်တိုးပြောသည်။

ကသစ်က ဒေဝါနှင့်ငှက်ကို ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောဖြင့် ကြည့်၏။ ငှက် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ ကသစ်၊ ဒေဝါကတော့ သူ့သဘောထားကို ပြောနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့သူငယ်ချင်း ဒေဝါ ငါ့ကြောင့် မျက်နှာ မပျက်စေဘူးလို့ ကတိပေးတယ်ကွာ”

“အိုကေ...ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

“စိန်ပြီနော်”

“စိန်ပဲ”

“ကဲ...ဒါဆို အခုပဲ ဇာတ်လမ်းစလိုက်ကြရအောင်”

“မင်းက ဘယ်လိုစမှာလဲ”

“မေညို ရွေးအခန်းမှာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“ငါ အပြင်သွားဦးမယ်၊ မင်းတို့ နေချင်နေခဲ့ကြ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေဝါက ကားသော့ကို ထဆွဲ၍ ငှက်နှင့် ကသစ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူပဲခုံး တွန့်လိုက်မိ၏။

“မင်းသွားမှတော့ ငါတို့လည်း လိုက်ရုံရှိတာပေါ့”

“လာကွာ...ငှက်၊ သွားကြမယ်”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သား အခန်းအပြင်ကို အထွက်

“ဟာ...ရွေး၊ မေညိုရော”

“ပြန်သွားပြီရှင်”

“ဟာ...ကျွန်တော်လည်း မသိလိုက်ရပါလားဗျာ၊

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ရွေးလည်းမသိဘူးရှင်၊ သူ့အိမ်က ဖုန်းဆက်

လို့ ချက်ချင်းပြန်သွားတာ”

“ရွေးကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ရွေးက သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွား၍ သူတို့လည်း ရွေးနောက်က လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ရွေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ကသစ်က ဒေဝါရှေ့မှာ ရွေးကို ဝင်ရောခြင်းဖြစ်သည်။

ငှက်ကတော့ မေညို ပြန်သွားပြီဆိုထဲက ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

“ဆေးခန်းသွားမလို့ပါ၊ သွားမယ်နော်”

ရွေး ထွက်သွားသည်။

“ငါ မေညိုနောက် လိုက်သွားဦးမယ် ဒေဝါ၊ မင်းတို့ပဲ

သွားစရာရှိတာ သွားကြတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ငှက်က ထွက်သွား၍ ကသစ်နဲ့ ဒေဝါပ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း တကယ်တမ်း ဘယ်ကိုမှ သွားစရာရှိတာမဟုတ်။ ရွေးအကြောင်း သူ့ရှေ့မှာ ပြောနေတာ မကြားချင်၍ တမင်အကြောင်းရာပြီး ထွက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဘယ်ကို သွားရမှန်းမသိ။

“ရွေးက အနီးကပ်ကြည့်မှ ဘာမှမပြင်ဆင်ဘဲနဲ့ တကယ် လှတာကွ ဒေဝါ”

“ငါ ရွေးကို တစ်ခါမှ သေချာမကြည့်ဖူးဘူး၊ အခုမှ သေချာကြည့်ဖြစ်တာ၊ ရွေးက တကယ်လှတယ်ကွာ”

ကသစ်အသံက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ။

အခုမှ ရွေးအလှကို ခံစားလိုက်ရသည့်ပုံနှင့် ရွေး သွားဖျာ နောက် လိုက်ငေးနေတာ ကြည့်ပြီး ဒေဝါ မျက်နှာပိုတင်းသွားကာ ကားစက် ဆောင့်နှိုးပစ်လိုက်၏။

“ငါသွားတော့မယ်၊ မင်းမလိုက်ချင်နေခဲ့”

“ဟ...ဒါကဘာလဲ၊ မင်းသွားမှတော့ ငါက လိုက်မှ ပေါ့ကွ”

ကသစ် ဒေဝါကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ကားက အရှိန်ပြင်း

စွာ ပြေးထွက်သွား၏။ ကသစ်က တင်းမာမှုန့်ကုတ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒေဝါ မမြင်အောင် တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

အူနုကွဲခတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနေမှာဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက် သည်။ ငှက်နဲ့ကသစ်က ဒေဝါ ရင်ဘတ်ကြီးထဲကို လှမ်းမြင်နေပေ မယ့် ဒေဝါက သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းပင်မသိ။ ဒေဝါရှေ့မှာ လူတို့က ရွေးအကြောင်း တမင်ပြောပြီး ဒေဝါမခံချင်အောင် စနေ တာကို ဒေဝါက အဟုတ်ထင်နေ၏။ ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“ဟာ...ရွေး...ရွေး၊ နတ်သမီးလေး ရွေး၊ ငါသာ ရွေး အချစ်ကိုရရင်”

“ကျွီး”

“အမလေးဗျာ”

ကသစ် စကားမဆုံးလိုက်။ ဒေဝါက ကားဘရိတ်ကို တအားဖိနှင်းလိုက်၍ ကားဒတ်ဘုတ်ရှိနှင့် ကသစ်ခေါင်း မိတ်ဆက် မတတ်ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေဝါရယ်၊ ကားကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းမှပေါ့ကွ၊ ရွေးအချစ်ကို မရဘဲ ငါ မသေချင်သေးဘူးကွ”

“ဘယ်သူက မင်းကို သေခိုင်းနေလို့လဲကွ၊ ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာ မမြင်ဘူးလား”

ဒေဝါလေသံက မာဆတ်ဆတ်။

“ငါတော့ ရွေးကို ချစ်မိပြီ ဒေဝါ၊ မင်းသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

“သေလိုက်”

“ငါ့ကိုလား”

“အေး”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

ဒေဝါ စကားအဆုံးမှာ ကသစ်က ရယ်စရာ ပြက်လုံ တစ်ခုကို ကြားရသလို အားပါးတရ အော်ရယ်သည်။ ဒေဝါ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကသစ် သိနေသည်။ နားလည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေဝါမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း...

“ငါကတော့ ရွေးမှရွေး ဖြစ်သွားပြီ ဒေဝါ၊ မင်းသေခိုင်းလည်း မရတော့ဘူး”

“ငါ့ရင်ခုန်သံတိုင်းက ရွေး...ရွေးလို့ချည်း အော်နေတာ မင်းကြားလား”

“ရှူးပါကွာ”

“မင်း ယုံပြီလား၊ အချစ်က လူကို ရှူးစေနိုင်တယ်ဆိုတာ လေ”

ဒေဝါထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ၍ ကသစ် ပြုံးလိုက်၏။ ဒေဝါကို မခံချင်အောင် ပြောနေပေမယ့် ရွေးကို ကသစ်ရင် မခုန်သလို ရင်လည်းမတုန်ပါ။ ရွေးအလှကိုတော့ တကယ်အသိ အမှတ်ပြုပါသည်။ ရွေးနှင့်ဒေဝါဆိုလျှင်တော့ လနှင့်နေ မြနှင့်ရွှေ လို့ လိုက်ဖက်တာကိုလည်း ဝန်ခံသည်။

မိုးချုပ်မှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြသည်။ ဒေဝါ ကတော့ ကသစ်နှင့်သာ လမ်းခွဲလာသည်။ ကသစ်ပြေးသည့် စကားတွေကို နားထဲကံမထွက်သလို ယုံလည်းမယုံ။

“ငါတကယ်ပြောတာ ဒေဝါ၊ ရွေးကို ချစ်သွားပြီ”

ဒေဝါ ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးနေသည့် ကသစ်မျက်နှာမှာ ဘာခံစားချက်မှ ရှာမတွေ့။ ဒေဝါက ရွေးကို တကယ်ချစ်မှလိုက် ဟု ပြောထား၍ ဒေဝါ ကျေနပ်အောင် တမင်လုပ်ကြံပြောနေမှန်း ဒေဝါ သိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့လည်း ပြောရခက်သည်။ ဒေဝါ သဘောအရဆိုလျှင် ဤလောင်းကစားမျိုး မလုပ်စေချင်။

ရွေးသိရင် မိုးမီးလောင်မှာ သေချာသည်။ ဒီကိစ္စမလုပ်နဲ့လို့ ပြောရ
အောင်လည်း ရွေးနဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်။

လှပသော ရွေးမျက်နှာလေးက ဒေဝါအာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲ
ပေါ်လာသည်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်။

“ဟ...ငါတကယ်ပြောတာကွ၊ ရွေးမှာ ယောကျ်ား
တစ်ယောက်အတွက် စွဲမက်လောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အလှအပတွေ
အားလုံး စုဝေးနေတာ”

ပြဿနာစပြီဟု ဒေဝါ တွေးလိုက်သည်။ ကသစ်ပြောပုံ
က စိတ်ပါလက်ပါ။

ဒေဝါမျက်လုံးထဲ ရွေး၏ ကောက်ကြောင်းအလှများကို
ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ ဒါကို ကသစ်
တစ်မျိုးထင်သွားသည်။

“ဘာလဲ ဒေဝါ၊ မင်းက ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလို့
ငြင်းတာလား၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူမှန်သလဲဆိုတာ ငှက်ကို ဆုံးဖြတ်
ခိုင်းလိုက်”

“ဘယ်လိုလဲ ငှက်၊ ငါနဲ့ဒေဝါ ဘယ်သူမှန်လဲ”
ဟင်း...ခက်နေပါလား။ ကသစ်က ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေး

ကာ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ငှက်က ကသစ်ပြောတာကို အဟုတ်ထင်
ကာ ဝင်ထောက်ခံသည်။

“ကသစ်ပြောတာ မှန်တယ်ကွ ဒေဝါ၊ မင်းက ရွေးကို
ကြည့်လို့မရတိုင်း ရွေး မလှဘူးလို့ မင်းအထင်နဲ့ တစ်ဖက်သတ်
မပြောနဲ့”

“ရွေးကို သေချာကြည့်လိုက်၊ ပြီးမှ ပြော၊ ရွေးမျက်နှာ
လေးကိုပဲကြည့်၊ ဝင်းနုချောမွတ်နေတာပဲ၊ ကျိန်ပြောရလောက်အောင်
ကို မျက်နှာမှာ အစက်အပြောက်ဆိုလို့ မဲ့ခြောက်လေးတောင် ရှိမနေ
ဘူး၊ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ရွန်းလဲ့တောက်ပပြီး နှုတ်ခမ်းထူထူ
လေးက ရဲရဲနေတာ၊ နှင်းဆီဖူးလေးအတိုင်းပဲ၊ နောက်ပြီး ခါးလေး”

“ဟိတ်ကောင် ငှက်၊ တော်တော့၊ ရွေးအလှက မင်း
စာဖွဲ့ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါ စာဖွဲ့ရမှာကွ၊ ငတုံးရ”

ရုတ်တရက် ကသစ်က ထဟောက်လိုက်တာကြောင့် ငှက်
မှာ ပြောလက်စစကား ရပ်သွား၏။ ဒေဝါမှာတော့ ရွေး၏ အလှ
အပများကို ဒီလောက် သေချာစေ့စပ်အောင် ကြည့်ခဲ့သော ငှက်ကို
ရော ကသစ်ကိုပါ လက်သီးနှင့်သာ ဆွဲထိုးချင်နေမိ၏။

“တော်ကွာ...သူ့အကြောင်း ငါ့ရှေ့မှာ လာမပြောနဲ့”

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲ ဒေဝါ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ရွေးကို မလှဘူးလို့ ငါ့ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြီး ငြင်းနေလို့ မင်းက ဒါတွေပြောနေတာလား၊ ရှေ့ လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါသာဆိုရင် သူဘယ်လောက်လှလှ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းအယူအဆလွဲနေပြီ ဒေဝါ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်တာဟာ ငါတို့ယောက်ျားတွေအနေနဲ့ ခူးထောက် တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပေါ်မှာ ကိုယ်ဘယ်လောက် ချစ်တယ်၊ ကြင်နာမြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သက်သေပြတာ”

ကသစ်က ချက်ကျလက်ကျ ဝင်ပြော၏။

“မင်းမဆိုးဘူး ကသစ်၊ မင်း အိုင်ဒီယာတွေ မှန်လာပြီ”
ငှက်က ကသစ်ကို ထောက်ခံသည်။

“ငါကတော့ အချစ်ဆိုတာကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မိန်းမတွေ ကို ဘယ်တော့မှ အလျော့မပေးဘူး၊ မှတ်ထား”

“မင်းတကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ ဒေဝါ”

“မင်းရဲ့ အဲဒီမာန်မာနတွေကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးက ချေဖျက်နိုင်မလဲဆိုတာ ငါ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေဝါအသည်း ဘယ်လောက်မာတယ် ဆိုတာကိုလည်း စောင့်ကြည့်မယ်”

ကသစ်နှင့်ငှက်က အတိုင်အဖောက်ညီနေသမျှ ဒေဝါက တော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“စောင့်ကြ...စောင့်ကြ၊ မင်းတို့သေလို့ အရိုးဖြစ်သွားတဲ့ အထိ ငါ အလျော့ပေးရမယ့် မိန်းမမျိုး တွေသွားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒေဝါ...ဒေဝါ စကားကို ကုန်အောင်မပြောရဘူးကွ၊ တစ်နေ့ မင်း ငါတို့ကို အရှုံးပေးရလိမ့်မယ်နော်”

ငှက် သတိပေးသည်။ ဒေဝါကလည်း အလျော့မပေး။

“ဟေ့...မင်းတို့ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ဒေဝါရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမရှိစေရဘူး”

သို့သော် ထိုစကား မှန်သလား၊ မှားသလားဆိုတာ ထိုကဉ် က ဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့။

အခန်း (၉)

“အို...အမေ”

“ဟာ”

ပြေးတက်လာသူနှင့် ပြေးဆင်းလာသူနှစ်ယောက် အရှိန် ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ချက်ပြုတ်ပြီးမှ သင်တန်းသို့သွားရန် လှေကားမှ အလော တကြီး ပြေးဆင်းလာသော ရွေးနှင့် ကားစက်ဆီများဖြင့် တစ်ကိုယ် လုံး ပေကျဲနေသော ဒေဝါတို့ အပေါ်ပြေးတက်ခဲ့ရာ အဆင်းနှင့် အတက် မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိတာမို့ ရွေး

ကိုယ်လေးမှာ ဒေဝါရင်ခွင်ထဲ အလိုအလျောက် ရောက်သွားသလို ဒေဝါမှာလည်း ရွေးကိုယ် အိမ်မွေးမွေးလေးကို စက်ဆီပေကျဲသော လက်ချားနှင့် ယောင်ယောင်ကန်းကန်း တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်မိ လျက် ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာ နှစ်ယောက်သား မှင်သက်မိသွား ၏။ ရွေးက ရုန်းပေမယ့် သူက မလွှတ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေ သော ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော ရွေးကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထား၍ ရွေးမှာ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လေ”

“ကဲဟယ်”

“ဟာ...ဟေ့”

ရွေးမှာ ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် မျက်နှာလှလှ လေး နီရဲလျက် ဒေဝါရင်ခွင်ထဲမှ ဆောင့်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို တအားဆောင့်တွန်းကာ ရုန်းထွက်လိုက်တာမို့ ဒေဝါကိုယ်ကြီးမှာ နောက်သို့ လန်ကျတော့မလို ဖြစ်သွား၍ ကိုယ်ကို ကမန်းကတန်း ထိန်းလိုက်ရင်း...

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွဟင်၊ လှေကားပေါ်

က လိမ့်ကျသွားရင် အသက်ပျောက်သွားနိုင်တယ်ကွ သိလား”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟွန်း...အခွင့်အရေးရတာမှ လူကို”

“ဒါ...မတော်တဆ ဖြစ်တာကွ”

“ဘာမတော်တဆလဲ၊ လူကို ရှင့်အားကြီးနဲ့ ဇွတ်ဖက်ထားတာ မတော်တဆလား၊ အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ အထင်မကြီးတာ”

“မင်း ကိုယ့်ကို မဖော်ကားနဲ့နော်”

“ဘယ်သူက အရင်စဖော်ကားတာလဲ”

“မင်းနော်”

“ဘာလဲ...လူကို ထိရဲထိကြည့်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေဝါမှာ ဒေါသဖြစ်သွားတာမို့ ရွေးကို အံကြိတ်ပြုစိုက်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူ၏အကြည့်ကို ရွေးက နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်။

“မင်းက တော်တော်သတ္တိ ရှိလေလေပေါ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါဖြစ်တယ်ကွာ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

ရွေးတစ်ကိုယ်လုံး ဒေဝါရင်ခွင်ထဲ နစ်သွား၏။ ထိုနောက်မှာတော့ လှိုက်လှဲပြင်းပြသော ချစ်အနမ်းတွေက လှပသော ရွေးပျက်နှာလေးထက် သိပ်သည်းစွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကျရောက်လာ၏။

“ရှင်နော်...ရှင်၊ လွတ်စမ်း”

“အို”

ရွေး ဇွတ်အတင်း ရုန်းကန်ထုရိုက်သည်။ မျက်နှာလေးကို တယ်ညာခါယမ်းပေမယ့် မပျံ့၊ စက်ဆီတို့ဖြင့် ပေကျံနေသော ဒေဝါရင်ခွင်ထဲမှာ လူတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရအောင် တင်းကျပ်သွားသလို ရွေး နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း စကားဆိုခွင့်မရဘဲ အချိန်အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

အသားချင်း ထိခတ်သံ ခပ်ပြင်းပြင်း ထွက်ပေါ်လာသလို

ရွေးလက်ချက်ဖြင့် ဒေဝါပါးတစ်ဖက် နီရဲထူပူသွားသည်။

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ဒေဝါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ ရွေးက ငိုရှိုက်ကာ သူ့နားက ပြေးထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ဒေဝါထံမှ သက်ပြင်း။ သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တစ်မနက်လုံး ကားပြင်နေရ လို့ ခိုက်ဆာလို့ အပေါ်ပြေးတက်လာတာ။ ရုတ်တရက် ရွေးနှုတ် ဝင်တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အစထဲက စကားပြော အဆင်မပြေကြ သူချင်းမို့ ပြဿနာဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဆတ်ဆတ်ထိ မခံကြသူတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခံချင်အောင် ပြောရင်း မဖြစ်သင့်တာတွေပါ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း ရွေးအပေါ် အခုလို ပြုမူဆက်ဆံမှု မိတာကို ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩနေသည်။ တကယ်ဆို သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်သင့်။ ရွေးဆိုသည် မိန်းကလေးကို ကလည်း နေရာတကာ စွာလွန်းသည်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးတတ်သော သူမအကျင့်အတိုင်း ဒေဝါလိုလူကိုပင် အထင်အမြင်သေးသည့် အပြောအဆို အမူအရာ တွေနှင့် ဆက်ဆံတုံ့ပြန်လာတော့ မဟုတ်မခံ လက်တုံ့ပြန်ရမူ

ကျေနပ်သည့် ဒေဝါကလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တမင်အရွဲ့ တိုက်ဖို့ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကြောင့် အခုတော့ ရွေး ငိုရပြီ။ ဖြစ်ပြီးသမျှတွေ လွန်ကုန်ပြီဆိုတော့ တောင်းပန်စကားဆိုလိုလည်း ဘာမှအကျိုး မထူး။ ရွေး ရိုက်သွားသည့် ပါးပြင်ကို လက်နှင့် အသာဝင်ကိုင် ရင်း ချိုမြိန်နွေးထွေးသော ရွေးနှုတ်ခမ်းလေးကို ပြန်သတိရသွားကာ သူ့ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မငိုပါနဲ့ ရွေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ မေညို့ ကိုလည်း ပြောပြဦးမှပေါ့”

မေညို့က ရွေး ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုရှိုက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။ ရွေးတို့အိမ်ရှေ့ ကားကို ရပ်လိုက်တာ နှင့် ငိုရှိုက်ပြေးထွက်လာသော ရွေးကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရွေးက မေညို့ကားကိုပင် မမြင်။ မေညို့မှာ ရွေးကိုခေါ် ပြီး သူမကားလေးနှင့် ထွက်လာရင်း လူရှင်းသည့် နေရာအရောက် မှာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ရွေးကို အခုလို ချောမော့မေးနေရ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ရွေးရယ်၊ မေညို့မေးတာ မဖြေဘဲ ဒီလိုချည်း”

ငိုနေရင် မေညိုပါ ရွေးနဲ့အတူ ရောငိုမိတော့မယ်သိလား”
မေညိုကိုယ်တိုင် ငိုသံလေးနှင့်ပြောမှ ရွေး ငိုတာကို ရပ်ပြီး
မေညိုကို ကြည့်သည်။

“ရွေး အစော်ကားခံလိုက်ရတာ မေညိုရဲ့”

“ဟင်”

ရွေးကပြောရင်း တစ်ချက်ရှိက်တော့ မေညိုမျက်လုံးလေး
တွေ ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရွေး အစော်ကားခံလိုက်ရတယ် ဟုတ်လား၊ ရွေးကို
ရွေးကို ဘယ်လိုလူက နှေ့ခင်ကြောင်တောင် လာစော်ကားသွားတာ
လဲဟင်”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ဟိုလူယုတ်မာ ဒေဝါပေါ့ မေညို
ရယ်”

“ဟယ်”

မေညိုက သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အလှူ
တကြားပိတ်ပြီး ရွေးကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်သည်။ ဒေဝါလိုလူက
ရွေးကို နှေ့ခင်းကြောင်တောင် ယုတ်မာသွားသည်ဆိုတော့။

“မေညို နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါဦး ရွေးရယ်၊ လိုအပ်

ရင် ရဲစခန်းတွေ ဘာတွေများ တိုင်ရဦးမှာလား၊ တော်ကြာ မှခင်း
သတင်းထဲ ပါလာမှဖြင့်ဟယ် သူ့ကြည့်တော့ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မေညိုရယ်၊ ရွေးအဖြစ်
က အဲဒီလောက် မဆိုးသေးပါဘူး”

“သိဘူးလေ၊ ရွေးက အယုတ်မာခံလိုက်ရတယ်ဆို
တော့”

“ရွေးကို တမင်ညာဏ်ဆင်ပြီး လူကို ဇွတ်ဖက်နမ်းသွား
တာကို ပြောတာ သိလား”

“တကယ်”

“ဒါ ညာပြောရမယ့် ကိစ္စလား မေညိုရဲ့”

ဒေါသဖြင့် ရွေးက အော်တော့ မေညိုမှ ရယ်ချင်လျက်
နှင့် မရယ်ရဲ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလိုကြတော့လည်း ဒေဝါဆိုတဲ့လူ
က လက်သွက်လှချည်လားလို့ တွေးဖြစ်အောင် တွေးမိသွားတာကို
ရွေး မသိလိုက်ပါ။

“ရွေးတို့ဖြစ်တာကို မေညိုကို ပြောပါဦးဟယ်၊ ဘယ်လို
တွေ ဖြစ်ကြတာတုန်း”

မေညိုအမေးကို ရွေးက အစအဆုံး ရှင်းပြတော့ မေညို

က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ မတည့်အတူနေ နှစ်ယောက်တွေ့မှတော့ ဒီလိုဖြစ်ကြတာ သိပ်တော့မဆန်း။

ဆန်းတာက ဒေဝါက ရွေးမျက်နှာလှလှလေးကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ချစ်အနမ်းတွေ ပေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းနှင့် မေညို တောင် ချစ်သူရည်းစားတွေဆိုပေမယ့် လိုအခွင့်အရေးမျိုး မေညို က မပေး။ လက်ကလေးကိုင့်၊ ပါးလေးနမ်းတာလောက်ပဲ ခွင့်ပြု သည်။ အခုတော့ ဒေဝါလို လူစိမ်းတစ်ယောက်က ရွေးလို ချစ်သူ ရည်းစားမထားဖူးသည့် အပျိုစင်လေးကို ချစ်အနမ်းတွေ အားပါး တရ ပေးသွားပုံက ချစ်သူရည်းစားထက်ပင် ဆိုးနေလိုက်သေးသည်။

“သင်းကို ရွေး လုံးဝမကျေနပ်ဘူး မေညိုရယ်၊ ရွေးခံရ သလို သူ့ကို တစ်ခုခုလက်တုံ့ပြန် ကလဲ့စားချေရမှ ရွေးကျေနပ် မယ်သိလား။”

ရွေးက ဒေဝါကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။ ဒါကို အပြစ် ပြော၍မဖြစ်။ ဒေဝါ လုပ်ပုံကလည်း လွန်သည်။ ရွေး စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်ချင်စရာပါ။

“ရန်ကို ရန်ခြင်းမတုန်နှင်းနဲ့တဲ့၊ ကိုယ်က မိန်းကလေး။ နှစ်နာစရာရှိရင် ကိုယ်ပဲ နှစ်နာမှာပေါ့၊ ရွေးရဲ့”

“အို...အခု သူ့လုပ်သွားတာနဲ့တင် ရွေးဘဝ တယ်လောက်နှစ်နာသွားပြီလဲ၊ ရွေးတော့ ဒေဝါဆိုတဲ့လူကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး မေညို”

“ရွေးကို အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျတဲ့လူ၊ သူ့ကို ရွေး သိပ်မုန်း တယ်သိလား။”

“မုန်းတယ်”

ရွေးက ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငို။ ဒေဝါ လုပ်သွားပုံက အတော်မခံချိမခံသာဖြစ်လျက် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည်။ ဒါကို မေညိုလည်း သိပါသည်။ သိပေမယ့် ရွေးကိုပဲ မှောင်းဖျက်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားရမည်။ ဒါအပြင် မရှိ။

“မငိုပါနဲ့တော့ ရွေးရယ်၊ အခုလိုဖြစ်ကြတာ ဒေဝါအမှား ချည်း ပြောလို့မရဘူး၊ ရွေးကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမခံချင်အောင် သူ့မာနကို သွားဆွတာကိုး”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က ဒီလိုလုပ်စရာလား။ ဒါ ရွေးကို တမင်ယုတ်မာတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ရွေး ထင်သလိုကြီးတော့လည်း ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး၊ ဟယ်၊ ဒေဝါအကြောင်း ရွေးလည်း သိသားနဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“မေညိုတို့သွားပြီနော် ကသစ်”

“အိုကေ”

မေညိုက ရွေး သဘောအတိုင်း ကသစ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ကသစ်ကတော့ လှပသော ရွေးမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ အစတုန်းကတော့ ရွေးအချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ သူ့မှာ စိတ်ကူးမရှိ။ ဒါကလည်း ဒေဝါက ရွေးကို ကျိတ်ပြီးစိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိ၍ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒေဝါနှင့် ရွေးတို့ကို အဆင်ပြေစေချင်သည်။ ငှက်၏ဆန္ဒက ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝါက မရ။ ရွေးနဲ့အပြိုင် မာနတွေ စွတ်ပြီးပြနေတော့ ငှက်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဒေဝါရင်ထဲက အံ့ပုန်းအချစ်ကို ရင်ပွင့်သွားအောင် ကျိတ်စီစဉ်ရင်း ဒေဝါရှေ့မှာ ရွေးအချစ်ကို အနိုင်လိုက်နိုင်၊ မလိုက်နိုင် လောင်းကစားလုပ်ပြခဲ့သည်။

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း ဒေဝါမျက်နှာကြီး မှန်ကုတ်တင်း မာသွားတာမြင်တော့ ငှက်နှင့်သူ ကျိတ်ရယ်မိကြသည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမည်။ ဒေဝါက အခုချိန်ထိ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ။ ကသစ်တို့ကတော့ ဒေဝါ ရွေးကို ချစ်နေပြီဆိုတာ ဖွင့်မပြောဘဲ

ဒေဝါအပြုအမူတွေကို ကြည့်ပြီး နားလည်နေသည်။ သဘောပေါက်နေသည်။

ဒေဝါရှေ့မှာ ရွေးအကြောင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြတိုင်း ဒေဝါမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်ပျက်သွားသလို ရွေးအကြောင်း ဆက်နားမထောင်လိုဟန်ဖြင့် သူတို့နားက အကြောင်းပြချက် ကစ်မျိုးမျိုးပြကာ နေရာက ရှောင်ထွက်သွားတတ်တာ သူတို့သိသည်။

သိ၍လည်း ဒေဝါကွယ်ရာမှာ ငှက်နှင့်အတူ ကျိတ်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ဒေဝါ ဖြစ်နေတာကို သဘောကျ၍ပါ။ အခုတော့ ကသစ်ကိုယ်တိုင် ဒေဝါဖြစ်သလို ဖြစ်ရတော့မည်ထင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့ ထင်မထားခဲ့။ အချစ်ဆိုတာ ထင်မှတ်မထားချိန်မှာ ဒီလိုလည်း ဖြစ်တတ်ပါလားဟု တွေးကာ ကသစ် ပြုံးလိုက်သည်။

မှန်တာ ပြောရလျှင် ရွေးကို သူ့ချစ်မိပြီ။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားခံစားချက်တစ်ခုဖြစ်၍ ဟိုလူ့ကို မချစ်ရ။ ဒီလူ့ကို မချစ်ရဟု ပိတ်ပင်တားဆီးချင်၍မရ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိလိုက်ခင်မှာ အချစ်က သူ့အလိုလို နှလုံးသားထဲ အရင်ကြိုရောက်နေတာမျိုး ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မြုဟ်သ့

“သိလို့ခက်နေတာပေါ့ မေညိုရဲ့၊ ပြောတော့ဖြင့် မိန်းမတွေကို အထင်အမြင်သေးသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ ပြီးတော့မှ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး အားနဲ့တဲ့မိန်းမသားကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားတာ ဘယ်လောက်မိုက်ရိုင်းလဲ”

မေညို ဘယ်လိုမှ တရားချ၍မရအောင် ရွေးပုံစံလေးက ဒေဝါအပေါ်မှာ ခါးခါးသီးသီး။ ရွေးကို ချောမော့ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်ဆိုင်စွာ ဒေဝါသူငယ်ချင်းက သစ်နှင့် တည့်တည့်လာတိုးနေ၏။

ကသစ်က ရွေးနှင့် မေညိုကို နှုတ်ဆက်သည်။

မေညိုက ကော်ဖီဖန်းကို ကိုင်လျက် ရှေ့မှထွက်ခဲ့၏။ ကသစ်က ရွေးနှင့် မေညိုဝိုင်းမှာပဲ အတူလာထိုင်သည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား ကသစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ မပါဘူးလား”

“မပါဘူးဗျာ၊ ဒီကပြန်မှပဲ ဒေဝါဆီသွားမလို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ရွေးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ပျော်သွားတာပဲ”

ကသစ်ကို မေညိုက စကားဦးဆောင်ပြောနေပေမယ့် ကသစ်က မေညိုထက် ရွေးကိုပဲကြည့်ပြီး စကားပြောချင်နေတာ။

ရင်ခုက်စကား

မေညိုက အလိုက်တသိ ပြုံးပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး လူချောတွေချည်းဆိုပေမယ့် ထိုသုံးယောက်ထဲမှာ အချောဆုံးက ဒေဝါဖြစ်တာကို ဝန်မခံလို့မဖြစ်။

“ရွေးကိုကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲဗျာ၊ ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်ဦး”

“ရွေး နေကောင်းပါတယ်”

ကသစ်စကားကို ရွေးက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကသစ်က ဒေဝါလိုမဟုတ်။ ခင်ဖို့ကောင်းမှန်း ရွေးသိသည်။ အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိသည့်ထဲမှာ ကသစ်လည်း ပါသည်။ ကော်ဖီကို သောက်နေပေမယ့် ကသစ် အကြည့်တွေက ရွေးမျက်နှာလှလှလေးထံ မကြာခဏ ရောက်ရောက်သွား၏။ ရွေးပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်။

ဒေဝါသာ ရွေးကို သဘောမကျဘူးဆိုရင် ကသစ်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးကိုပဲ ရွေးလိုက်ချင်သည်။ ရွေးသာ သဘောတူမည်ဆိုလျှင်ပေါ့။

“ကဲ...ရွေးတို့လည်း သွားကြစို့ မေညို၊ ကသစ် ရွေးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

www.burmeseclassic.com

ကသစ်အဖြစ်ကလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်။ အစတုန်းက ရွေးကိုချစ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာမဟုတ်။ ချစ်မိသွားလိမ့်မည်လို့လည်း မထင်။ အခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်ခင်မှာပဲ ကသစ်နှလုံး သားက ရွေးကို ချစ်မိသွားသည်။ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အချစ်ကို ရွေးကို ဖွင့်မပြောဖြစ်အောင် မျှသိပ်လျှို့ဝှက်ထားဖို့ တော့ ကသစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒါကလည်း ဒေဝါဆိုသည့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့အရင် ဒေဝါက ရွေးကို ချစ်နေခဲ့သည့်လူ။ ဒါကို သိရက်နှင့် ဒေဝါအချစ်၊ ဒေဝါနှလုံးသားကို မလှယူသင့်။ ဒါကို ကသစ် နားလည်သည်။ အချစ်ကြောင့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး အမုန်းဆုံးရန်သူတွေ ဖြစ်သွားမှာကို သူမလိုလား။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ချင်။

အခုထဲက ဒေဝါကို သူ့အရုံးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကသစ် ဒေဝါဆီ ရောက်သွားတော့ ဒေဝါပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

သက်ပြင်းတချချနှင့် ဟိုဟာလုပ်ရမလို ဒီဟာလုပ်ရမလို နှင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၏။

“မင်းပုံစံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒေဝါ၊ မင်းကြည့်ရတာ

တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ငါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဒေဝါက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကသစ်အမေးကို ဖြေလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူနှင့်ရွေးအဖြစ်ကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်ဆုံး ကသစ်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မပြော တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အေး...မင်းကသာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပြောနေတာ၊ ငါ့အမြင်မှာတော့ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတာ လုံးဝသေချာတယ်”

“ဘာလဲ၊ မင်းဘွား လာတော့မယ်တဲ့လား”

ဘွားဆိုသည့်အသံကြားမှ ဒေဝါ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ညကပဲ ဘွားက ဒေဝါဆီကို ဖုန်းဆက်သည်။ သူတစ်ယောက် တည်း ဆက်သည့်ဖုန်း မဟုတ်။ ဒေဝါအတွက် ဘွားစိတ်ကြိုက် ရွေးထားသည့် သတို့သမီးလောင်းကိုပါ ဘွားက သူ့နားခေါ်ထား ပြီး ဒေဝါနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးကာ ဖုန်းနှင့် စကားပြောခိုင်း ခြင်းဖြစ်သည်။

အသံလေးကြားရတာကတော့ သိပ်မဆိုးပါ။ ဆိုးတာက

ဒေဝါကို ကိုကိုချင်း မိုးမွန်အောင်ခေါ်ပြီး ဖုန်းအကြာကြီး ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ ဘွားကပါ ဝင်ဝင်ပြောသေးသည်။ ဒေဝါမှာ ဖုန်းချချင်ပါလျက်နှင့် ဘွားက ဖုန်းမချနဲ့ဦးနော် မြေးလေးဆိုတာနှင့် နိရာဆိုသည့် ကလေးမ လေကြောရှည်သမ္ဘာ ဒေဝါတစ်ယောက် တည်း ကျိတ်ခံလိုက်ရသည်။ ဒေဝါကလည်း နောက်ဆုံး တောင်း တောင်းပန်ပန် ဖုန်းချလိုက်မှ ဖုန်းဇာတ်လမ်း ပြီးသွားသည်။

လူဇာတ်လမ်းကတော့ ထိုမျှနှင့်မပြီး။ ဘွားက မကြာခင် နိရာနှင့်အတူ ဒေဝါရှိရာ လိုက်လာမည်တဲ့။ ထိုစကားကြားတာနှင့် ဒေဝါ ရူးချင်သွားသည်။ နိရာက လူချင်းမမြင်ရသေး။ ဖုန်းထဲမှာ တင် ဒီလောက် ချွဲအိချို့ပျစ်နေတာ။ အပြင်မှာ ဒေဝါနှင့် လူချင်း တွေ့လျှင် ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ဦးမည်မသိ။ အတွေးနှင့်ပင် ဒေဝါမှာ စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်လှပါပြီ။ ဒီကြားထဲ ဘွားကတစ်မျိုး။

အခုထဲက ဒေဝါလူမဟုတ်။ ဘွားက နိရာလူဖြစ်နေ၍ ဒေဝါ ဘာပြောပြော တစ်ခုမှ အကောင်းမထင်။ နိရာဘက်ကချည်း လိုက်ပြောနေတာ ပိုဆိုးသည်။ နိရာနှင့် ဘွားအကြောင်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာ၍ မနက်က ရွေးနှင့်သူဖြစ်ခဲ့သော အချစ်ခံစားချက်၊ အချစ်အနမ်းနွေးနွေးလေးတွေပင် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှ။

မသိ။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေဝါ၊ မင်းအဘွားက ဘာတဲ့လဲ”

“ငါ့ဆီကို လာတော့မယ်ကွ”

“ဒါဆိုလည်း လာပါစေကွာ၊ မင်းအဘွားက သူ့မြေးကို လွမ်းလို့နေမှာပေါ့”

ကသစ်က သူ့ထင်မြင်ချက် ပြောပြီး ခပ်အေးအေးနေနိုင် ပေမယ့် ဒေဝါမှာက ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးမို့ မအေး နိုင်။

“သူတစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ကသစ်၊ အခုဟာက ငါ့အတွက် ဘွားကိုယ်တိုင် ဆန်ကာတင်ရွေးထားတဲ့ သူ့မြေးချွေးမကိုပါ သူနဲ့အတူ တစ်ပါထဲ ခေါ်လာမှာတဲ့”

“ဟေ”

“စိတ်ညစ်တယ်ကွာ၊ အခု ငါဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းဘွားလာရင် ဟိုတစ်ခါက ငါတို့ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း မင်းအဘွား မျက်စိလည်အောင် လှည့်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ဒါဆို မင်းရဲ့ဇနီးလောင်းအတွက်ပါ တစ်ချ

တည်း ပြဿနာရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး...အဲဒီနည်း မဆိုးဘူးကွ၊ ငါ့မှာ မိန်းမရှိတယ် ဆိုရင် ဘွား တစ်ခါတည်း ပျော်ပြီးပြန်သွားမှာ”

“ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကြောင့် ဆိုရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ညစ်ခံမနေနဲ့ ဒေဝါ၊ ဒီကိစ္စ ငါနဲ့ငှက် တာဝန်ထားလိုက်”

“အခု ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်၊ သေချာနားထောင်”

“ဘာလဲ”

“ငါနဲ့ရွေး အခုပဲ ကော်ဖီဆိုင်က ထွက်လာကြတာကွ”

“ဟင်”

“မင်းတို့က အဲဒီအဆင့်တောင် ရောက်ကုန်ကြပြီလား”

“အေး”

“ဟာ”

ကသစ်က ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍ ဒေဝါ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားတာကို ကြည့်ပြီး ကသစ် ပြုံးလိုက် သည်။

ဒေဝါ...ဒေဝါ အခုချိန်ထိ မင်းကိုယ်မင်း ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်

မှန်း မသိသေးတာ ခက်နေပါလား။

“ဒါဆို မင်းကို ငှက် ရှုံးသွားပြီပေါ့”

“နိုး...ငှက်လည်း မရှုံးဘူး၊ ငါလည်းမနိုင်ဘူးကွ၊

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွေးကို ငါ့စိတ်ဝင်စားသွားလို့”

“ရွေးကရော”

“သူလည်း ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်တယ်”

“အေးလေ...မင်းလိုလူတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတိုင်း

စိတ်ဝင်စားကြမှာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းမှာ သူတို့လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေအားလုံး ရှိနေတာကိုး”

“မင်းမှာလည်း ရှိတာပဲကွ”

“ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သဘောပြောတာပါ၊ ကဲ တခြားသွားစရာရှိလို့ သွား

လိုက်ဦးမယ်”

ကသစ်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်သွားချိန်မှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိသူက ဒေဝါ။

အလကားမိန်းမတွေ။ ဘာတစ်ခုမှကို အထင်ကြီးစရာမရှိ

ဘူး။

“ဒုန်း...ခွမ်း”

အနားမှာရှိနေသော မြေပန်းအိုးလေးကို ကန်ထည့်လိုက် သဖြင့် အခန်းနံရံနှင့်ထိပြီး ခွမ်းခနဲ ကွဲသွားသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့ လုံး ဒေဝါ ဘယ်လိုမှနေ၍မရ။ ကသစ်က ရွေးကို တကယ်စိတ်ဝင် စားသွားတာဆိုသည့် စကားကို ပြန်ကြားကာ ဒေဝါရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ တင်းခနဲ ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းကို မသိ။

ကသစ်ကိုလား၊ ရွေးကိုလား ဆိုတာလည်း သူ့ဘာသာ မခွဲခြားတတ်။ ရွေးက မေညှိအိမ်မှာ တစ်နေ့ကုန်နေပြီး မိုးချုပ်မှ သူမအခန်းကို ပြန်လာ၏။ ဒါကို ရွေး ပြန်အလာကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေသည့် ဒေဝါက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သည်။ ဒေဝါစိတ် ထဲမှာ ရွေးကို မေညှိအိမ်က ပြန်လာသည်ဟု မထင်။ ကသစ်နဲ့ ချိန်းတွေ့ပြီး ပြန်လာတာဟုထင်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာ အေးစက်သွား၏။ ထိုညတစ်ညလုံး ဒေဝါ အိပ်မပျော်။ ရွေးနှင့် နောက်ထပ်ပြဿနာမဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွေးကို ရှောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ရွေး”

“ဟင်...ဒယ်နီ”

လုံးဝထင်မှတ်မထားချိန်မှာ ဒယ်နီကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ရွေး မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ဒယ်နီကို လက်မထပ်နိုင် ကြောင်း ရွေးကိုယ်ကိုင် မာဒီကို ပြောထားပေမယ့် ဒယ်နီကတော့ ရွေးကိုမှ ချစ်ပါသည်။ လက်ထပ်လိုပါသည်ဟု မာဒီကို အရေးဆို တော့သည်။ ဒယ်နီကို လက်မထပ်ချင်ရင် ရွေးချစ်သူကို ခေါ်လာခဲ့ ဆိုတော့ ရွေးမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစရာ ချစ်သူရည်းစားက မရှိ။

“ရွေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကိုယ်လိုက် ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရွေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဒင်း ရွေး ချစ်သူနဲ့ အတူလာတာပါ”

ရွေးချစ်သူဆိုသည့် အသံကြောင့် ဒယ်နီမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလို တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

“အခု ရွေးချစ်သူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုထဲမှာလေ၊ ပစ္စည်းတစ်ခု ဝင်ဝယ်နေလို့ ရွေးမောင် နေတာ”

“ကိုယ်လည်း ရွေးကို အဖော်လုပ်ပေးရင်း ရွေးချစ်သူ”

ကို စောင့်ပေးမယ်”

ဒီတစ်ခါ ဒယ်နီစကားကြောင့် ငိုချင်သွားရသူက ရွေးကိုယ် တိုင်ဖြစ်သည်။ ဒယ်နီကို အလွယ်တကူ ပထုတ်နိုင်လိမ့်မည်ထင်ပြီး ခပ်တည်တည် လိမ်ညာခဲ့သမျှ အခုမှ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နေ၏။ အနားက ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ရွေးချစ်သူ ရှိနေ သယောင် ဟန်ဆောင်ခဲ့သမျှ ဒယ်နီရှေ့မှာ ချွေးပျံ့ချင်နေ၏။

“ရွေး ကိုယ့်ကို ညာနေတာမဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ်”

“ရွေးမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာလေ၊ ဟိုတစ်နေ့က ရွေးလူ ကို တခြားကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ”

“အို”

ပြောပြီး ဒယ်နီ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လျက် ရွေးမျက်နှာကို အကဲ ခတ်နေ၍ ရွေး မျက်နှာလေးကို တင်းလိုက်၏။

“ရွေးကိစ္စ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်က ရွေးကိုချစ်လို့၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါလား၊ ရွေးရယ်၊ ကိုယ်တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ရွေးလောကီ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို လက်ခံစဉ်းစားမပေးနိုင်ဘူးလား။

ရွေးရယ်”

“ရှင် ရွေးကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ ရွေးမှာ ချစ်သူရှိတယ် ရှင်၊ သူ့ကိုပဲ ရွေး ချစ်တယ်၊ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ရှင်းပြီလား”

“ဒါဖြင့် ရွေးချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကို အခုခေါ်လိုက်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ရွေး ညာနေတာမဟုတ်လား”

မြူးပြီး ကြည့်နေသည့် ဒယ်နီကိုကြည့်ပြီး ရွေး နှုတ်ခမ်း လေးကို တင်းတင်းစေလိုက်၏။ အနီးအနားမှာ ရွေးကို အကူအညီ ပေးမယ့်သူလည်းမရှိ။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကို ရွေး ညာတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ် လဲ”

“ပိုချစ်သွားတာပေါ့၊ ရွေးကိုချစ်တယ်”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရွေးလက်ကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရွေး”

“ဟင်...ဒေဝါ”

မေးသံနှင့်အတူ ဒေဝါက ရွေးအနား ရောက်လာသဖြင့်

ရွေးမျက်နှာလည်း လန်းရွှင်သွားသလို ဒယ်နီမျက်နှာ ကွက်ခဲ ပျက်သွားကာ ရွေးလက်ကို လွှတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဒယ်နီက ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာနှင့် ဒေဝါကို ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးတော့ ဒေဝါက ရွေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံး သည်။

“ပြောလိုက်လေ ရွေး၊ မောင်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

“ရွေးနဲ့လက်ထပ်ခဲ့သူပဲ ဒယ်နီ”

“မင်းပြောတော့ ကိုယ့်ကို ညာတာဆို၊ ဘာလဲ ဒီလူက မင်းရဲ့ အငှားရည်းစားလား”

ဒယ်နီစကားကြောင့် ရွေး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် မှာ ဒေဝါက...

“ချစ်သူရည်းစားတွေ စိတ်ကောက်နေချိန်မှာ ဒီလိုပဲ ချွဲတတ်တာပဲကွ၊ ငါ့ညီမှာ ချစ်သူရှိလာရင် နောက်တော့သိလာမှာ ပါ”

“လာ...ချစ်၊ မောင်တို့သွားကြမယ်”

ဒေဝါက ဒယ်နီရှေ့မှာ ရွေးလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး

မဝတည်တည် ထွက်လာ၍ ရွေးလည်း သူ့နောက်က ဣန္ဒြေမပျက် လိုက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဒေဝါကို မကျေနပ်။ ရွေး ကြည့်လို့ မရတဲ့လူရဲ့ အကူအညီကိုမှ ယူလိုက်ရ၍ ဒယ်နီနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သည်နှင့် သူမလက်လေးကို ဒေဝါလက်ထဲက ရုန်းလိုက် ၏။

“ဖယ်ပါ...လွတ်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ နောက်မှာ မင်းလူလိုက်လာတာ မြင်လား”

“ဘာ...ကျွန်မလူလဲ၊ ရှင်နော် စကားပြောတာ လူကို ကြည့်ပြော”

“ကြည့်ပြောနေတာပဲကွ၊ လူကြားထဲမှာ ဆွဲကြလွှဲကြဖြစ် နေတာ အမြင်မတော်လို့ ဝင်ကူရတာ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ကူညီခိုင်းနေလို့လဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဟိုကောင်ကို အခုပဲ လှမ်းခေါ်လိုက် မယ်”

“ဟေ့...ငါ့ညီ”

ဒေဝါက ဒယ်နီကို တကယ်လှမ်းခေါ်လိုက်၍ ရွေး လန့်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ဘာကိစ္စ သူ့ကို လှမ်းခေါ်ရတာလဲ”

“မင်းပဲ ကိုယ့်အကူအညီ မလိုဘူးဆို”

ရွေးမှာ ဒေဝါကို ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ တစ်ခုခုပြောမည် ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာ ဒယ်နီက ရွေးတို့နား ရောက်လာ၏။

“ရှင် သူ့ကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

ရွေးက ဒေဝါကို ခပ်ကွဲကွဲပြောလိုက်ပြီး မျက်နှာကို အလှဆုံး ပြုံးထားလိုက်သည်။ ရွေးတို့နား ရောက်လာသည့် ဒယ်နီ မျက်နှာက မှန်ကုတ်ကုတ်။

“ဘာလဲ...ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလဲ”

“ဪ...တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်တို့နဲ့အတူ တစ်ခုခု လိုက်သောက်ပါလားလို့ ပြောမလို့ပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ သွားစရာရှိတာသွား

ကြ”

ဒယ်နီက ရွေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့် ထွက်သွား၍ ဒေဝါက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဟိုလူကို ခေါ်လိုက်လို့ သိပ်ကြောက်သွား

လား”

“ကြောက်ကြောက် မကြောက်ကြောက် ရှင်အပူမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ရှင်နေခဲ့တော့၊ ကျွန်မသွားမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ မင်းသွားမယ့်နေရာ လိုက်ဖို့မယ် လာခဲ့”

“အို...ဒါက ဘာလုပ်တာလဲရှင်၊ ကျွန်မလက်ကို အပူ လွှတ်ပါ”

ဒေဝါက ရွေး ပြောတာကို ဂရုမစိုက်။ ရွေးလက်ကို ဟင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ကားဆီ ဆွဲခေါ်လာ၍ ရွေးမှာ ဒေါသ ဖြစ်လာ၏။

“ရှင် ကျွန်မပြောနေတာ မကြားဘူးလား ဒေဝါ”

“ကြားတယ်၊ ဟိုညာဘက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ဒယ်နီဆိုတဲ့ လူက မင်းကို ကျားချောင်းချောင်းနေတာ မြင်ရင် ကိုယ့်အသိတားရာ နဲ့ကိုယ် ကားပေါ်တက် ဒါပဲ”

ဒေဝါ ညွှန်ပြသည့် နေရာကို မသိမသာလေး လှမ်း ကြည့်ရာ ဒယ်နီကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်၍ ရွေး ဘာမှမပြောနိုင် တဲ ဒေဝါကားပေါ် မတက်ချင်တက်ချင်နှင့် တက်လိုက်ရသည့်

ဒေဝါကားက နေရာမှ ဝေါခဲပြေးထွက်သွား၍ ဒယ်နီလည်း ရွေးတို့ နှင့် ဝေးကွန်ခဲ့သည်။

“အဲဒီကောင်က မင်းရည်းစားလား။”

“လူကို ရှင့်လိုများထင်နေလား၊ အဲဒါ မာမီ သဘောတူ ထားတဲ့လူ သိလား၊ ရှင့်ကားကို ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ဆင်းမယ်”

“ဒီလိုအလွယ်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မင်းရည်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတာကို ပြောတာ”

“ရှင့်ဘာသာရှင် ဝင်ဟန်ဆောင်တာပဲ၊ ရှင့်ဆီက ကျွန်မ အကူအညီတောင်းလို့လား”

“အခုတော့ မင်းက ဒီစကားပြောပြီပေါ့၊ ဟိုကောင်လက် က လွတ်ပြီကိုး”

“အို...ရှင်နဲ့ အပိုစကားပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ကားကို အခုရပ်မလား မရပ်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

ရွေးအသံက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်။ ဒေဝါကို ကြည့်ပုံက လည်း ရန်သူတစ်ယောက်လိုဆိုတော့ သူမဒုက္ခကို စေတနာနဲ့

ဝင်ကူပေးခဲ့သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရမလိုဖြစ်လာ၍ ရွေး မျက်နှာလေးကို ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း ဒေဝါစိတ်ထဲ သူမ ဤမျှ ကဲကဲဆတ်နေတာကို အရွံ့တိုက်ချင်လာ၏။

“ကဲ...မင်းပြောသလို ငါ့ကားကို မရပ်ဘူးဆိုရင် မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ ပြော၊ ငါကတော့ မင်းလုပ်ခိုင်းလို့ကို မရပ်တော့ ဘူး”

“ရှင် ကားကိုမရပ်ရင် ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်နော်”

“ဘယ်လိုအော်မှာလဲ၊ အော်လေ၊ မင်းကို ငါက ကားတင်ပြေးနေပါပြီလို့ အော်မလို့လား”

“အဲမယ်...ပြောပုံကိုက၊ ရှင့်လိုလူက ကျွန်မကို ကားတင် ပြေးရအောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ”

“ယောက်ျားမို့လို့ပေါ့ကွ”

“ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“မိုက်ရိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးတာ ဘာမှမဆန်းဘူးလို့ ပြောတာ”

“ကျွီး”

“ဟင်...ရှင့်ကားကို ဘယ်မောင်းသွားဦးမလို့လဲ”

ရပ်နော်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ၊ ရှေ့နားက ဆိုင်မှာ ရပ်မယ်”

“ဟင်”

ရွေးမှာ မကျေမနပ်နှင့် ဒေဝါစကားကို အောင့်သက်သက် ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ဒေဝါက သူ့ကားကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာအရပ် သူတို့ကားနောက်မှ အနီရဲရဲပြိုင်ကားလေးတစ်စီး ရပ်တန့်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။ ဒါက အရေးမကြီး။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် ယုယကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဒေဝါ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ့ကို မမြင်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းပေမယ့် ဆုတောင်းကမပြည့်။

“ဟယ်...ဒေဝါ၊ ယူကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဟယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်က ယူချစ်သူလားဟင်၊ ယုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ပါဦး”

ယုပုံစံက အသည်းအသန်။ ပါးစပ်က ဒေဝါကို ပြောနေ ပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ရွေးထံမှာ ရောက်နေသည့်အတွက် ဒေဝါ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။ ယုဆိုတာ အဘွားရွေးချယ်ပေးသည့် သတို့သမီးတွေထဲက တစ်ယောက်။ ဒေဝါ စိတ်မဝင်စား၍ ငြင်းခုံ ပေမယ့် အခင်အမင်မပျက်။ အသွားအလာ အဝင်အထွက် မပျက်။

ဒေဝါ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စား နေသူ။ အခုချိန်ထိ ဒေဝါကို စိတ်ကူးယဉ်နေသူ။ ရွေးနဲ့အတူ သူ့ကို တွေ့သွားမှတော့ မိတ်ဆက်ပေးရုံသာရှိသည်။

ရွေးကတော့ ဒေဝါနှင့် တခြားမိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေတာကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ ကားပေါ်က ခပ်တည်တည်ဆင်းပြီး ဒေဝါကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ဒေဝါ တို့နားက လျှောက်သွားသည်။

“စိတ်ကောက်နေတာလား ဒေဝါ”

“အင်း”

ယုယအမေးကို ဒေဝါ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

“တော်တော်လှတာပဲ၊ ယူချစ်သူကို ခေါ်လိုက်ဦးလေ”

“ဟိတ်...နေဦး”

ဒေဝါ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ရွေးက လှည့်မကြည့်။ ခပ်တည် တည် ဆက်လျှောက်သွားတော့ ယုက ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

“ရွေး...နေဦးလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး

ဒေဝါကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ ရွေးကို မောင့်သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ လာ”

ဒေဝါက ရွေးနားကိုလျှောက်လာပြီး လက်တစ်ဖက်ကို လာဆွဲသဖြင့် ရွေးက ဆတ်ခနဲ ရုန်းသည်။

ဒေဝါက မလွတ်။ ယုကတော့ ဒေဝါနှင့်ရွေးတို့ ဖြစ်နေပုံကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးလိုက်ကြည့်နေ၏။ အင်အား ခြင်းမမျှ၍ ဒေဝါ တွဲခေါ်ရာ ရွေး ပါသွားသည်။

“ယု...ဒါ ကိုယ့်ချစ်သူ ရွေး၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြ တော့မှာ၊ ရွေး သူက ယု၊ မောင့်သူငယ်ချင်း”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ရွေး၊ ယုလည်း တစ်ခါက ဒေဝါသတို့သမီးလောင်းပဲလေ၊ နောက်တော့ လက်ထပ်ဖြစ်ဘူး”

“ယု...မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဒေဝါ စိတ်ရှုပ်သွား၏။ ယုကို ဒီလိုပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ရွေးက ဒေဝါဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“အခု ရွေးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒေဝါ၊ ရှင်က ရွေးကို

ဘာဆက်လုပ်စေချင်လို့လဲ၊ ရွေး သွားမယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ယုထံမှ ရယ်သံကို ကြားရပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ခွဲမနေချင်။ သူ့နားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ရွေးနောက်ကို သူ အပြေး လိုက်ခဲ့သည်။

“ရွေး”

ရွေးက သူမနားရပ်လာသည့် တက္ကစီပေါ် တက်သွား၍ ဒေဝါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ယု”

“အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်တာလေ၊ တကယ်လည်း ယုက ဒေဝါသတို့သမီးလောင်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ယု ဘာမှားနေလို့လဲ”

“မင်းကွာ တောက်”

မခိုးမခန့် ရယ်နေသည့် ယုနားက သူထွက်လာခဲ့ပြီ၊ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရွေး သူ့ကို ဝို၍ ဒေါသဖြစ်သွားမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ယုကို ထိုသို့ပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ အခုတော့ ယုက ရွေးကို တမင်ချန်စနေတာဆိုတာ ရွေး စိတ်ဆိုးတာ သူမအပြစ်မဟုတ်။ သူ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဒေါသကြီး

ခဲ့သည်။

ရွေး အခန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ သော့ခတ်မထား။ ရွှေ

ပြန်ရောက်နေမှန်း သူသိလိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟာ...ဘွားလိုက်လာပြီ၊ ဒုက္ခပဲ”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ဘွားကို မြင်တာနှင့် ဒေဝါ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားသည်။ ဘွား လိုက်လာတာ သူ့ကို မိန်းမပေးစားဖို့ပဲ။

မဖြစ်၊ လုံးဝမဖြစ်။ ဘွားပေးစားမည့် မိန်းမကို ဒေဝါ လုံးဝမစဉ်းစား။ ဒါဆို ဒေဝါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အရေးထဲ ငှက်တို့က လည်း မရှိ။ ဒေဝါ အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ ဘွား၏ လူခေါ်ဘဲလ်နီပီ သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ မီးစင်ကြည့်ကရမှာ ပဲ။

ဒေါ်အေးယုလျက် တံခါးကို အပြေးလေး သွားဖွင့်လိုက်
၏။

“ဟာ...ဘွား”

ခန့်ခန့်ကြီးရပ်နေသော ဘွားကို ဒေါ်အေး ပြေးဖက်လိုက်
သည်။ ဘွားက ဒေါ်အေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်၏။

“မင်းက အခုချိန်ထိ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးဘဲကိုး”

“ဟာ...ဘွားကလည်း ကျွန်တော် ဘာပြောင်းလဲရမှာ
လဲ၊ ဘွားကလည်းဗျာ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင်
အကြောင်းကြားလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လာကြိုမှာပေါ့”

ဒေါ်အေး စကားတွေ သွက်သွက်ပြောရင်း ရန်ကုန်ရောက်တဲ့
အချိန်မှစ၍ ဘွားထံ ဖုန်းမဆက်မိတာကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစား၏။
ဘွားက တစ်ခန်းလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“မင်းကို အကြောင်းမကြားနိုင်ဘူးဟေ့၊ ခုတောင် အလုပ်
တွေပြစ်ပြီး ထွက်လာတာ၊ ပြောစမ်း မင်းမှာချစ်သူရှိနေပြီဆို”

“ဗျာ”

ဒေါ်အေး အံ့အားသင့်သွားလျက် ဘွားကိုကြည့်သည်။
ဒီသတင်း ဘွား ဘယ်ကရတာပါလိမ့်ဟု လျှပ်တစ်ပြက် စဉ်းစား

လိုက်တော့ ယုယထံမှ မခိုးမခန့်ရယ်သံက ဒေါ်အေးထံ ပျံ့လွင့်လာ
၏။

“ဘွားမေးတာ ဖြေစမ်း မြေး၊ မင်းရဲ့ချစ်သူမိန်းကလေးက
ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

“ဒီစကား ဘွားကို ယုယပြောတာမဟုတ်လား ဘွား”

“ဟေ့...ဘွားကို ပြန်မေးခွန်းထုတ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အတွား
က လက်နဲ့ရေးရင် ခြေနဲ့ဖျက်ရမှာ၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းရည်းစား၊
ငါ့ဆီ အခုခေါ်ခဲ့”

ဘွားစကားကြောင့် ရွေး အခန်းဘက်သို့ ဒေါ်အေး အလန်
တကြား လှမ်းကြည့်မိ၏။ မိယုယကြောင့် ဒေါ်အေး အခက်တွေ့သွား
၏။ ရွေးနဲ့သူကလည်း အဆင်ပြေတာမဟုတ်။ ရည်းစားအဖြစ်
ဟန်ဆောင်ခိုင်းရအောင်ကလည်း မလွယ်။

“ယုက လျှောက်ပြောတာပါ ဘွားရယ်၊ သူ့စကားကို
မယုံပါနဲ့”

“ဪ...ဒါဆို ယု ပြောတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ကောင်းပြီ
မင်းမှာချစ်သူမရှိရင်”

“ရှိတယ် ဘွား၊ ရှိတယ်”

“ဘယ့်နယ် ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး”

ဘွားစကားကြောင့် ဒေဝါ ခေါင်းကုတ်၍ တစ်ချက်ရယ် လိုက်၏။ ရွေးမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိတော့ ချက်ချင်း ခေါင်း ခါယမ်းလိုက်သည်။ ဘာဆိုလဲ သူနဲ့ရွေးဆိုတာ အမြေအနေအရ ခဏဟန်ဆောင်ခဲ့ကြတာပဲ။

“ဒေဝါ...မင်း အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘွား ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့”

“ဟာ...ဘွား ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ဘွားနဲ့တွေ့ပေးမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ မင်းချစ်သူနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ၊ ဘွား အခုသွားတွေ့မယ်”

“ဗျာ”

“ဗျာမနေနဲ့၊ မင်းတို့ချင်း ချစ်ကြတာ မှန်ပေမယ့် မျိုးရိုး အနေအထား စုံစမ်းရဦးမယ်၊ မြေးလည်း သဘောကျ၊ ဘွားလည်း သဘောကျတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ဘွားရယ်၊ အခုလောလောဆယ် သူက

အိမ်မှာရှိချင်မှရှိမှာ ဘွားရဲ့”

“အခု မရှိလည်း သူ့ရှိမယ့်အချိန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်၊ ဘွား လာတွေ့မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

ဘွားကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ဒေဝါ အကြံထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဖုန်းဆက်လေ”

ဘွားကလည်း သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှဆိုသည့် စိတ်နှင့် ဇွတ်။ ဒေဝါ ငှက်ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့ ဖုန်းက ကိုင်မည့် သူမရှိ။

“လူကြီးမင်းနဲ့တိုးနေပြီ ဘွားရ၊ ဘွားက ကျွန်တော့်ချစ်သူ ကို သွားတွေ့ပြီးမှ သဘောမတူရင် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ဘွားမြေးပဲကွယ်၊ ဘွား သဘောမတူနိုင်စရာ မိန်းမမျိုး ကို ကြိုက်ပါ့မလား၊ မြေး ဒီလောက်မညံ့ပါဘူးကွယ်၊ ဘွား သိပါ တယ်”

“ဘွား သဘောတူရင် တစ်ခါထဲ ပေးစားမှာနော်”

“ဟို...အဲဒါက”

“တော်ငြိ မြေး၊ မင်းအလိုကို ဘွား လိုက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အမှ
ဘွား ပေးစားမှာကလည်း မင်းစိတ်ကြိုက်ရှာထားတဲ့ မင်းချစ်သူပဲ၊
နောက်ထပ် ဘွားကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

ဒေဝါချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ။ ဒေဝါချစ်သူ မိန်းကလေးကို
အပြေးအလွှား စဉ်းစားတော့ ငှက်မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်ယောင်
မိ၏။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီကောင်ပဲ လုပ်ခိုင်းရမှာပဲ။

“ဘွား...အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား”

“မအေးဆေးဘူးဟေ့၊ မြေးတို့ကိစ္စကို စီစဉ်စရာရှိတာ
စီစဉ်ရဦးမယ်”

“အေး...တကယ်လို့ မြေးချစ်သူကို ဘွား သဘောမကျ
ဘူးဆိုရင် ဘွား သဘောကျတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မြေးက သဘော
တူရမယ်၊ ဒါပဲ”

ဟိုက်...ပြဿနာပဲ။ ဘွားက တစ်ခါတည်း သူ့ဘာသာ
စီစဉ်လာတာကိုး။ ဒေဝါ ကြိုးစားပြီးလိုက်သည်။

“ငှက်ကိုမြင်ရင် ဘွား သဘောကျမှာပါဗျာ”

“ဘယ့်နှယ် မိန်းကလေးနာမည်က ငှက်တဲ့လား”
ဘွားထံမှ အလန့်တကြားအသံကြားမှ သတိရသွားပြီ။

ဒေဝါ တစ်ဖက်လှည့် ပြုံးလိုက်ရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့၊ သက်ပါ”

“ဪ...အေး...အေး အသက်ကြီးတော့ နားတွေထိုင်း၊

မျက်လုံးတွေ မွဲ၊ ဘာမှမကောင်းတော့ပါဘူးကွယ်”

ဘွားက သူနားကြားမှားသည်ဟု ထင်နေ၏။

“တီ...တောင်...တီ”

ဘွားနဲ့ စကားပြောနေတုန်း ဒေဝါဖုန်းက အသံမြည်လာ

၍ နားထောင်လိုက်တော့ ငှက် ဖြစ်နေ၏။

“ဪ...သက်လား၊ ကိုယ်ပါ၊ ဒီမှာ ဘွား ရောက်နေပြီ

သက်ရ”

ဘွားဆိုတာနှင့် ငှက်ပါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဒေဝါ”

“ဪ...သက်ကလည်းကွာ ဘွားက သက်ကိုတွေ့ချင်
နေလို့ ကို အခုပဲ သက်ဆီကို လာခဲ့မယ်၊ သက် စောင့်နေနော်”

“ဟေ့ကောင်...ဒေဝါ နေဦးဟ”

ငှက် လှမ်းအော်ပေမယ့် ဒေဝါက ဖုန်းချသွား၍
တစ်ယောက်တည်း ဇောချွေးပျံပြီး ကသစ်ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

ကသစ်ဖုန်းက စက်ပိတ်ထား၍ အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်တော့လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ။

“အရေးထဲမှကွာ၊ ဒီကောင်ကလည်း ဘယ်တွေ့ရောက်နေတယ်မသိဘူး”

ဒေဝါဘွားလာရင် ကသစ်က ဒေဝါချစ်သူ ဟန်ဆောင်ပေးမည့်သူ။ အခု ကသစ်မရှိတော့ ငှက်တာဝန်ဖြစ်သွား၍ စိတ်ရှုပ်နေတုန်း ဒေဝါက အသည်းအသန်ပုံစံနှင့် ငှက်ထံ ရောက်လာ၏။

“ကသစ်ကို ဖုန်းခေါ်လို့မရဘူး ဒေဝါ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်မနေနဲ့၊ ဘွားက ငါ့ချစ်သူကို အခုတွေ့ရမှဆိုပြီး တကဲကဲလုပ်နေတာကွ၊ ကသစ်မရှိလည်း ငါ့နောက်ကို မင်းပဲလိုက်ခဲ့တော့”

“ဒီပုံစံနဲ့ ဖြစ်မလားကွ၊ ငါတို့ယောက်ျားချင်း”

“လာစမ်းပါ ငှက်ရာ၊ မင်းမှာ ဟိုတစ်ခါက ငါဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်တွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေဝတ်ခဲ့၊ မင်းမျက်နှာကို အလှပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြင်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ဒေဝါရယ်၊ ငါ စဉ်းစားစမ်းပါရစေဦး”

“စဉ်းစားချိန်ကို မရတာ ငှက်၊ တော်ကြာ ဘွားက မင်းဆီလိုက်လာမှ ပိုခက်ကုန်မှာ နားလည်လား”

“လာစမ်းပါ၊ မင်း အဝတ်တွေယူခဲ့”

“ဟိတ်ကောင်...ဒေဝါ ငါနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား”

ဒေဝါက ငှက်စကားကြောင့် ကျားကိုးစီးစားမကုန်သည့် ငှက်ကိုယ်ကြီးကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်သည်။ ငှက်ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။

“ဟိ...ဟိ”

“ဟာ...ဘွားဖုန်းကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ဒေဝါ လန့်သွားသလို ငှက်လည်း ကြိရာမရ ဖြစ်နေ၏။

“ရောက်ပြီ ဘွား၊ ဪ သက်နဲ့ပြောချင်လို့လား ဘွား၊ စကားနော် ဘွား၊ ကျွန်တော် သက်ကို ဖုန်းပေးလိုက်မယ်”

“ဟိတ်ကောင်...ဒေဝါ”

“ရှေ့...သက်၊ ဘွားက သက်နဲ့ပြောမယ်တဲ့”

ငှက်က ဒေဝါလက်ကဲက ဖုန်းကို ပြန်ပေးသလို ဒေဝါကလည်း ငှက်လက်ထဲ ဇွတ်ပြန်ထည့်၍ နောက်ဆုံး ငှက်ပဲ ဖုန်းကို

ယူလိုက်ရ၏။

“ဟဲ့လို ဘွားလား”

ငှက်ထံမှ ထွက်လာသည့် ချွဲပြစ်ပြစ်အသံကြီးကြောင့် ဒေဝါမှာ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ကျိတ်ရယ်ဖြစ်သွား၏။ ငှက်မှာလည်း ပေါက်သည့်နဖူး မထူးတော့သည့်အတူ ဒေဝါဘွားကို ဒေဝါချစ်သူအဖြစ် ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်ပြောနေပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရယ်၊ သက် ဒေဝါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဘွား မလာပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ သက် ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် ဘွား ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိတ်ကောင်...မင်းက ဘာတွေ့စွတ်ခေါင်းညိတ်နေတာလဲ ငှက်”

“ခေါင်းမညိတ်လို့ ရမလားကွ၊ မင်းဘွားက ငါလိုက်မလာနိုင်ရင် သူလိုက်လာမယ်ချည်း ပြောနေတာကိုးဟ”

“ကိုင်း...ကိုင်း နောက်မှပဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အခုတော့ မင်းဘွားကျေနပ်အောင် သူ့ဆီသွားမှ ဖြစ်တော့မယ် ဒေဝါရေ”

ငှက်နှင့်အတူ အသိအလှပြင်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး ငှက်ကို

မိတ်ကပ်ပညာနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖိပြီး မိန်းကလေးလို ပြင်ဆင်လိုက်ရသည်။ ဆံပင်အတု၊ တင်အတု၊ ရင်အတုနှင့် ငှက်ရုပ်က ဘာပုံစံမှန်းမသိ။

“ဟိတ်ကောင်...ဒေဝါ ငါ့ကိုကြည့်ပါဦးကွ၊ တူရဲ့လား”

“အေး...တူတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ”

“တရုတ်သရဲနဲ့”

“မင်းကွာ...ဟား...ဟား...ဟား”

“အို...မိန်းကလေးဆိုတာ အဲဒီလို မရယ်ရဘူးလေ၊ ဒီလို နှုတ်ခမ်းကို လက်လေးနဲ့ကာပြီး ဟောဒီလိုလေး ရယ်ရတယ်ရှင်၊ ခစ်...ခစ်”

အရေးထဲ ငှက်ကိုပြင်ပေးသည့် အခြောက် မိတ်ကပ်ဆရာက တစ်မျိုး။

“နှုတ်ခမ်းကြီးက လှလိုက်တာဟယ်”

“ဟေ့...ဟေ့ တော်ပြီနော်၊ ငါ့ကို နောက်ထပ်မထိနဲ့၊ ဟိတ်ကောင် ဒေဝါ၊ လာ...လာ ဒီကအပြန်ဆုံးသွားမှဖြစ်မယ်”

“နောက်လည်းလာဦးနော်”

ငှက်နဲ့ဒေဝါ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အချိန်အထိ နောက်က လိုက်အော်နေတုန်း။

ငှက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြန်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်း...လုံးရာကပြားဆိုတာ ဒါနေမှာ။ မာမိတွေအစွမ်းနဲ့ ငှက်တစ်ကိုယ်လုံး တင်းကြပ်ကာ အသက်ရှူမဝ။ ဒီကြားထဲ မျက်တောင်တု၊ ဆံပင်အတုတွေနဲ့ မိတ်ကပ်မျက်နှာ စေးကပ်ကပ် ကြီးနှင့် ဘာပုံဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ဒေဝါက အကြံနှင့် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များ ကြိုဝယ်ထား၍ အဆင်ပြေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကသစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် ငါဒီလိုဖြစ်ရတာကွ၊ တကယ်ဆို”

“အရေးထဲ မင်းက တစ်မျိုး၊ ဘွားပေးစားတဲ့ မိန်းမကို ငါလုံးဝမယူချင်ဘူးကွ သိလား”

ဒေဝါ စိတ်ပျက်သံကြီးနှင့် ထအော်တော့ ငှက် ပါးစပ် ပိတ်သွားကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အေးပါကွာ၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကသစ်ကို ဒေါသဖြစ်သွားမိလို့ပါ”

“ဟိုရောက်ရင် ဘွားရှေ့မှာ ငါတို့ အလိမ်အညာတွေ ပေါ်လို့မဖြစ်ဘူးနော် ငှက်၊ ဘွားက သိပ်အကင်းပါးတာကွ”

“ငါသိပါတယ်ကွ၊ မင်းကလဲ”

“ဟိတ်ကောင်...အခုထဲက မင်းရဲ့ အဲဒီအပြောအဆိုကြီး ကို ဆင်ခြင်ထား၊ ဘာ ငါသိပါတယ်လဲ”

“အဟင့်...ဟင့်၊ သက်သိပါတယ်လို့ဆိုနေ”

“ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နွဲ့နေလိုက်တာကွာ၊ အသံကြားတာနဲ့ ထကန်ချင်စရာ”

ငှက်က တကယ့်မိန်းကလေးလို ခွဲနဲ့မူပိုပြတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒေဝါမျက်လုံးထဲမှာ ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ။ ငှက် မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေ၏။

ငှက်နေရာမှာ ရွေးသာဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်း လိုက်မလဲ။ ဒေဝါစိတ်ထဲ ရွေးကို တမ်းတမ်းတတ သတိရသွား နိုက်မှာ...

“ဟင့်...သူနော်၊ ဟိုရောက်ရင် သူများကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြော သိလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ဒေါသဖြစ်သည့်ကြားမှ ဒေဝါ ရယ်မိသည်။ အခုအခြေ
အနေမှာ ငှက်သာမကယ်ရင် သူ့အဖြစ်က မလွယ်။ ကားကို ဒေဝါ
အိမ်ရှေ့ ရပ်လိုက်တာနှင့် ပြတင်းမှ ရပ်နေသောဘွားကို တွေ့လိုက်
ရ၍ ဒေဝါက ငှက်ခါးကို ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့် လှမ်းဖက်လိုက်
၏။

“ဟိတ်ကောင် သိပ်မဖက်နဲ့ကွ၊ ငါ့ခါးယားတယ်”

“အရေးထဲမှာကွာ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါကွ”

ဒေဝါက သူ့ခါးကို လာဖက်၍ ငှက်မျက်နှာကြီး အပိုး
မကျိုး ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေ၏။

“မောင်နော်...သူသိပ်ဆိုးတယ် သိလား”

“အဟစ်...ဟစ်”

ငှက်က တကယ်ရယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဘာလို့ရယ်ရတာလဲကွ၊ မင်းကိုယ်မင်း
မိန်းမဆိုတာလည်း သတိရဦး”

ဒေဝါက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဆူရင်း ဘွားကို လက်လှမ်းပြ
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ
ဝေလျက် ဘွားက ဒေဝါတို့ကို လက်ပြန်ပြသည်။

“တွေ့လား၊ အခုထဲက ဘွားက ငါ့ကို သဘောကျနေပြီ
ကွ ဒေဝါ”

“ရှား...တိုးတိုး၊ မင်းအသံကြီး သူများတွေ ကြားကုန်
မယ်၊ လာ...လာ”

“သူများက စေတနာနဲ့ဟာကို၊ အဟင့်...ဟင့်”

တောက်...ဒီကောင် ငှက်တော့၊ နေဦး ဘွားပြန်မှ
ခြေထောက်နဲ့ နာနာကန်ပစ်မယ်ဟု ဒေဝါစိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်
သည်။

“ဘွား...ဒီမှာလေ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ”

ငှက်လက်ကိုဆွဲ၍ ဒေဝါ ဘွားရှေ့ ရဲရဲရပ်ရပ်တော့
ဘွားက ထိုင်ရာမှထကာ ငှက်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သေချာကြည့်
သည်။ ဘွားအကြည့်ကြောင့် ငှက်က မလုံမလဲဖြစ်ကာ မျက်လွှာ
ချထားရင်း လက်က အငြိမ်မနေဘဲ ဒေဝါကို လှမ်းကုတ်သည်။
ဒေဝါက ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အချက်ပြလိုက်၏။

“အင်း...မြေးချစ်သူက ချောတော့ အတော်ချောသားပဲ၊

ဒါနဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ့”

ငှက်က ဖျတ်ခနဲ ဒေဝါမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘွားဘက်

www.burmeseclassic.com

ပြုံးပြုံးလေး လှည့်လိုက်၏။

“သမီးနာမည်က ငှက်...ငှက်...အား”

“ဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ့”

သက်နာမည်မေးပြီး ငှက်နာမည်ပြောလိုက်သော ငှက်လက်ကို ဒေဝါက တအားဆွဲညှစ်ပစ်လိုက်၍ ငှက်မျက်နှာ ရှုံ့မဲသွားလျက် ပြောလက်စ စကားတစ်ဝက်နှင့် ရပ်သွားကာ ဘွားကို ရယ်ပြလိုက်၏။

“ဟိုလေ ဘွား၊ သက်နာမည်က သက်ပါရှင့်၊ ဟုတ်တယ်နော် မောင်”

“အေး...အေး မြေးရဲ့ချစ်သူဆိုတော့ ဘွားက ခေါ်ကြည့်ရတာပေါ့၊ မြေးမလေးက လှပါတယ်၊ မိဘများကရော ဘာလုပ်ကြလဲ”

“ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားပါတယ် ဘွား၊ ခုလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားနေပါတယ်”

ဒါက အမှန်တရားမို့ ငှက်အတွက် ပြဿနာမရှိ။ ဘွားခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျေနပ်သွားပုံရ၏။

“အင်း...မျိုးရိုးလေးကလည်း မဆိုးရှာပါဘူး၊ ဘွားက

မြေးကို အိမ်ထောင်ပြုပေးချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ခုလို သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတော့လည်း ဘွား သဘောတူရမှာပေါ့လေ”

“ကဲ...သမီး မိဘများပြန်လာရင် ဘွား လာစေစပ်ပေးမယ့်အကြောင်း ကြံပြောထားလိုက်ပါကွယ်၊ မြေးမလေးမိဘတွေက ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မလဲ”

“ဟိုမှာ ကြာဦးမှာ ဘွား”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲကွဲ့”

“တစ်လ”

“တစ်နှစ်”

ငှက်က အလန်တကြားနှင့် ဒေဝါကို တံတောင်နှင့် တွတ်လိုက်၏။ ဘွားပုံစံက နေရာတကာ ပြတ်သားတိကျမည့်ဟန်မို့ ရေရှည်မှာ ညာဖို့မလွယ်။

“ဘယ်လိုလဲကွဲ့၊ တစ်ယောက်က တစ်လ၊ တစ်ယောက်က တစ်နှစ်”

“ဟို...အဲဒါက မောင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ ဘွား၊ သက်က မှားသွားလို့ပါ၊ မာမိတို့က ကြာဦးမှာဆိုတော့လေ အဟစ်ဟစ်”

ငှက်က ဘွားရှေ့မှာ အကယ်ဒမီတွေ လုပ်ပြနေ၏။

“အေးကွယ်...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ လောလောဆယ် တော့ ဘွားက ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊ မိုးကုတ်ကို ပြန်ရဦး မယ်၊ သမီးမိဘများ ပြန်လာရင် ဘွားဆီ လှမ်းဆက်လိုက် ဟုတ်လား”

“ဟာ...အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းတယ် ဘွား”

ဒေဝါက ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် ပြဿနာက ဘွား မိုးကုတ်ပြန်သွားဖို့ ပင်။ ငှက်က ရှက်သလိုဟန်နှင့် ခေါင်းငုံ့ပြီးနေ၍ ဘွားအတွက် သဘောကျစရာ ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ...ကဲ ဒါဆို သံရုံးကို ငှားထားတဲ့အိမ်ကို သားတို့ အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့မယ်၊ ငှားထားတဲ့လကလည်း မနက်ဖြန် ဆို ပြည့်ပြီဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ဖယ်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

“အိမ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကိုတော့ ဘွားမိတ်ဆွေတွေကိုပဲ မှာခဲ့ပါ့မယ်၊ သားနဲ့သမီးက နောက်မှ လိုအပ် တာတွေ ထည့်ပေါ့”

ဘွားက တစ်ခါတည်း စီစဉ်နေတာမို့ ဒေဝါ မသိမသာ

ခေါင်းကုတ်မိ၏။

“ဒါနဲ့ ဘွားက ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက် နေမယ်၊ အိမ်ကိစ္စရှင်းပြီးရင် ပြန်မယ်”

“ဟာ...ဘွားကလည်း ဒီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်လ လောက် မနေတော့ဘူးလား”

ဒေဝါ ဟန်လုပ်ကာ တားလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက ဘွားကို ပြန်စေချင်လှပြီ။ ငှက်ကလည်း ဒေဝါလေသံကိုလိုက်ကာ

“ဟုတ်သားပဲ ဘွားရဲ့၊ ရောက်တုန်းနေပါဦးလား”

“အဟင်း...ဟင်း ဘွားက ရန်ကုန်ကို မကြာခဏရောက် ပါတယ်ကွယ်၊ သမီးတို့ မင်္ဂလာပြုကြမှ အေးအေးဆေးဆေး နေပါ့ မယ်”

“ကဲ...ကဲ သမီးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ၊

ဘွား ခရီးပန်းလာလို့ အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆို...ကျွန်တော်...အဟိ သမီးလည်း ပြန်တော့မယ်

လေ ဘွား၊ အိမ်မှာ ဒက်ဒီမရှိတော့ သ...သမီးပဲ အိမ်စောင့်လုပ် နေရတာ”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ကဲ ဒေဝါ သမီးကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဘွား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုတာမို့ ဒေဝါနှင့် ငှက်ဝမ်းသာသွား၏။ ဒေဝါ ခပ်သွက်သွက်လက်လက်ပင်...

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ သက်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို သမီး ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် ဘွား”

“အေး...အေး”

ဘွားကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ငှက်တို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အောက်ကို ဆင်းလာသော ဒေဝါနှင့်ငှက်တို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့သွားကြတာက ပဲခူးမှ ပြန်လာသော ရွေးနှင့် မေညိုပင်။

“ဟင်...ညို”

“အယ်...ရှင်...ရှင်...ဟင် ငှက်”

လှေကားမှာ အတက်အဆင်း ဆုံကြတာမို့ ဒေဝါနှင့်အတူ ဆင်းလာသော မိန်းကလေးလိုဝတ်ထားသော ငှက်ကို ရုတ်တရက် ရွေးနှင့်မေညိုက မမှတ်မိပါ။ ငှက် နှုတ်ဆက်လိုက်မှ မေညိုနှင့်ရွေး အံ့ဩနေရာမှ မှတ်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မေညိုမှာလည်း ကိုယ့်

ချစ်သူကိုယ်တိုင် ယောက်ျားစင်စစ်က မိန်းမကြီး ဖြစ်သွားသည်ဆို တော့ မယုံနိုင်။

ငှက်တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေ၏။

“ဒါ...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ငှက်ရယ်”

မေညိုမေးမှ ငှက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ရွေးတို့ကို ရှက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒေဝါမှာ ဒီအချိန် ရွေးတို့နှင့် လာတွေ့ရတာကို မကြိုက်အောင် မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။

ကျွတ်...ငှက်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိစ္စ သွားနှုတ်ဆက်ရတယ်မသိ။ သူတို့လျှို့ဝှက်ချက် ဘွားထံ တစ်ခုခုပေါက်ကြားသွားမှဖြင့် ဒုက္ခ။

“ဟို...ဟိုလေ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ပျင်းတာနဲ့ အပျော်ကစားကြတာ”

“ဟင်...ကစားတာလဲ ဒီပုံကြီးနဲ့ အပြင်ထွက် ကစားမလို့လား”

မေညိုက မသင်္ကာသလိုနှင့် မေးလိုက်သည်။

ဒေဝါ မျက်မှောင် မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေပြီ။

“ဟိုကွာ...ဟို၊ ဒီ...ဒီကောင် ဒေဝါနဲ့ လောင်းယားတာ တို့ မိန်းကလေးလိုဝတ်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့ရင် ဒေဝါက ကြိုက်တာ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုလို့ မမညိုရဲ့”

“အော်...အော်”

ကြိုကြိုဖန်ဖန် စိတ်ကူးတတ်သော ဒေဝါကို မေညို မယ် မသာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ဒေဝါမှာလည်း ငှက်အဖြေကောင်၊ သွားကမ္ဘီ သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်၏။

“ငှက်...ကြာတယ်ကွာ၊ လာ သွားရအောင်”

“အေးပါ... မေညို ကိုယ်သွားပြီနော်၊ ရွေး ကျွန်တော် တို့ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ကောင်းပါပြီရင်”

ရွေး ခေါင်းညိတ်ရင်း မသိမသာ ပန်းလေးတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိ၏။

“အော်...ငှက်ရေ၊ ဂသစ်ကို ပြောလိုက်ပါဦး၊ မေညို”

တို့ ပြန်ရောက်နေပြီလို့”

“ကောင်းပြီ မေညို”

စိတ်မရှည်သော ဒေဝါက ငှက်ကို လည်ကုတ်မှ ဆွဲမူ။

လာခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင်...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ”

“ဘာဖြည်းဖြည်းလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းဟာလေးတွေကြောင့် ဘွား ကြားသွားသိသွားရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“အေး...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ကဲ ကဲ လစ်ကြစို့”

နှစ်ယောက်သား အမြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သည်စဉ် မေညို က...

“ငှက်တို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု မဟုတ်ဟာ လုပ်နေတဲ့ ပုံပဲကွ၊ ပုံစံတွေက မရိုးဘူး ရွေး”

“ဟုတ်တယ် မေညို၊ ဒေဝါဆိုတဲ့လူကလည်း ရွေးတို့နဲ့ စကားပြောနေတာကိုပဲ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ဘာတွေကြုံစည် နေလဲမသိဘူး”

“ဒီကိစ္စ ကသစ်တော့ သိမှာပဲ၊ ညနေတွေမှ မေးကြည့်ရ မယ် ရွေး”

“ရွေးကတော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မေညိုဘာသာ မေးပေါ့”

“မေညိုကတော့ မေးမှာပဲ၊ ဒါမှ သူတို့အကြံကို သိမှာ”

ဒေါက်ကို နှုတ်ဖျားက ဘယ်လောက် မုန်းတယ်ဆိုပေမယ့် ဒေါက် လှုပ်ရှားသမျှကိုတော့ ရွေး တိတ်တဆိတ် စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်ကြည့်ချင်နေတာ ဘာကြောင့်မုန်းမသိ။

“ဘယ်နှယ်လဲဟေ့...အိုကေရဲ့လား”

ငှက်နှင့်ဒေါက်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ကသစ်က ပြုံးပြုံးကြို မေးလာ၍ ဒေါက် လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ ငှက်ကတော့ ကသစ်ကို မကျေနပ်။

“မင်းကြောင့် ငါ့ပါ ဒုက္ခရောက်ရတာကွ၊ အရေးဆို မင်းဖုန်းက ဘာလို့ပိတ်ထားရတာလဲ”

“ဘက်ထရီကုန်နေတာကွ၊ မင်းလည်း ဘော်ဘော်လှတာ ပဲ ငှက်၊ ဟဲ...ဟဲ”

ငှက်က ကသစ်ကို တိုးတိုးဆဲရင်း တစ်ချိန်လုံး စိတ်ရှုပ်မှ သမျှ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ လွှင့်ပစ်လိုက် ၍ ငှက်ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည်သာ ကျန်ခဲ့ ၏။

“အင်း...မင်းကူညီလိုက်လို့ ပြဿနာတစ်ခုတော့ အေးသွားပြီ ငှက်၊ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“မင်း ကျေးဇူးတင်တာ နောက်ထား၊ မေညိုတော့ ဒီအဝတ်အစားတွေနဲ့ ငါ့ကိုမြင်သွားတာ အထင်သေးမှာသေချာ တယ်”

“နောက်တော့ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်ပေါ့ကွ၊ ဒါဆို ရှင်းနေတာပဲ”

ဒေါက်က ဝင်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူ့ကို ရွေး ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေကို သဘောမကျ။ ရွေးစိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တို့ကို အထင် မြင်သေးနေကြောင်း သူ့အကြည့်တွေက ဖော်ပြနေ၏။

ငှက်၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ကို ကြည့်ကာ ဒေါက် သနားသွားသည်။ ဟုတ်တာပေါ့ ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရှေ့ ဆိုတော့ ငှက် ရှက်သွားရှာမည်။

“ကဲပါကွာ...ဒီကိစ္စ ငါ့တာဝန်ထားပါ၊ မေညိုကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

“မင်းရှင်းမှ ပိုရှုပ်သွားဦးမယ်နော် ဒေါက်”
ကသစ်က သတိပေးတော့ ဒေါက် ပခုံးဆတ်ဆတ် ကွန့်လိုက် ၏။ ငှက်က စိုးရိမ်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်၊ ကြည့်လည်းလုပ်နော်”

“အေးပါကွာ၊ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ မင်းအတွက်
စိတ်လျော့ထားပါ့မယ်”

“ဒါပေါ့ ဒေဝါရ”

ငှက် မျက်နှာပြုံးသွားသည်။ မေညိုကို ငှက် တကယ်
ချစ်နေတာ သိလိုက်ရတော့ ဒေဝါအကြည့်တွေက ကသစ်ထံ
ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။ ကသစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရွေးကို တကယ်
ချစ်နေမှဖြစ်။

အခန်း (၁၅)

“မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီပေါ့ ဟုတ်လား ဒေဝါ၊ ငါက
တော့ ငါ့မြေးလေး ချစ်သူရနေပြီဆိုတာ တကယ်မှတ်လို့၊ ကြည့်စမ်း
ခုတော့ ဘွားအေကိုပဲ ပြန်လိမ့်ရတယ်လို့”

ဘွားရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ဒေဝါမှာ ဘွား စိတ်ဆိုးဒေါသ
ဖြစ်နေတာကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောရဲ။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ရေငုံ
နှုတ်ပိတ်ရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီသတင်း ဘွားဆီကို ဘယ်သူပြော
၍ ဘယ်လိုပေါက်ကြားသွားလဲဆိုတာကို သိချင်နေသည်။ ဒါ
ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။ ဘာကိစ္စ ဒီအကြောင်းတွေ ဘွားကို သွား
ပြောရတာလဲ။

“ငှက်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လူကြီးသူမကို မရိုမသေ့နဲ့ ငါ့ကိုရောပြီး လာလိမ်တယ်”

“ဟာ...ဘွား၊ ငှက်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ ငှက်က ကျွန်တော်အကူအညီတောင်းလို့ သူလုပ်ပေးတာပါ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဘက်မှ ဒေဝါ ကာကွယ်လိုက်၏။

“အေး...မင်းတို့ လူကြီးကို ဒီလိုပိုင်းလိမ်တာ ကောင်း သလား၊ မဖြစ်ဘူး မင်းကို ခုပဲ တွယ်တာနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့မယ်”

“တွယ်တာကို မယူပါရစေနဲ့ ဘွားရယ်”

“ဒါဆို ရတနာလေးဆိုရင်ရော”

ဘွားက နာမည်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တန်းစီရွတ်ပြနေ၍ နောက်ဆုံး နာမည်တစ်ခုကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

မိုးကုတ်က ဘွားယူလာသည့် မာစီးဒီးကားဖြင့် ထရီဇာတို့ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒါပဲနော်...ဟိုရောက်ရင် ထရီဇာလေးကို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပါ၊ ကြားလား”

“ကြားပါတယ် ဘွားရာ”

“ဟွန်း...ပြောလိုက်ရင်ဒါပဲ၊ ပြီးမှ ပြန်မပြောနားမထောင်

လုပ်တာ”

ကားပေါ်မှာ ဘွားက သတိပေးနေသည်။ ဒေဝါမှာ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်သည့်ကြားမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“ဘွားကို ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းပန်ထားမယ်နော်၊ ထရီဇာနဲ့ကိစ္စကို ချက်ချင်း မစီစဉ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆွေးနွေးပါရစေဦး”

“အေးလေ...လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မင်းမငြင်းဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

ဒေဝါ အသံတိတ်၍ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းနေ လိုက်၏။

ဒေဝါစိတ်ထဲမှာ ထရီဇာမျက်နှာအစား ရွေးမျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ဟင်း...ငါ ဘာလို့ သူ့ကို သတိရနေတာပါလိမ့်။ ထရီဇာ တို့အိမ်ရောက်တော့ အခန့်သင့်ပင် ထရီဇာနှင့် တွေ့ရ၏။ ညိုညို စိုစိုနှင့် ချောပါသည်။ လှပသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွေးအလှကိုတော့ လိုက်၍မရှိပါ။ ဒေဝါ အခုမှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထရီဇာမိဘ တွေက ဘွားနှင့်ဒေဝါကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုကြသည်။

“လာမယ်ဆို အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့ မမရယ်၊ ကျွန်မတို့ လာကြိုမှာပေါ့”

“အေးကွယ်...အချိန်မရတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာရတာ၊ သမီးထရီဇာက တစ်နေ့တခြား ပိုလှလာတယ်ကွယ်”

ထရီဇာ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပြုံးနေသည်။ ဒေဝါကတော့ ဘယ်သူမှမကြည့်ဘဲ မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည်။

“မြေးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ ခုခေတ်ကလေးတွေ များ ပြောရဆိုရ တယ်ခက်တာပဲ၊ ထရီဇာဆီ သွားပါဆိုတော့ အချိန်မရသလေး ဘာလေးနဲ့၊ ခုတစ်ခါတည်း ကိုယ်ရောက်တုန်း ခေါ်ခဲ့ရတာကွဲ့”

“ယောက်ျားလေးဆိုတော့ လမ်းကလည်း အများသား မဟုတ်လား မမရဲ့၊ သားလိပ်စာ မသိလို့ပါ၊ မဟုတ်ရင် သမီးကို သွားတွေ့နိုင်ပါတယ်”

မိုးကုတ်မှ ကျောက်တွင်းသူဌေးမကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမို့ ထရီဇာ့မိဘတွေက ဒေဝါကို လက်လွှတ်မခံချင်ကြပါ။

“အိုကွယ်...လိပ်စာပေးဖို့ကလည်း မမက မေ့နေတယ် မဟုတ်လားကွဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတွေ့ပြီပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊

ကဲ ထရီဇာ၊ သမီးအစ်ကိုကို ခြံထဲလိုက်ပြလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွား”

ဘွားကတော့ လုပ်ပြီ။ လူငယ်ချင်း ဆွေးနွေးချင်သည်ဆို ဤ ထရီဇာနှင့် တမင်ဖယ်ထုတ်လိုက်တာ ဒေဝါမသိဘဲ နေမလား။

“လာ...ကိုဒေဝါ”

တာဝန်အရဟန်ဖြင့် ထရီဇာက ဒေဝါကို ခြံထဲခေါ်၏။ ထရီဇာနောက်မှ လိုက်သွားရင်း သက်မထပ်ဖြစ်ဖို့ အရေးအတွက် ဘယ်ကစပြီး ပြောရမလဲဟု ဒေဝါ စဉ်းစားရကြပ်နေသည်။ ထရီဇာ တို့ကလည်း သူဌေးတွေ။ လူချမ်းသာတွေ။ ဒေဝါနှင့် လက်မထပ် ဖြစ်လည်း တခြားသူနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ခြံထဲရောက်တော့ ခုံတန်းလျားဖြူဖြူလေးတွေ ဝင်ထိုင်ရင်း ထရီဇာ စကားစပြော၏။

“ဟိုတလောက ကိုဒေဝါကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား...ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ဟိုတယ်မှာလေ”

“ဪ...ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားတာ၊ ဒါနဲ့ ထရီဇာက ကိုယ့်ကိုသိတယ်နော်”

“ဘွားက ဓာတ်ပုံပေးထားတာလေ”

“ဪ”

ဒေဝါ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုဒေဝါ မိတ်ဆွေက အတော်ချောတယ်နော်၊ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရွေးတဲ့”

“ဪ...ဪ”

ဘာကြောင့် ဒေဝါနှုတ်ဖျားမှ ရွေးအမည် ပြောလိုက်မိမှန်း မသိ။ ရွေးသိလျှင် စိတ်ဆိုးလိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

“ကျွန်မတို့ကို လူကြီးချင်းသဘောတူနေတယ်ဆိုတာ ကိုဒေဝါ သိရောပေါ့၊ ဒီအတွက် ကိုဒေဝါ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဒေဝါမှာ ချစ်သူရှိနေတာ သိသော ထရီဇာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးသည်။ သည်တော့ ဒေဝါကလည်း ပွင့်လင်းရပြီ။

“ကျွန်တော့်သဘောထက် ထရီဇာသဘောကရော၊ ထရီဇာမှာ ချစ်သူရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“သေချာတာပေါ့၊ ကိုဒေဝါမှာလည်း ချစ်သူရှိတာပဲ”

မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ငြင်းလိုက်ကြရအောင်”

“ခုချက်ချင်းငြင်းတာထက် အနီးကပ်မှငြင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း...ဒါလည်းကောင်းတာပဲ”

“ဒါဆို အိမ်ထဲသွားစို့ ကိုဒေဝါ”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲရောက်တော့ လူကြီးတွေစကားပိုင်းက အတော်စည်နေပြီ။ သူတို့ကိုမြင်သွားတော့ စကားပိုင်းတိတ်ဆိတ်သွားလျက် အကဲခတ်ကြ၏။

“ထရီဇာတို့ ယန်းခြံက ယန်းပင်တွေ သိပ်စုံတာပဲဗျာ၊ နောက် ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဒေဝါ အပြောကြောင့် ဘွား သဘောကျသွားသည်။

“အေး...အေး ကိုယ့်မိတ်ဆွေအိမ်ဆိုတာ ဒီလိုအမြဲတမ်း ဝင်ထွက်နေရတယ်ကွဲ့၊ သမီးကိုလည်း သားလိပ်စာပေးထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွား”

ဒေဝါ လိမ္မာနေတာကြောင့် လူကြီးတွေ မျက်နှာပြုံးသွားကြသည်။ ထိုနေ့က ဒေဝါတို့မြေးအဘွား ထရီဇာတို့အိမ်က ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လာကြ၏။

“ထရီဇာလေးကို သဘောကျရဲ့လား မြေး”

“မဆိုးပါဘူး ဘွား”

“အေး... နောက်တော့လည်း သူ့ဘာသာ ပြေလည်သွားမှာပါကွယ်”

ဘွား ပြောပြတဲ့ ပြေလည်မှုကတော့ ထရီဇာနှင့် စောစီးစွာ လမ်းခွဲကြခြင်းဟု ထင်၏။ မချစ်တဲ့လူနှစ်ယောက်ကို လူကြီးတွေက အတင်း ဘာကြောင့် လက်ထပ်ပေးချင်ရတာပါလိမ့်။

မိုးကုတ်မှ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စနှင့် ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ နောက်နေ့တွင် ဘွား ချက်ချင်းပြန်သွား၏။ ဘွား ပြန်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသူက ဒေဝါ။ ဘွားရှိလျှင် ထရီဇာနှင့်ကိစ္စစီစဉ်လိုက်မှာကို သူ အချိန်မရွေး စိုးရိမ်နေ၏။

“မင်းနဲ့ငှက်အကြောင်းကို သတင်းပေးလိုက်တာ ဘယ်သူထင်လဲ”

ကသစ်အမေးကြောင့် ဒေဝါ မျက်မှောင်တွန့်သွား၏။

သည်ကိစ္စကို ဒေဝါ သိချင်နေတာကြာပြီ။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူသတင်းပေးလိုက်တာလဲကသစ်”

“အဟား... ငါပြောရင် မင်း စိတ်မဆိုးရဘူးနော် ဒေဝါ၊ ဒီသတင်းကိုပေးလိုက်တာ တခြားသူမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရွေးပဲ”

“သူနဲ့ဒီကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့ သူက ဒီအကြောင်းပြောလိုက်ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ မင်းကို သူမုန်းလို့ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းအဘွားကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တာတဲ့”

“တောက်... ဒါ ငါ့ကို တမင်ချောက်တွန်းတာပဲ”

“အခု သူလုပ်လို့ ငါ့အဘွားက ထရီဇာနဲ့ ငါ့ကို ပေးစားတော့မယ်”

ဒေဝါ တကယ်ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ငှက်ကို မိန်းကလေးအသွင်ဖြင့် ဘွား ယုံပြီးသားကိစ္စ။ အခုတော့ ရွေးကြောင့် သူ့အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်ရုံသာမက သူမယူချင်သည့် မိန်းမကိုပါ လက်ထပ်ယူရမည်ကိန်း ဆိုက်နေသည်။ ဒေဝါဆိုတာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကြည့်ရတာမဟုတ်။ ဒါက

သိရက်နဲ့ ရွေးက တမင်လုပ်သည်ဆိုပါလား။

“တောက်”

“ကဲပါကွာ စိတ်တိုမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခုတော့လည်း အားလုံး အမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဘာအမှန်အတိုင်းလဲ ကသစ်၊ ငါ ထရီဇာကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူးကွ၊ ထရီဇာမှ မဟုတ်ဘူး ငါ့ဘဝ ငါ့နှလုံးသား ကို ဘယ်မိန်းမကိုမှ မပေးချင်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ငှက်ကိစ္စက ကြာကြာဖုံးထားလို့မှ မရတာ”

“တော်စမ်းကွာ၊ ဒီကိစ္စ ဘွား သိကာမှသိရော သူပါစရာ မလိုပါဘူး၊ တောက် သူ့ကို ခု သွားတွေ့မယ်”

“ဟိတ်ကောင်...ဒေဝါ၊ ဒေဝါ နေဦးလေ”

ကသစ် လှမ်းတားပေမယ့် ဒေဝါ လှည့်မကြည့်။ ရွေးရဲ့ အခန်းတံခါးဘဲလ် နှိပ်လိုက်၏။ မေညိုနှင့် စကားပြောနေသော ရွေးမှာ တံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ရှင် ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းနဲ့ ရှင်းစရာကိစ္စရှိလို့”

“ဘာရှင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှရှင်းစရာမရှိဘူး”

“ဟွန်း...မင်းမှာမရှိပေမယ့် ငါ့မှာရှိတယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး မင်း ဘာကိစ္စ ငါ့အဘွားကို ငှက်နဲ့ငါ့ကိစ္စ သွားပြောရတာလဲ”

“ဪ...ဒါလား”

ရွေးက လက်နှစ်ဖက် ခပ်တင်းတင်းပိုက်ကာ မထိတရီ ဟန်နှင့် ဒေဝါကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါကရှင်းပါတယ်၊ ဘွားလို သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်ကို မြေးဖြစ်သူက လိမ်ညာနေတာ မကြည့်ရက်လို့”

“ဘာကွ...နေပါဦး၊ အဲဒီလို မကြည့်ချင်ရအောင် ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တယ်လို့လည်း မပြောပါဘူး၊ ကျွန်မရှေ့မှာ လိမ်ညာနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ထုတ်ရမှာ ကျွန်မ တာဝန်ပဲ”

“ဟင်...မင်း...မင်း”

ဒေဝါမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားစဉ် ကသစ် ရောက်လာကာ...

“ဒေဝါ...လာပါကွာ၊ စိတ်လျော့လိုက်စမ်းပါ”

မေညိုကလည်း ရွေးကို လာဆွဲ၏။

“ရွေး...တော်ပါတော့ကွာ၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ”

“ဟင်း...ဖယ်စမ်းပါ မေညို၊ သူက စလာလို့ ဒီကပြောရတာ”

“မင်းနော် ပြောင်းပြန်မပြောနဲ့၊ ကျုပ်ကိစ္စကို မင်းဝင်ပါတာ”

“ဒီတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ကျွတ်...တောက်၊ မင်းကွာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလောက် အမှန်တရား ဖော်ထုတ်ချင်တဲ့ မင်းအတွက် မင်းလူ ဒယ်နီကိုလည်း ကျုပ် အမှန်အတိုင်း သွားပြောရမှာပေါ့”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ရွေး ဆွေဆွေခန့်သွား၏။ ဒါကို ဒေဝါက အရသာရှိရှိကြည့်ပြီး အနိုင်ပိုင်းကာ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအယာဖြင့် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

“တောက်...ယောက်ျားတန်မဲ့ ကလဲ့စားချေချင်တဲ့လူ၊ အလကားလူ”

ရွေးထံမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်သံကို ဒေဝါ မကြားဟန်နဲ့

သီချင်းသံ အကျယ်ကြီးဖွင့်လိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သီချင်းသံ လွှမ်းသွားသည်။

“ရွေးရယ်...ကိုယ့်မှာ ရွေးချစ်သူ တကယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ရင်ပူခဲ့ရတာ၊ ခုမှ ရင်ထဲအေးသွားရတယ်ကွာ”

ဒေဝါ၏ ကလဲ့စားချေမှုက မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ နောက်နေ့ ရွေး သင်တန်းဆင်းချိန်မှာ ဒယ်နီရောက်လာပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

မေညိုက ငှက်နှင့်ထွက်သွား၍ ရွေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသော ရွေးကို ဒယ်နီက မနက်စာကျွေးရန် ဇွတ်ခေါ်သည်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။

လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာနှင့် ဟန်မပျက် ဒယ်နီကားနှင့် လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ရွေးရင်ထဲမှာ ဒေဝါကိုရော ဒယ်နီကိုပါ လုံးဝ မကျေနပ်။

“နေပါဦး၊ ရွေးမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလို့ ရှင်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

အဖြေတိကျစေရန်အတွက် ရွေး မေးလိုက်၏။ ဒယ်နီက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ပြုံးသည်။

www.burmeseclassic.com

“သတင်းပေးတဲ့လူက တခြားသူမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ရွေးချစ်သူပါလို့ ရွေး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ ဒေဝါဆိုတဲ့လူ”

“သူကပဲ ရွေး ဒီမှာ သင်တန်းတက်နေတာကို ဖုန်းဆက် ပြီး ပြောသွားတာ”

ရွေးရင်ထဲက ဒေါသစိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ ဒယ်နီကို ပြုံးပြ လိုက်၏။ ဒယ်နီက ကြမ်း၍မရမှန်း ရွေး သိသည်။ ဒီတော့ သူ့လက်က လွတ်ချင်ရင် လေပြေလေးနှင့်မှ ဖြစ်မည်။

“ဒယ်နီက သူပြောတာကို ယုံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ မောင်က ရွေးကိုစိတ်ဆိုးပြီး ရွှဲနေတာရှင့်၊ ရွေးတို့ ချင်း စိတ်ကောက်နေကြတာလေ”

“မယုံရင် သူ့ကိုပြန်မေးကြည့်ပါလား၊ အဟင်း...ဟင်း ဟင်း”

“ရွေး တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

ရွေးက ခပ်တည်တည်ပြောနေ၍ ဒယ်နီမှာ မယုံရမလို ယုံရမလိုဖြစ်နေ၏။

“ဒါဆို ဒီလူက ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာ

လဲ”

“စိတ်ဆိုးနေတာပါဆို...ဒယ်နီကလည်း”

ဒယ်နီ တစ်ချက်ငြိမ်သွားကာ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖွဖွချကာ...

“ရွေးသဘောကရော”

“ရွေးကတော့ မောင့်ကိုပဲချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်၊

ဒါနဲ့ ဒယ်နီမှာရော စိတ်ဝင်စားရမယ့် မိန်းကလေး ရှိတယ်မဟုတ် လား”

“အင်း...ခုတော့ ဝန်ခံရတော့မှာပေါ့၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်

စားတဲ့ မိန်းကလေးရှိပါတယ်”

“ဒါဆို လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့ကိစ္စကို ရွေးတို့ နှစ်ဦး

သဘောတူ ဖျက်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

ဒယ်နီက ရွေးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

“ရွေး တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“ဒါပေါ့၊ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့သာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရွေးက ဒီလိုဆန္ဒရှိမှတော့ လူကြီးတွေ

ကိစ္စကို ကိုယ်တို့ငြင်းရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ဒယ်နီ၊ ယူတကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဒယ်နီက အလွယ်တကူ လိုက်လျော၍ ရွေး ဝမ်းသာသွားသည်။

ကဲ...ဒေဝါ ရှင်ဘယ်လိုပဲ ရွေးကို ချောက်ချပေမယ့် ကံတရားက ကျွန်မဘက်မှာဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား။

ဒယ်နီနှင့်ရွေး လမ်းခွဲပြန်လာချိန် မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးသဲသဲ မဲမဲ ရွာချလိုက်သဖြင့် ရွေးတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတို့ဖြင့် စိုရွဲသွား၏။ ထီးမကိုင်တတ်သော ရွေးမှာ မိုးဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းခံလိုက်ရသည်။

ကျွတ်...ဒီနေ့မှပဲ ကားတွေက လာခဲလိုက်တာ။ ဒယ်နီ လိုက်ပို့မယ်ပြောတာကို လက်မခံခဲ့မိသည့်အတွက် ရွေး နောင်တ ရချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

အို...ဘာမှ နောင်တရစရာ မလိုပါဘူးလေ၊ မိုးမိလို့ ဖျားနာတာက အလွန်ဆုံးပေါ့။

ဒယ်နီနှင့် ဆက်ပြီး မပတ်သက်တာ ရွေးအတွက်

အကောင်းဆုံးဟု တွေးလိုက်ရင်း ဒီနေ့မှ ဘတ်စ်ကားတွေရော၊ တက္ကစီကားတွေပါ အလာကျနေသောအဖြစ်ကို ရွေး သတိထား လိုက်မိသည်။

မိုးက ဆက်လက်သည်းထန်လာ၏။ မိုးရေထဲမှာ ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားပေါ်မှာ ဒေဝါ။ ရွေးကို ကျော်လွန်သွားပြီးမှ ပြန်ကြွလာကာ ရွေးရှေ့မှာ သူ့ကားကို လာရပ်သည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဒယ်နီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်သော ရွေးမှာ ဒေဝါ အမေးကို ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးဖြေပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထား လိုက်၏။

ဒေဝါမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေသည့်ကြားမှ သဘာဝအလှကောက်ကြောင်းများနှင့် ရင်ဖိုစရာကောင်းနေသော ရွေးကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ခပ်တည်တည် တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ရင်း...

“ကျုပ် အကောင်းမေးနေတာဗျ”

“ခင်ဗျား အိမ်ပြန်မှာဆို ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်မှာ”

ဒေဝါ စကားအဆုံးမှာ ရွေးမျက်နှာလှလှလေးမှာ လှောင်ရိပ်လေး ပေါ်လာ၏။ အခုမှ စေတနာတွေ ထားပြနေလိုက်တာ။ အကြောင်းမသိရင် သူကပဲ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့။

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ဆို ဘယ်ကိုမှ မလိုက်ဘူး”

“မင်းကို ငါက စေတနာနဲ့ခေါ်တာ”

“ဘာစေတနာလဲ၊ ယောက်ျားချင်း အတင်းပြောပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချောက်ချတဲ့ စေတနာလား”

“အလကားယောက်ျားတွေ ပြောတော့ဖြင့် အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်လေး ဘာလေးနဲ့၊ သဘောထားကြီးချင်ဟန် ဆောင်ချင်ကြသေးတာ၊ မိန်းမနဲ့အပြိုင် ရန်ဖြစ်ချင်နေမှတော့”

“ဟေ့...မင်း တော်တော့နော်”

“မတော်ဘူးရှင်၊ အဖြစ်မှန်ကို ပြောနေတာ”

ရွေးက တင်းနေ၍ ဒေဝါ စိတ်ဆိုးသွား၏။

မိုးရေစိုရွဲနေသော ရွေးကို ကားမှတ်တိုင်မှာ တွေ့၍ သနားပြီး သွားပတ်သက်မိတာကိုက သူ့အမှားဟု တွေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မင်းပဲလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှ ကောင်းတာကွ၊ နားလည်လား”

ဒေါသနှင့် ကားကို ဝေါခနဲကွေ့ကာ ထိုနေရာမှ အရှိန်ဖြင့် တအားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မိုးရေစိုလို့ ချမ်းနေရတဲ့အထဲ ဒေဝါ လုပ်သွားပုံကြောင့် ရွေး အံလေးတင်းတင်းကြိတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တောက်...ဒီလိုအချိန်မှာ ဒင်းနဲ့လာတွေ့ရတယ်လို့။

ရွေး စိတ်နှာနှာလေးတွေ့ရင်း ကားတစ်စီးလာနေသောကြောင့် ခပ်မြန်မြန်လေး တားကာ တက်လိုက်၏။ ထိုနေ့မှစပြီး ရွေး ဖျားသည်။ အိမ်မှာရှိသည့်ဆေးကို သောက်ပေမယ့် အဖျားက မကျ။ ဆေးခန်းမသွားဘဲ ပေတေနေခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး လူတစ်ကိုယ်လုံး မဟန်နိုင်သလို ဖြစ်လာမှ ဆေးခန်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရွေး ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားသလို ဆေးခန်းပြဖို့ အချိန်လည်း နောက်ကျခဲ့သည့်အတွက် လှေကားကအဆင်းမှာပင် လူက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ နီးရာကို လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားသည့်အခိုက်မှာပဲ...

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့”

“ဝုန်း”

“ရွေး...ရွေး”

လှေကားကတက်လာသော ဒေဝါရှေ့မှာ ရွေးကိုယ်လေး လဲပြိုကျသွားတော့ ဒေဝါ ဘာမှစဉ်းစားမနေနိုင်ဘဲ သူမအခန်းရှေ့မှာ ပုံပုံလေး လဲကျသတိမေ့နေသည့် ရွေးကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူလိုက်သည်နှင့်...

“အား...တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက်ပူလို့ပါလား၊ ဆေးခန်းမသွားဘဲ ဒီအတိုင်း ပေနေတာထင်တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ရွေး...ဟေ့၊ သတိထားဦးလေ၊ ကိုယ်ခေါ်နေတာကြားရဲ့လား”

ရွေးက ဒေဝါရင်ခွင်ထဲမှာ အရပ်ကျိုးပြတ်။ သဲ့သဲ့ညည်းသံနှင့်အတူ ပြန်ငြိမ်သွား၍ ဒေဝါ လန့်သွား၏။

ရွေးထံမှ အခန်းတံခါးသော့ကို ရှာဖွင့်ပြီး ရွေးကို သူမအိပ်ရာမှာထားပြီး အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းကာ ရိပ်သာမှ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော အိမ်ရှင်အဘွားကြီးကို သွားခေါ်လိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ်...ဒေါ်ဒေါ်၊ ထပါဦး၊ အပေါ်မှာ ရွေးဖျားနေလို့”

ဒေဝါ တံခါးခေါက်နှိုးတာကြောင့် အိမ်ရှင် အဘွားက တံခါးဖွင့်၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အနွေးထည်ဝတ်ထား၍ ဖျားနေပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်တယ် လူလေး၊ ဘွားလည်း ဖျားနေတာကွဲ့”

“ဟို...ရွေး နေမကောင်းလို့ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ဆေးခန်းကို ပို့လိုက်လေကွယ်”

“ဘွားကိုယ်တိုင် ဖျားနေလို့ ဘာမှမလုပ်ချင်မရှားချင်ဘူးကွယ်၊ လူလေးပဲ ကူညီပေးလိုက်ပါ၊ ဘွားလည်း နားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

အိမ်ရှင်အဘွားက တံခါးပိတ်သွား၍ ဒေဝါ ချွေးယုံသွားသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားက ဒေဝါကို ရွေးကို ကူညီဖို့ပြောသွားသည်။ အပြောလွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့မှာက မလွယ်။ ရွေးနဲ့ဒေဝါက စကားပြော အဆင်ပြေကြတာမဟုတ်။ ဒီကြားထဲ ရွေးက အပျို။ သူက လူပျို။ ညကြီးအချိန်ကြမှ မေညိုကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ဖို့ကြတော့လည်း ဖုန်းနံပါတ်မသိ။ ငှက်ကတစ်ဆင့် လှမ်းပြောရင် ရပေမယ့် လာနိုင်ရင်တော်ပါသေးသည်။

မေညိုမလာနိုင်လျှင် ရွေးကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထား၍ မဖြစ်။

ဒေဝါပဲ အနီးကပ်ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးမယ့်သူ ရှိသဖြင့် သူတို့သတင်းကို အကျယ်တဝ့် ပေါက်ကြားသွားလျှင် မလွယ်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရွေးအခန်းထဲ ဒေဝါ ပြန်ရောက်လာပြီး ရွေးနုဖူးလေးကို စမ်းကြည့်သည်။

“ဟာ...ကိုယ်တွေ တအားပူနေတုန်းပဲ၊ ဆရာဝန်သွားပင့်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒေဝါဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ကားနှင့် အမျိုးသမီးဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပင့်လာခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်မမက ရွေးကို ဆေးထိုး၊ ဆေးပေးပြီး လူနာအဖျားကျအောင် ဂရုစိုက်ပြုစုပေးဖို့ မှာကြားကာ လိုက်၍မှတ်သားရ၏။

• ဒေဝါ ဆရာဝန်မမကို ပြန်ပို့ပေးပြီးတော့ မိုးကချုပ်နေပြီ။ ရွေးကလည်း အဖျားမကျသေး။ ဒေဝါစိတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက် ပူလောင်စိုးရိမ်နေတာလဲ။ ဒေဝါနဲ့ရွေးဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ တည့်ကြတဲ့သူတွေမဟုတ်။ လှပသော ရွေးမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ခွဲစိတ်ကြည့်ရင်း ရွေးပါးလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နမ်းဖူးတာ ပြန်အမှတ်ရလာတော့ ဒေဝါရင်ထဲ နွေးသွားသည်။

ခေါင်းမာသော ရွေးကို ဒေဝါ ဒေါသဖြစ်မိ၏။ မိုးရွာသည့် နေ့ထဲက သူခေါ်တာလိုက်လာလျှင် ဒီလို မိုးစိုနှင့် ဖျားနာမည်မဟုတ်။ ဖျားတော့လည်း ဆေးခန်းမပြဘဲ ပေတေနေ၍ ဤမျှ အဖျားကြီးသွားခြင်းဖြစ်မည်။ ဒီရက်အတွင်း အနွေးထည်တကားကားနှင့် သူမကို မြင်နေပေမယ့် ဤမျှဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

ဒေဝါ သူ့အခန်းကို မပြန်နိုင်တော့ဘဲ ရွေးအခန်းမှာနေပြီး ရွေးအဖျားကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ရင်း ရွေးနုဖူးပေါ် ရေဝတ်အုပ်ပေးလိုက်၊ ပြန်လဲလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည်။

ရွေးကတော့ သူမဖြစ်နေတာတွေကို ဘာမှမသိသလို သူမနားမှာနေပြီး သူမကို ပြုစုပေးနေသူမှာ သူမကြည့်မရအောင် မုန်းနေသော ဒေဝါဟုလည်းမသိ။ အဖျားက တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမကျ။ ရေဝတ်အုပ်တုန်း ခဏအေးပြီး ပြန်ပြန်တက်လာ၍ ဒေဝါရင်ထဲ ပူပြီးရင်း ပူနေ၏။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း သူ့လက်ထဲမှာများ ရွေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာဖြင့်ဆိုသည့် အတွေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒေဝါခေါင်းထဲ ရောက်လာမှန်းမသိ။

ရွေးရယ်။

မင်းနုကိုယ် ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် အခုလိုလာဆုံ
 နေရတာလဲ။ ရွေး၏ အဖျားတက်နေသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို
 စိုက်ကြည့်ရင်း ဒေဝါရင်တွေ ထူးဆန်းစွာ နွေးထွေးလှပတ်လာ
 တာ အချစ်ဆိုရင် သူ ရွေးကို ချစ်မိနေပြီပဲ။ အချစ်အကြောင်း
 တွေးမိတော့ ဒေဝါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩသွားသည်။ ရွေးကို သူ
 တကယ်ချစ်နေမိပါပြီ။ ဒါကို သူ့ကိုယ်သူမသိ။ အချစ်ဆိုသည့်အရာ
 က ဘယ်အချိန်က ဒေဝါနုလုံးသားထဲ ရောက်နေသည်မသိ။ ရွေးကို
 ပြုစုရင်း ညဉ့်နက်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

မနက်အလင်းရောင်က ရွေးအခန်းတွင်းသို့ နွေးထွေးစွာ
 ဖြာဆင်းကျလာသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရွေးက လေးလံ
 သော မျက်ဝန်းအနံ့ကို အားယူ၍ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစား
 ရင်း သူမအဖြစ်ကို စဉ်းစားသည်။

ရွေးတစ်ကိုယ်လုံး နန်းနယ်သလိုဖြစ်ကာ လူက ခရီးအဆေး
 ကြီးမှ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဘဲ ရွေးအခန်းကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့
 “ဟင်”

ဒုရင်းဘတ်ပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဒေဝါ

ကြောင့် ရွေး အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိလျက်သားဖြစ်သွား
 ၏။ ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွေးအခန်းထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရောက်နေ
 ရတာလဲ။ မနေ့ညက ရွေး ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ အပြေးအလွှား
 စဉ်းစားပေမယ့် ရွေးဦးနှောက်က ဘာကိုမှ မမှတ်မိ။ ဒါပေမဲ့
 ရွေးအခန်းထဲ ဒေဝါ ရောက်နေတာက အတော့်ကို ထိတ်လန့်
 တုန်လှုပ်ချင်စရာ အံ့ဩမယ့်နိုင်စရာ ဖြစ်နေ၏။ သေချာတာက
 တော့ သူနှင့်ရွေး တစ်ခုခုပတ်သက်ခဲ့တာ သေချာသည်။ ရွေး
 ဆေးခန်းကိုအသွားမှာ သတိလစ်သွား၏။ ဒါကို သူတွေ့သွားတာ
 လား။

ရွေး အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ ဒေဝါ နိုးလာ၏။ ရွေးနိုးနေ
 တာ တွေ့လိုက်ရတော့မှ ဒေဝါ ရွေးနား ရောက်လာကာ...

“ဟော...မင်းသတိရလာပြီနော် ရွေး၊ တော်ပါသေးရဲ့
 ကွာ မင်း ညက တစ်ညလုံး အဖျားကြီးနေတာ သိလား”

ရွေး မသိပါ။ ဘာဆိုတာမှမသိ။ ဒေဝါအသံမှာ အေးချမ်း
 မှုများ ပါဝင်လျက် ရွေးနဖူးလေးကို သူ့လက်နှင့် ဖျတ်ခနဲ လာထိ
 သည်။

“အဖျားတော့ ကျသွားပြီကွ”

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မအခန်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ”

ရွေး၏ လှုပ်ရှားနေသောအသံကို နားထောင်ပြီး ဒေဝါ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မနေ့ညက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရွေး သတိလစ်သွားတာလေ၊ အိမ်ရှင် အတွားကို သွားအကူအညီတောင်းတော့ သူလည်း ဖျားနေတာနဲ့ ကိုယ်ပဲ ရွေးကို ဆရာဝန်ပင့်၊ လူနာစောင့်လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ”

“အို”

ရွေးနဲ့မတည့်တဲ့ လူက ရွေးကို ဆေးကု၊ လူနာပြုစုလုပ်ပေးသည်ဆို၍ ရွေးမျက်နှာမှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးဖြစ်သွားကာ ဒေဝါမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြီး ရွေးကို ကြည့်နေသည့် ဒေဝါအကြည့်၊ ဒေဝါအပြုံးတွေက ဟိုတုန်းကနှင့် မတူ၍ ရွေးရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။

“အခု ရွေး သက်သာသွားပါပြီ၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရွေး သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်သည်။ ရွေး မုန်းသည့်လူက ရွေးကို အကူအညီပေးနေသူဆိုတော့ စိတ်ထဲ

က သဘောမကျပေမယ့် ရန်တွေ့လို့မဖြစ်။

“မေညိုကို ဖုန်းဆက်ပေးရမလား”

“ရွေးဘာသာ ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေဦးကွ၊ အခုချိန်က ဆေးသောက်ရမယ့်အချိန်ပဲ၊ ခဏနေဦးနော် ကိုယ် ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ၊ ရွေး မသောက်တော့ဘူး၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

ရွေး ပြောပေမယ့် ဒေဝါကမရ။ ရွေးကိုထားပြီး အခန်းထဲက လှစ်ခနဲ ပျောက်သွား၍ ရွေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရွေး အိပ်ရာဘေးမှာ ဒေဝါဂျာကင်အင်္ကျီကို မြင်ရသည်။

“တီ...တောင်”

အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် ဒေဝါကပဲ ကော်ဖီထည့်ထားသည့် ဗန်းကိုမပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ဒေဝါထင်တာက မေညို။ တကယ်မြင်လိုက်ရတာက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ အန်တီ”

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါ့သမီးအခန်းမှာ မင်းပါ နေနေတာလား”

“ခင်ဗျား”

“ငါက ရွေးမာမိပဲကွ”

“ဟာ”

“ငါ့သမီးလေး တော်လှ တော်လှနဲ့ အခုတော့”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီထင်သလို မဟုတ်ဘူး

ခင်ဗျာ”

“ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ၊ ငါ့သမီး အခုဘယ်မှာလဲ”

အခြေအနေတွေက ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်သည်။ ဆူဆူ
ညည်ည အသံကြောင့် ရွေး အိပ်ရာထဲက ထွက်အလာ...

“ဟင်...မာမိ”

“ဪ...မင်းတို့က ဒီလိုကိုး”

“ဟာ...ဘွား”

“အေး...ဘွားပဲ၊ အခုတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိပြီ၊
မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ ဒေဝါ၊ သမီးရှင်ဘက်ကိုလည်း ဘွားမြေး
ကိုယ်စား ဘွားကပဲ ကောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို မိန်းက
လေးရှင်ဘက်က စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ ဘွား ကတိပေး
တယ်၊ ကျေနပ်ကြပါ”

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ ရွေး ရှင်းပြပါရစေဦးရှင်”

ရွေးမှာ လုံးဝမထင်မှတ်ထားသည့် အခြေအနေကြောင့်
အဖြစ်မှန်ကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ ရွေးမာမိက ရွေးနား
ရောက်လာပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ရွေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
သည်။

“ညည်းတို့က ဘာတွေရှင်းပြဦးမလို့လဲ မိရွေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ဘာပုံစံပေါက်နေလဲဆိုတာ ကြည့်ဦး၊ သူစိမ်းယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခန်းထဲ အတူနေတဲ့မိန်းမ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိဘူး
နားလည်လား၊ မိဘမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်ချင်မနေနဲ့၊ အခုချိန်ကစပြီး
ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ဒီမှာ မောင်ဟိုဒင်း ငါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေဝါပါ အန်တီ”

“အေး...မင်းဘွားကြောင့် မင်းဘွားမျက်နှာကိုထောက်လို့
ဒီမင်္ဂလာကိစ္စကို လက်ခံလိုက်တယ်မှတ်ပါ”

“ဘွား...သမီးဇောနဲ့ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ကျွန်မကို
ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မမှာလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း
ရှိတာဆိုတော့”

“ဘွား နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“မင်း...ခေတ်ကလေးများ ခက်တယ်ကွယ်၊ မိဘတွေ ကိုလည်း မတိုင်ပင်၊ သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ ဆောင်ရွက်နေကြတာပဲ”

“ကဲ...လာ...လာ၊ သူတို့ကိစ္စ သူတို့ဘာသာ ရှင်းကြ ပါစေ ဘွားတို့လူကြီးတွေပဲ မင်္ဂလာကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရအောင် ဘွားနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

ရွေးမာမိက ဘွားခေါ်ရာနောက် လိုက်သွား၍ ဒေဝါနှင့် ရွေးပဲ အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။

“အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင့်လုပ်လို့ အခုလိုဖြစ်တာ”

ရွေးဒေါသသံက မချီမဆန့်။ ဒေဝါ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ငိုချတော့မလို ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ့်ကိုချည်း အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ရမလဲ ရွေး။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ရှေ့မှာ သတိလစ်သွားတာလည်း ထည့်ပြောမှဖြစ် မှာပေါ့”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကို ရွေး မယူနိုင်ဘူး၊ လက်လည်း မထပ်နိုင်ဘူး ဒါပဲ”

ပြောရင်း ရွေး ငိုတော့ ဒေဝါ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။ ရွေးမာနကို သူသိပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း တခြားအချိန်တွေ မှာ ရွေးကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် ပြန်ပြောမိမှာဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ ရွေးကို သူ့နှလုံးသားက လှိုက်လှဲမြတ်နိုးစွာ ချစ်မိသွားပြီ နို့ ရွေး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် ပြောဆိုလိုစိတ်လည်း မရှိ။ ရွေးအချစ်ကိုသာ ရချင်နေမိသည်။

“ဘာလို့ငိုရတာလဲကွာ၊ ရွေးက နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်နေမှ”

“အို...ဘာဖြစ်ဖြစ် သေလည်းအေးတာပဲ”

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်းတွေ မပြောရဘူး၊ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ဘယ်လောက်ရဲခဲလဲ၊ ရွေးကြောင့် လူကြီးမိဘတွေကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ ရွေးမာမိခမျာ ရွေးအတွက် ဘယ်လောက် ရင်ပူနေလဲဆိုတာ ရွေး အမြင်ပဲ”

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင့်အကြံ ရွေးမသိဘူး ထင်လို့လား”

“ကိုယ့်အကြံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်မယူချင်တဲ့ မိန်းမ

တစ်ယောက်အတွက် ရွေးကို ရှင်အသုံးချပြီး အနိုင်ယူတာ၊ ရှင်အတွက်တော့ အမြတ်ချည်းပဲ မဟုတ်လား”

ရွေးဒေါသက ဒေဝါအပေါ် ရောက်သွားကာ ပေါက်ကွဲစွာ အော်လိုက်တော့ ရွေးအတွေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဒေဝါ ပြုံး၍ ငိုနေသည့် ရွေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ အရင်တုန်းကဆိုရင်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွေး သိလား”

“ကိုယ် ရွေးကို ချစ်မိသွားလို့၊ ရွေးကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဘာ...ရှင်...ရှင်”

“ဒေါသမဖြစ်နဲ့ဦးလေ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို ရွေးသိအောင် ပြောနေတာ”

“ရွေးကို ဘယ်အချိန်က စချစ်သွားလဲဆိုတာတော့ ကိုယ်လည်းမသိဘူး၊ ကိုယ်သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရွေးက ကိုယ့်ရင်ထဲကို အနက်ရှိုင်းဆုံး ရောက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ရွေးကို”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ရှင်ဆီက ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင် အခု ရွေးအခန်းထဲကထွက်သွား”

“သွားစေချင်ရင် ဒီဆေးကို အရင်သောက်ပြီးမှ ကိုယ်

သွားမယ်၊ ကိုယ့်စကားကို နားမထောင်ရင် လူကြီးတွေလည်း သဘောတူထားပြီးသားဆိုတော့ ဒီမှာ ဆက်နေရဲ့ပဲ”

သူ့စကားမှန်နေသဖြင့် ရွေးမှာ ဒေဝါ ကမ်းပေးလာသည့် ဆေးနှင့်ကော်ဖီကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သောက်လိုက်ရသည်။

“ရှင်ဖြစ်ချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကဲ သွားတော့”

ဆေးသောက်ပြီးတာနှင့်

“ဒေဝါကို ရွေး နှင်ထုတ်မသွားခင် နှုတ်ဆက်ပါရစဉ်း”

“အို”

ရွေး ပါလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒေဝါက ရွေးကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၍ ရွေးမှာ အခံရခက်ခက်နှင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေဝါက အခန်းပေါက်ဝရောက်မှ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး

“အခုချိန်ကစပြီး ရွေးက မောင့်ချစ်သူ၊ မောင့်ဇနီးလောင်း နော်၊ ရွေးကို မောင်ချစ်တယ်”

“ရှင်ကို ရွေး သိပ်မုန်းတယ်သိလား”

ဒေဝါက ရွေးစကားကို မကြားသလို အမူအရာနှင့် တံခါးကို ရှုပ်ခနဲ ဆွဲပိတ်သွား၍ ဒေဝါကို ဒေါသဖြစ်ကာ ရွေး

စွေစွေခုန်ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒေဝါကို ရွေး လက်ထပ်ရဖို့က သေချာ သလောက် ဖြစ်နေ၍ ဒီပွဲကို ဘယ်လိုဖျက်ရပါ့မလဲဟု အပြေး အလွှား စဉ်းစားနေမိသည်။ ရွေးမာမီနှင့် ဒေဝါဘွားက ဘာတွေ ကြံစည်တိုင်ပင်လာသည်မသိ။ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ရွေးရှိရာသို့ မာမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မာမီသမီးလေး သိပ်ကံကောင်းတယ်ကွယ်၊ ဘွားက အားလုံး မာမီစိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပေးရုံမကဘူး၊ အားလုံး သမီးလေး သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပါစေတဲ့၊ ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ဆိုတာချည်း ပဲ သမီးရေ”

“မောင်ဒေဝါလေးကလည်း တော်ရှာတယ်၊ သမီးကို လည်း သိပ်ချစ်ရှာတယ်၊ မာမီကိုလည်း ရိုသေလေးစားလိုက်တာ၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေး”

မာမီထံမှ အချိုးကျစကားသံတွေက မဆုံး။ မာမီပုံစံကို ကြည့်တာနှင့် လုံးဝ ဒေဝါလူဖြစ်သွားပြီဟု သိလိုက်၏။

ဒေဝါကို လက်မထပ်ချင်၍ အကြောင်းပြချက်ကောင်း ကောင်းနှင့် ငြင်းပယ်ရန် ကြိုးစားကြံစည်ထားသမျှ အလကားဖြစ်

သွားပြီဟု ရွေး သိလိုက်တော့ ရင်မောသွားသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒေဝါကို ရွေး လက်မထပ်ချင်။

“ဟိုလေ...မာမီ၊ ရွေး ဒေဝါကို လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဘယ်လို သမီး၊ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ မောင်ဒေဝါကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ မိုက်လိုက်တဲ့သမီးကွယ်၊ အခု အခြေအနေမှာ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က လိုလိုလားလား တန်ဖိုး ထားနေတာကို သမီးက ဘယ်လိုထင်လို့တုန်း၊ သူတို့ဘက်က ရှောင်ထွက်သွားချင်ရင် အလွယ်လေး၊ ဒါကိုပဲ သမီးက တစ်ရှုက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ ရွေးက”

“တော်ပြီ သမီး၊ မာမီကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ မောင်ဒေဝါနဲ့ သမီး မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

“မာမီ”

မာမီက ရွေးကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့။ ဒေဝါ ရွေးကို အနိုင်ရသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ ရွေးနှင့် ဒေဝါ လက်ထပ် လိုက်တော့ အားလုံး အံ့ဩဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဖူးစာပါလို့ ညားကိုညားရတာက

သိလား၊ ဖူးစာကို မင်းယုံပြီလား ဒေဝါ”

“ယုံပြီ”

ဒေဝါက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ရွေးမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောတော့ အားလုံးက ဒေဝါအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။

ရွေးမှာသာ ဒေဝါမျက်နှာကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလေး ခပ်တင်းတင်းလေးနှင့် သူမ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်နေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေချည်း သီးသန့်တွေ့ဆုံသည့်ည့်ဆိုတော့ အိမ်ရှင်မလက်သစ် ရွေးကပဲ မေညီနှင့်အတူ အစားအသောက်တွေ ချက်ပြုတ်ပြင်ကြဆင်ကြနှင့် အားလုံးက တပျော်တပါးကြီး ဖြစ်နေသလောက် ရွေးကတော့ မပျော်။

ဒေဝါကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးရမလဲဟဲ့ စဉ်းစားနေ၏။ မာမီနှင့် ဘွားကတော့ သူတို့ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ခွင့်ရ၍ ပျော်မဆုံး။ ရွေးအတွက် ဘွားက တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ စိန်ရွှေရတနာတွေ လက်ဖွဲ့သည်။ ရွေး လက်မခံပါရစေနဲ့ဆိုတာလည်း မရ။

ရွေးကိုပင် ဘွားက လောဘကလည်း နည်းလိုက်တာဟု ဆူလိုက်သေးသည်။ ရွေးမှာက ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သည်။

ဘွားပေးသည့် ပစ္စည်းတွေကို ဒေဝါလက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်သည်။ ဒါမှ ဒေဝါနားက အချိန်မရွေး ထွက်သွားနိုင်မည်။ မတတ်သာ၍ မာမီစိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ထပ်လိုက်ရပေမယ့် ဒေဝါကို ရွေး မယုံ။ ရွေးကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တမင်ဉာဏ်ဆင်ပြီး ညာနေတာလို့ပဲ ထင်သည်။ ရွေးကို အစထဲက ချစ်နေလျှင် ရွေးစိတ်ညစ်အောင်၊ ရွေး ဒေါသဖြစ်အောင် ဒီလိုလုပ်မည်မထင်။ အခုမှ ဘွားပေးစားသည့် မိန်းမကို မယူချင်တာနှင့်ပဲ ချော်လဲရော ထိုင်လုပ်ကာ ရွေးကို လက်ထပ်တာဟု စိတ်ကမှတ်ထား၏။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေဝါဆီက ချစ်စကားတွေ ဘယ်လောက်ကြားရကြားရ ဂရုမစိုက်။ ငှက်လို ယောက်ျားကြီးကို တောင် သူ့ချစ်သူမိန်းကလေးအဖြစ် ဘွားကို လိမ်သည့်လူက ရွေးကို ထပ်လိမ်တာ ဘာမှမဆန်း။ သူ့အလိမ်အညာထဲများ ရွေး ပါသွားလျှင် ရွေးကွယ်ရာမှာ လှောင်ရယ်ရယ်နေမှာ သေချာသည်။

“အို...မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူနဲ့ ရွေး ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်လို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့...ရွေး တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေခေါင်းခါနေတာလဲ ရွေးရဲ့”

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေညို၊ မာဒီကို သတိရလို့ပါ”

“ရွေး”

“ဪ...ကသစ် လာလေ”

“ရွေးမင်္ဂလာပွဲတုန်းက ခရီးလွန်နေတာနဲ့ မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ကသစ်ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဖွဲ့ ရွေး ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

မေညိုနှင့် ရွေးနားကို ကသစ် ရောက်လာပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ ကူလုပ်ပေးနေခိုက်မှာ ဒေဝါနှင့်ငှက်လည်း ရောက်လာ၍ စကားစပြတ်သွား၏။

“ပျော်လားဟင် ရွေး”

မေညိုက ရွေးနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးပေမယ့် မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။

“သိချင်ရင် မေညိုလည်း ငှက်ကို ယူကြည့်ပေါ့”

“ဟယ်...ရွေးစုတ်၊ ခစ်...ခစ်...ခစ်”

“ဟေ့...ဘာတွေရယ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမရယ်ဘူး၊ ရွေးက ဒေဝါကို ချစ်တယ်ဆိုလို့ သိလား”

“မေညိုနော် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”

“ရွေးကိုမစနဲ့ မေညို၊ သူက ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောရမှာ ရှက်နေတာဗျာ၊ ဟုတ်တယ်နော် အချစ်”

“အို...ရှင်နော်”

“ဟေး”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေဝါက ရွေးပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲငုံနှမ်းလိုက်၍ အားလုံးထံမှ လက်ခုပ်သံတွေနှင့်အတူ ရယ်သံတွေ ထွက်လာ၏။

“ရှင်...နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိဘူး သိလား”

“မိန်းမကို ယောက်ျားက ချစ်တာကိုးကွ”

“ဒေဝါကွ...ဒေဝါ”

ငှက်က အသံဝါကြီးနှင့် ထအော်တော့ ရွေး သူတို့နားမှာ မနေတော့ဘဲ နေရာက ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ဆိုး၍မဟုတ်ပါ။ အားလုံးရှေ့မှာ ဒေဝါ လူလည်ကျနေတာကို ခံပြင်းဒေါသဖြစ်တာရော ရှက်တာရော ပေါင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ဖြစ်သည်။

ဒါကို ဒေဝါကလည်း သိသည်။ ရွေးက သူနှင့်တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့်ဇနီး ဆိုပေမယ့် အခုချိန်ထိ ဒေဝါကို သူမနား အကပ်မခံ။ ဒါကိုပဲ ဒေဝါက အသည်းတယားယားနှင့် သူမဆိုး သမျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။ တရားဝင်ခင်ပွန်းနှင့် ဇနီးဖြစ်၍ ရွေးကို အချိန်မရွေး သိမ်းပိုက်ခွင့်ရှိပေမယ့် ရွေးအချစ်ကို ထိုသို့ တစ်ဖက်သတ် မသိမ်းပိုက်ရက်တာ ရွေးကို သိပ်ချစ်လို့။ သိပ်မြတ်နိုး လို့ ရွေး အလိုကို လိုလျော့နေခြင်းဟု ရွေးကို သိစေချင်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ဒေဝါ၊ ရွေး စိတ်ကောက်သွားပြီကွ၊ သွားချောလိုက်ဦး”

“မင်းတို့ပြန်မှ သွားချောလိုက်မယ်၊ ကဲ စားစရာရှိတာ စားကြ”

ဒေဝါက ဘာမှမဖြစ်သလို အားလုံးရှေ့မှာ ခပ်အေးအေး နေကြပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ ဘယ်အချိန်ကြမှ ရွေးအချစ်ကို ရယူ နိုင်မှာပါလိမ့်ဟု တွေးပူနေသည်။

“မင်းတို့ ဟန်းနီးမွန်းကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ”

“ရွေး သဘောပဲကွာ၊ သူစိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပဲ။

ငါက ရွေးနဲ့ဆို ဘယ်နေရာမှာ နေရနေရ ပျော်တယ်”

“ဒါမှ တကယ့်မေတ္တာအစစ်ကွ၊ မင်း ရွေးကို တကယ်ချစ် သွားတာပဲ”

“ချစ်လို့ လက်ထပ်တာပေါ့ကွ၊ အခုတော့ အချစ်တကယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံသွားပြီ”

“အေး...အစထဲက အဲဒီလိုဖြစ်သင့်တာကွ”

ကသစ်စကားကြောင့် ဒေဝါ နည်းနည်းတော့ ရှက်မျက်နှာ ပူသွားသည်။ ကသစ်ကိုယ်တိုင်က ရွေးကို ချစ်နေမိပါပြီလို့ ဒေဝါကို ဝန်ခံထားတာ ပြန်သတိရသွား၍ပဲ။ ကသစ်ဆီက အချစ်ကို ဒေဝါ လူယူလိုက်သလိုများ ဖြစ်သွားပြီလား။ ကသစ်ဝံ့ကတော့ ခပ်အေး အေး။ အရယ်အမော မပျက်။

“မင်းတို့အားလုံးကို ငါပြောစရာရှိတယ်ကွ၊ ဂျပန်ကို

မကြာခင် ငါပြန်သွားရမယ်၊ အဆင်ပြေရင် ဟိုမှာပဲနေဖြစ်ရင် နေဖြစ် သွားမယ်၊ အဲဒါ အသိပေးတာ”

ကသစ်စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်သွားသည်။ ဒေဝါစိတ်

ထဲမှာတော့ သူ ရွေးကို လက်ထပ်လိုက်လို့ ကသစ် အခုလို

ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟု ထင်နေ၏။ ရွေးကိုယ်တိုင်ကရော။ ဒေဝါကို သူမ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ခွဲလိုက်သူလို့ ထင်နေတာလား။

“ဂျပန်ရောက်ရင် ငါ့ဆီဝင်လည်ပါ။ လိုအပ်တာရှိရင် ငါကူညီမယ်”

“အေးပါ။ ဟိုရောက်ရင်သာ ငါတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်စေနဲ့ကွာ ကသစ်”

“အေးပါ”

ငှက်ကြောင့် စကားဝိုင်းက ပြန်စည်ကားသွားသည်။ သူတို့ ပြန်သွားတော့ ဒေဝါခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေအများကြီး ကျန်ခဲ့ သည်။ ဒေဝါမျက်လုံးက ကသစ်နှင့်ရွေးမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ မြင်နေ၏။ ရွေး သူ့ကိုမချစ်နိုင်တာ ကသစ်ကြောင့်လား။

သူဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ။ ရွေး ရှိနေသည့် အိမ်ခန်းဘက် ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေဝါ ကားသော့ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ရွေး...ကိုယ် အပြင်သွားဦးမယ်”

ရွေးအခန်းမှ ဘာသံမှမကြားရ။ သူ့မှာ အိမ်သော့သီးသန့် ရှိသည်။ ကားကို နေရာက ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့်

ဦးတည်ရာမရှိ။

ချစ်တယ် ရွေးရယ်။

မင်းကို သိပ်ချစ်မိလို့ ကိုယ်ခံစားနေရတာ ရွေး သိရဲ့လား ကွယ်။

ဒေဝါဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ သူ့နှလုံးသားက ရှင်သန်ဖူးပွင့်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝါရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာပန်းကို ကမ်းယူနိုင်မည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်က မရှိ။ ဒေဝါ အချစ်ကို အမှန်းဖြင့် နာကြည်းစွာ အသိအမှတ် မပြုနိုင်သူနှင့်သာ ကြုံရသည်။

တကယ်ချစ်မိတော့ ချစ်သူဆီက ဥပေက္ခာဆန်မှု စိမ်းကား အေးစက်မှုဒဏ်ကို ဒေဝါနှလုံးသားက မခံနိုင်။ နာကျင်မှုတွေနှင့် နင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားရသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ခံစားနာကျင် စေသည့်အရာလား။

ကိုယ့်အတွေး ကိုယ်သဘောကျပြီး ဒေဝါ မချီမဆန်ရယ် လိုက်သည်။ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းရတာ ငရဲဆိုရင် မချစ်မနှစ်

သက်သော သူနဲ့ နေရခြင်းကလည်း...

“တိ...တိ”

“ဟာ”

“ကျွေး...ဝုန်း”

အတွေးများစွာကြောင့် ရုတ်တရက် လမ်းသွယ်တစ်ခုက ပြေးဝင်လာသည့် ကားကို မရှောင်လိုက်နိုင်ဘဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိလိုက်တာကို နောက်ဆုံး သိလိုက်ပြီးနောက် ကမ္ဘာလောက ကြီးနှင့် ဒေဝါ အဆက်ပြတ်သွား၏။

ဒေဝါအသိအာရုံထဲကို ပထမဆုံး တိုးဝင်လာတာက ငိုရှိုက်သံဖြစ်သည်။ နောက် မသဲမကွဲအသံများ။

သူတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေတာ သိလိုက်ရသလို ဆေးနဲ့ ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသဖြင့် သူဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ ပြန်တွေးလိုက်၏။ အားလုံးကို သူ သတိရလာ၏။ ဒါဆို အခု ငိုနေတာ ဘယ်သူလဲ။

“ရွေး”

“ဟင်...ဒေဝါ...ဒေဝါ၊ ရှင်...ရှင် သတိရလာပြီနော်”

ရွေးအသံက ရှိုက်သံနှင့် ဗလုံးဗထွေး။ ဒါပေမဲ့ ထိုအသံ ထဲမှာ ဝမ်းသာပီတိရှိနေတာကို ဒေဝါ သိနေ၏။

“ရွေး”

“ဒေဝါရယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ လှပနေသော ရွေးမျက်နှာလေးကို သူငေးကြည့်နေခိုက်မှာ ရွေးက သူ့လက် တစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး တသိမ်သိမ်နီသွားသည်။

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ရွေးက ငိုရင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပေမယ့် အငိုကမတိတ်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ဒေဝါရယ်၊ ငါတို့အားလုံး လန့်လှုပ် တာကွ၊ မင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရတာ ကံကောင်းတယ်”

“ရွေးကို ချောလိုက်ဦး ဒေဝါ၊ မင်းအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ပြီးငိုနေတာကွ၊ ငါတို့အပြင်က စောင့်နေမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက အလိုက်တသိ ဒေဝါတို့နားက ထွက် သွားတာကို မတားမိ။

မျက်ရည်တွေနှင့် သိပ်လှနေသည့် ရွေးမျက်နှာလေးကို

စိုက်ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူပြုံးလိုက်သည်။

“မငိုနဲ့လေ၊ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ရွေး ခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးမယ့် ဒေဝါကို ကြည့်လည်းမကြည့်။ ဘာမှလည်းမပြော။ ငိုရလွန်း၍ ပါးလေးတွေ နှာခေါင်းလေးတွေ နီနေတာကြည့်ပြီး ချစ်စနိုး ရွေး လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

ဒေဝါအသံ တိုးတိုးလေးပေးမယ့် ရွေး ကြားပါသည်။

“ရှင် နေကောင်းပြီဆိုရင် ရွေး သွားတော့မယ်”

ရွေးက ဒေဝါမေးတာကို မဖြေဘဲ ဒေဝါ ဆုပ်ကိုင်ထား သည့် သူမလက်လေးကို ရုန်းဖယ်ရင်း ငိုသံစွက်နေသော အသံ တုန်တုန်လေးနှင့် ပြောလာတော့ ဒေဝါက ရွေးလက်လေးကို ဆွဲယူ ရှိုက်နမ်းလိုက်သည်။

“အို”

“လူတွေနဲ့ ရှင်ဘယ်လိုလဲ”

“လွတ်ပါ”

“လူတွေ မရှိတဲ့နေရာမှာဆိုရင်ရော”

“ရှင်နော်”

ရွေးမျက်နှာလေး နှင်းဆီခင်း ဖြစ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ဒေဝါ ခပ်ဖွဖွ ရယ်လိုက်သည်။

“လူမမာက လူမမာလိုနေမှပေါ့ရှင်၊ ဖယ်ပါ လွတ်”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

ရွေးက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ နူးညံ့ရွှန်းလက် သည့် ဒေဝါအကြည့်တွေနှင့်အဆုံမှာ ရွေးပါးလေးတွေရဲ့ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲသွားသည်။

“ရွေး”

“ရွေး ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ်မေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို ချစ်တယ်ပြောတာ ရှက်စရာလား၊ ချစ်တယ်လို့ပြောကွာ”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်နော် ရွေး”

“ရွေး မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ကိုယ့်နားမှာ တစ်ချိန်လုံး ငိုနေရတာလဲ”

ပြောပါဦး”

“အို...အဲဒါက ရှင်သေသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့ရှင်”

“အခုကြတော့ရော”

“အခု ရှင်ကမှ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘဲ”

“ဒါဆို ရွေး နောက်တစ်ခါ ထပ်ငိုရအောင် အခုပဲ ကား ထပ်အတိုက်ခံလိုက်မယ်”

“ကိုယ့်ကို ရွေးမချစ်တော့မှ သေတာပဲအေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေဝါက ရွေးလက်လေးကို လွှတ်ချပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းဖို့ ကြိုးစား၍ ရွေးမှာ ဆေးပိုက်တန်းလန်းနှင့် ဒေဝါကိုယ်ကြီးကို သူမအားလေးနှင့် ဆွဲယူဖိကပ်ထားရင်း...

“ရှင်နော်...စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ရှင်ငိုစေ ချင်ရင် ရွေး အခုပဲငိုပါ့မယ်၊ ဒီနေရာမှာပဲ နေပါ”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ရွေးမှာ ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနေသဖြင့် ဒေဝါ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ရွေး မျက်ရည်တွေနှင့် ရွှဲစိုသွားသည်။ ဒီလောက် ဆို သူ့ကို ရွေး ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ဒေဝါ သိပါပြီ။

ထို့အတူ အခုလောလောဆယ် သူကြားချင်သည့်စကားကို

ရွေးနှုတ်ဖျားက ကြားနာခွင့်မရပေမယ့် ရွေးနှလုံးသားမှ ကြားနားမှု ရှိ၍ ကျေနပ်လိုက်ရပါသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ရွေးရယ်၊ အခုမျိုကစပြီး ကိုယ့်အတွက်

ရွေးက ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျစေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“တိတ်နော်”

ရွေးမျက်နှာလှလှလေးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ခေပါ အနမ်းဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်တော့ ရွေးက မငြင်းပါ။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

ရွေးက ခေါင်းခါလျက် အင့်ခနဲ တစ်ချက်မျှက်သည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ရွေးလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆို တာလေ”

ရွေးထံမှ ဘာသံမှမကြားရ။ သူ ရွေးကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်လိုက်တော့ တသိမ့်သိမ့်ခုန်နေသော နှလုံးခုန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ချစ်သူချင်းသာ နားလည်နိုင်သည့် နှလုံးသားနှစ်ခုတစ်ခု ထဲ ပေါင်းစပ်သွားနိုင်စေရန် တိုးတိတ်စွာ ကွယ်ဝှက်ထားလော စကားလေးတစ်ခွန်းကိုတော့ ရွေးနှုတ်က ဖွင့်မပြောလည်း၊

ပြုလဲသွယ်

နလုံးသားဖြင့် ကြားနာနိုင်စွမ်းရှိတာကိုတော့ သူတို့ချစ်သူချင်းသာ သိကြသည့် အချစ်သင်္ကေတတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။ ဆေးခန်း အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေကြသူအချင်းချင်း အချစ်သည်းနေသူနှစ်ဦး ၏ အဖြစ်ကို ကိုယ်စီမမြင်သလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြရသည့် အဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြချေ။

ချစ်သူတိုင်းပျော်ရွှင်ကြပါနူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

ပြုလဲသွယ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြောက်ဗမာ

ရင်ခုတ်စကား

